

Vonnisnummer / Griffienummer /
Repertoriumnummer / Europees
Datum van uitspraak **5 februari 2025**
Naam van de beklaagden **G.O.** **G.S.** **G.Y.** **G.Os.** **BVBA G.** **BVBA P.** **BVBA G. 2.** **G.I.**
Systeemnummer parket **18GNT29** Rolnummer **20G003008** Notitienummer parket **GE99.I6.3132/2018**

rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent

Kamer G29

Vonnis

Aangeboden op
Niet te registreren

In de zaak van het **openbaar ministerie** en

BURGERLIJKE PARTIJEN:

1. **K.K.**
geboren te (...) (Turkije) op (...)
van Turkse nationaliteit
ingeschreven te (...)
met woonstkeuze te (...)
burgerlijke partij, vertegenwoordigd door meester M.I., advocaat te (...)

2. **A.A.**
geboren te (...) (Syrië) op (...)
van Belgische nationaliteit
ingeschreven te (...)
burgerlijke partij, vertegenwoordigd door meester C.J. loco meester V.P., beiden advocaat te (...)

3. **Het Federaal Centrum voor de Analyse van de Migratiestromen, de Bescherming van de Grondrechten van de Vreemdelingen en de Strijd tegen de Mensenhandel (MYRIA)**
KBO-nummer: (...)
met maatschappelijke zetel gevestigd te (...) burgerlijke partij, vertegenwoordigd door meester V.A. loco meester A.L., beiden advocaat te (...)

4. **S.H.**
geboren te (...) (Turkije) op (...)
van Turkse nationaliteit
ingeschreven te (...)
met woonstkeuze te (...)
burgerlijke partij, vertegenwoordigd door meester M.I., advocaat te (...)

5. **A.Ah.**
geboren te (...) (Turkije) op (...)
zonder gekende woon- of verblijfplaats
met woonstkeuze te (...)
burgerlijke partij, vertegenwoordigd door meester M.I., advocaat te (...)

6. **S.M.**
geboren te (...) (Turkije) op (...)

van Turkse nationaliteit
zonder gekende woon- of verblijfplaats
met woonstkeuze te (...)

burgerlijke partij, vertegenwoordigd door meester M.I., advocaat te (...)

7. **S.Ha.**
geboren te (...) (Turkije) op (...)
van Turkse nationaliteit
zonder gekende woon- of verblijfplaats
met woonstkeuze te (...)
burgerlijke partij, vertegenwoordigd door meester M.I., advocaat te (...)

8. **A.M.**
geboren te (...) (Syrië) op (...)
ingeschreven te (...)
burgerlijke partij, vertegenwoordigd door meester C.J. loco meester V.P., beiden advocaat te (...)

9. **VZW PAG – ASA**, KBO-nummer: (...)
met maatschappelijke zetel gevestigd te (...),
burgerlijke partij, vertegenwoordigd door meester M.I., advocaat te (...)

tegen:

BEKLAAGDEN:

1. **G.O.**, RRN (...)
geboren te (...) op (...)
van Belgische nationaliteit
ingeschreven te (...)
eerste beklaagde, bijgestaan door meester V.W., advocaat te (...), en meester D.Q., advocaat te (...)

2. **G.S.**, RRN (...)
geboren te (...) op (...)
van Belgische nationaliteit
ingeschreven te (...)

tweede beklaagde, bijgestaan door meester I.O. en meester D.R., beiden advocaat te (...)

3. **G.Y.**, RRN (...)
geboren te (...) op (...)
van Belgische nationaliteit
ingeschreven te (...)
derde beklaagde, bijgestaan door meester V.L., advocaat te (...)

4. G.O., RRN (...)
geboren te (...) (Turkije) op (...)
van Belgische nationaliteit
ingeschreven te (...)
vierde beklaagde, bijgestaan door meester T.A., advocaat te (...)

5. BVBA **G.,** KBO-nummer: (...)
met maatschappelijke zetel gevestigd te (...)
vijfde beklaagde, vertegenwoordigd door meester I.O. en meester D.R., beiden advocaat te (...).

6. BVBA **P.,** KBO-nummer: (...)
met maatschappelijke zetel gevestigd te (...)
zesde beklaagde, die verstek laat gaan

7. BVBA G.2.**,** KBO-nummer: (...)
met maatschappelijke zetel gevestigd te (...)
zevende beklaagde, vertegenwoordigd door meester A.S., advocaat te (...)

8. **G.I.**, RRN (...)
geboren te (...) op (...)
van Belgische nationaliteit
ingeschreven te (...)
achtste beklaagde, bijgestaan door meester D.N., advocaat te (...)

TENLASTELEGGINGEN

Als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het Strafwetboek;

DE EERSTE, als aangestelde of lasthebber van de werkgever, met name als zaakvoerder van P. BVBA en als zaakvoerder van G. BVBA

DE TWEEDE, als aangestelde of lasthebber van de werkgever, met name als zaakvoerder van G. BVBA,

DE DERDE, als aangestelde of lasthebber van de werkgever, met name als zaakvoerder van G.2. BVBA

DE VIERDE, als aangestelde of lasthebber van de werkgever, met name als feitelijk zaakvoerder van G.2. BVBA ,

DE VIJFDE, als werkgever,

DE ZESDE, als werkgever,

DE ZEVENDE, als werkgever,

DE ACHTSTE, als aangestelde of lasthebber van de werkgever, met name als zaakvoerder van G. BVBA,

VERDACHT VAN:

de eerste, de zesde,

te Gent in de periode van 4 augustus 2010 tot en met 1 augustus 2018, meermaals, en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet, zonder onderbreking gedurende vijf jaar, waarvan het laatste feit plaatsvond op 1 augustus 2018

A. geen of geen correcte Dimona-aangifte bij indiensttreding
als werkgever, zijn aangestelde of zijn lasthebber de gegevens vereist krachtens het hierna vermelde koninklijk besluit van 5 november 2002, niet elektronisch meegedeeld hebben aan de instelling belast met de inning van de socialezekerheidsbijdragen in de voorgeschreven vorm en op de voorgeschreven wijze, uiterlijk op het tijdstip waarop de werknemer zijn prestaties aanvat

aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: zes

namelijk:

1. S.V. op 4 augustus 2010
2. K.M. op 6 maart 2015
3. S.M. op 4 mei 2015
4. A.Ah. op 24 juni 2015
5. Z.N. op 4 april 2016
6. S.Ha. op 1 augustus 2018

- inbreuk op de artikelen 4 tot 8 van het koninklijk besluit van 5 november 2002 tot invoering van een onmiddellijke aangifte van tewerkstelling, met toepassing van artikel 38 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels
- wat betreft A1 op het ogenblik van de feiten strafbaar gesteld door artikel 12bis §1-1° van het koninklijk besluit van 5 november 2002 met een gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en/of een geldboete van 500 tot 2.500 EUR, vanaf 1 juli 2011 strafbaar gesteld door artikel 181 van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 4, en vanaf 1 mei 2019 strafbaar gesteld door artikel 181, §1, eerste lid, 1°, van het Sociaal Strafwetboek tevens met een sanctie niveau 4; de geldboete wordt vermenigvuldigd met het aantal betrokken werknemers
- wat betreft A2, A3, A4 en A5 op het ogenblik van de feiten strafbaar gesteld door artikel 181 van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 4, en vanaf 1 mei 2016 strafbaar gesteld door artikel 181, §1, eerste lid, 1°, van het Sociaal Strafwetboek tevens met een sanctie niveau 4; de geldboete wordt vermenigvuldigd met het aantal betrokken werknemers
- wat betreft A6 strafbaar gesteld door artikel 181, §1, eerste lid, 1°, van het Sociaal Strafwetboek tevens met een sanctie niveau 4; de geldboete wordt vermenigvuldigd met het aantal betrokken werknemers

de eerste, de zesde,

voor tenlasteleggingen B en C te Gent in de periode van 12 oktober 2009 tot en met 14 augustus 2016, meermaals, en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet, zonder onderbreking gedurende vijf jaar, waarvan het laatste feit plaatsvond op 14 augustus 2016

in de periode van 12 oktober 2009 tot en met 30 juni 2011, meermaals,

B. geen of minder bijdragen betalen dan die welke men verschuldigd is
met inbreuk op de artikelen 21 en 22 van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders en artikel 33 §2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van voormelde wet, als verzekeringsplichtige werkgever, zijn aangestelde of lasthebber, **een aangifte te hebben overgemaakt aan de Rijksdienst met een onjuiste of onvolledige verantwoording** van het bedrag van de verschuldigde bijdragen ten aanzien van de hierna vermelde werknemer

met name door S.V. te werk te stellen bij BVBA P. als zelfstandige en niet langer als werknemer, terwijl er in werkelijkheid niets veranderde aan zijn tewerkstelling en hij onder

zijn zogenaamde zelfstandigenstatuut nog steeds onder gezag arbeid verrichtte voor BVBA P.

aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: één
namelijk:

1. S.V.

misdrijf op het ogenblik strafbaar overeenkomstig artikel 35 §1, eerste lid, 1°, van voormelde wet met een gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en/of een geldboete van 130 tot 2.500 EUR; de geldboete wordt zoveel maal toegepast als er werknemers zijn ten overstaan van dewelke een inbreuk is gepleegd, zonder dat het totaal bedrag van de geldboete evenwel hoger mag zijn dan 500.000 EUR;
thans strafbaar gesteld door artikel 234, eerste lid, §1, 3°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 4

in de periode van 1 juli 2011 tot en met 14 augustus 2016, meermaals

C. wetens en willens geen of minder bijdragen betalen dan die welke men verschuldigd is
wetens en willens geen of minder bijdragen betaald hebben dan die welke men verschuldigd is ingevolge een verklaring bedoeld bij artikel 233, eerste lid, 1° van het Sociaal Strafwetboek, het nalaten of het weigeren van het afleggen van een verklaring of van het verstrekken van inlichtingen bedoeld bij artikel 233, eerste lid, 2°, van hetzelfde wetboek of met een akte bedoeld bij de artikelen 232 en 235 van dit wetboek

met name door wetens en willens S.V. en S.M. te werk te stellen bij BVBA P. als zelfstandigen en niet langer als werknemers, terwijl er in werkelijkheid niets veranderde aan hun tewerkstelling en zij onder hun zogenaamde zelfstandigenstatuut nog steeds onder gezag arbeid verrichtten voor BVBA P.

aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: twee
namelijk:

1. S.V. vanaf 1 juli 2011 tot en met 10 juni 2013
2. S.M. vanaf 4 augustus 2011 tot en met 14 augustus 2016

- inbreuk op artikel 234, eerste lid, §1, 3°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar gesteld door artikel 234, eerste lid, §1, 3°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar met een sanctie van niveau 4

de eerste, de zesde,

voor tenlasteleggingen D en E te Gent in de periode van 24 juni 2010 tot en met 7 augustus

2018, meermaals, en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet, zonder onderbreking gedurende vijf jaar, waarvan het laatste feit plaatsvond op 7 augustus 2018

in de periode van 24 juni 2010 tot en met 30 juni 2011, meermaals,

D. geen of minder bijdragen betalen dan die welke men verschuldigd is
met inbreuk op de artikelen 21 en 22 van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders en artikel 33 §2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van voormelde wet, als verzekeringsplichtige werkgever, zijn aangestelde of lasthebber, **een aangifte te hebben overgemaakt aan de Rijksdienst met een onjuiste of onvolledige verantwoording** van het bedrag van de verschuldigde bijdragen ten aanzien van de hierna vermelde werknemer

met name door minder prestaties aan te geven aan de RSZ dan effectief gepresteerd

aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: één
namelijk:

1. H.E.

misdrijf op het ogenblik strafbaar overeenkomstig artikel 35 §1, eerste lid, 1°, van voormelde wet met een gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en/of een geldboete van 130 tot 2.500 EUR; de geldboete wordt zoveel maal toegepast als er werknemers zijn ten overstaan van dewelke een inbreuk is gepleegd, zonder dat het totaal bedrag van de geldboete evenwel hoger mag zijn dan 500.000 EUR;
thans strafbaar gesteld door artikel 234, eerste lid, §1, 3°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 4

in de periode van 1 juli 2011 tot en met 7 augustus 2018, meermaals

E. wetens en willens geen of minder bijdragen betalen dan die welke men verschuldigd is
wetens en willens geen of minder bijdragen betaald hebben dan die welke men verschuldigd is ingevolge een verklaring bedoeld bij artikel 233, eerste lid, 1° van het Sociaal Strafwetboek, het nalaten of het weigeren van het afleggen van een verklaring of van het verstrekken van inlichtingen bedoeld bij artikel 233, eerste lid, 2°, van hetzelfde wetboek of met een akte bedoeld bij de artikelen 232 en 235 van dit wetboek

met name door wetens en willens minder prestaties aan te geven aan de RSZ dan effectief gepresteerd

aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: zeven
namelijk:

1. H.E. van 1 juli 2011 tot en met 4 juli 2013
2. K.M. van 6 maart 2015 tot en met 15 juni 2015
3. K.H. van 16 oktober 2015 tot en met 31 maart 2016
4. S.E. van 13 januari 2016 tot en met 14 juli 2016 en van 31 juli 2016 tot en met 5 september 2016
5. Z.N. van 4 april 2016 tot en met 22 mei 2017
6. A.R. van 1 juli 2016 tot en met 31 juli 2018
7. S.Ha. van 4 mei 2018 tot en met 7 augustus 2018

- inbreuk op artikel 234, eerste lid, §1, 3°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar gesteld door artikel 234, eerste lid, §1, 3°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar met een sanctie van niveau 4

de eerste, de zesde,

voor tenlasteleggingen F en G te Gent in de periode van 12 oktober 2009 tot en met 7 augustus 2018, meermaals, en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet, zonder onderbreking gedurende vijf jaar, waarvan het laatste feit plaatsvond op 7 augustus 2018

in de periode van 12 oktober 2009 tot en met 30 juni 2011, meermaals

F. individuele rekening: onvolledig opmaken
met inbreuk op artikel 4 § 1-2 van het koninklijk besluit nr. 5 van 23 oktober 1978 betreffende het bijhouden van sociale documenten, als werkgever, aangestelde of lasthebber, **de individuele rekening onvolledig opgemaakt** te hebben, met betrekking tot de hierna vermelde werknemers

aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: twee
namelijk:

1. S.V. van 12 oktober 2009 tot en met 3 augustus 2010
2. H.E. van 24 juni 2010 tot en 30 juni 2011

misdrijf op het ogenblik van de feiten strafbaar overeenkomstig artikel 11 § 1, eerste lid, 1°, f van voormeld koninklijk besluit nr. 5 met een gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en/of een geldboete van 26 tot 500 EUR; het misdrijf strafbaar met zoveel geldboetes als er werknemers zijn zonder dat deze geldboete hoger mag zijn dan 50 000 EUR, artikel 11 § 1, tweede lid, van het koninklijk besluit nr. 5;
thans strafbaar gesteld door artikel 187, §2, eerste lid, 2°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 2

in de periode van 1 juli 2011 tot en met 7 augustus 2018, meermaals

G. individuele rekening onvolledig of onjuist opgesteld
als werkgever, aangestelde of lasthebber de individuele rekening onvolledig of onjuist te hebben opgesteld

aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: acht
namelijk:

1. H.E. van 1 juli 2011 tot en met 4 juli 2013
2. S.M. van 4 augustus 2011 tot en met 3 mei 2015
3. K.M. van 6 maart 2015 tot en met 15 juni 2015
4. K.H. van 16 oktober 2015 tot en met 31 maart 2016
5. S.E. van 13 januari 2016 tot en met 14 juli 2016 en van 31 juli 2016 tot en met 5 september 2016
6. Z.N. van 4 april 2016 tot en met 22 mei 2017
7. A.R. van 1 juli 2016 tot en met 31 juli 2018
8. S.Ha. van 4 mei 2018 tot en met 7 augustus 2018

- inbreuk op de artikelen 4, §1, 2, en 5, eerste lid, van het koninklijk besluit nr. 5 van 23 oktober 1978 betreffende het bijhouden van sociale documenten en de artikelen 14, 15, 16 en 17 van het koninklijk besluit van 8 augustus 1980 betreffende het bijhouden van sociale documenten
- strafbaar gesteld door artikel 187, §2, eerste lid, 2°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar met een sanctie van niveau 2

de eerste, de zesde,

voor tenlasteleggingen H en I te Gent in de periode van 12 oktober 2009 tot en met 7 augustus 2018, meermaals, en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet, zonder onderbreking gedurende vijf jaar, waarvan het laatste feit plaatsvond op 7 augustus 2018

in de periode van 12 oktober 2009 tot en met 30 juni 2011, meermaals

H. niet betalen loon
met inbreuk op artikel 9, achtste lid, van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers, als werkgever, zijn aangestelde of lasthebber, bij ontstentenis van een collectieve arbeidsovereenkomst en van bepalingen in het arbeidsreglement of in enig ander vigerend reglement, **het loon niet uitbetaald te hebben uiterlijk op de vierde werkdag na de arbeidsperiode waarvoor de uitbetaling diende te geschieden**

aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: twee
namelijk:

1. S.V. van 12 oktober 2009 tot en met 30 juni 2011 ten bedrage van **€ 122.861,80 bruto, verminderd met € 10.750,00 netto**
2. H.E. van 24 juni 2010 tot en met 30 juni 2011 ten bedrage van **€ 36.591,48**

(zie verslag van de RSZ van 18 september 2019, bijlage II, karton II)

misdrijf strafbaar overeenkomstig artikel 42, 1° van voormelde wet met een gevangenisstraf van acht dagen tot één maand en/of een geldboete van 26 tot 500 EUR;
thans strafbaar gesteld door artikel 162, eerste lid, 1°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 2

in de periode van 1 juli 2011 tot en met 7 augustus 2018, meermaals

I. loon van de werknemer niet (tijdig) uitbetalen
als werkgever, aangestelde of lasthebber het loon van de werknemer niet hebben uitbetaald of het niet hebben uitbetaald op de datum dat het loon invorderbaar was

aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: acht
namelijk:

1. S.V. van 1 juli 2011 tot en met 10 juni 2013 ten bedrage van **€ 180.966,12 bruto, verminderd met € 20.025,00 netto**
2. H.E. van 1 juli 2011 tot en met 4 juli 2013 ten bedrage van **€ 78.620,26 bruto**
3. S.M. van 4 augustus 2011 tot en met 14 augustus 2016 ten bedrage van **€ 484.323,15 bruto, verminderd met € 37.550,00 netto**
4. K.M. van 6 maart 2015 tot en met 15 juni 2015 ten bedrage van **€ 17.950,40 bruto, verminderd met € 6.750,00 netto**
5. A.Ah. van 24 juni 2015 tot en met 1 juli 2015 ten bedrage van **€ 1.826,63 bruto**
6. S.E. van 13 januari 2016 tot en met 14 juli 2016 en van 31 juli 2016 tot en met 5 september 2016 ten bedrage van **€ 42.096,40 bruto, verminderd met € 9.900 netto**
7. Z.N. van 4 april 2016 tot en met 22 mei 2017 ten bedrage van **€ 4.939,90 bruto, verminderd met € 1.750,00 netto**
8. S.Ha. van 4 mei 2018 tot en met 7 augustus 2018 ten bedrage van **€ 16.697,91 bruto, verminderd met € 3.000,00 netto**

(zie verslag van de RSZ van 18 september 2019, bijlage II, karton II)

- inbreuk op artikelen 3, 3bis, 4, 9 tot 9quinquies en 11 van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers
- strafbaar gesteld door artikel 162, eerste lid, 1°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar met een sanctie van niveau 2

de eerste, de tweede, de vijfde, de achtste,

te Gent in de periode van 20 juni 2017 tot en met 1 juli 2020, meermaals, en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet, waarvan het laatste feit plaatsvond op 1 juli 2020

J. geen of geen correcte Dimona-aangifte bij indiensttreding
als werkgever, zijn aangestelde of zijn lasthebber de gegevens vereist krachtens het hierna vermelde koninklijk besluit van 5 november 2002, niet elektronisch meegedeeld hebben aan de instelling belast met de inning van de socialezekerheidsbijdragen in de voorgeschreven vorm en op de voorgeschreven wijze, uiterlijk op het tijdstip waarop de werknemer zijn prestaties aanvat

aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: zeven
namelijk:

1. K.J. op 20 juni 2017 en op 6 augustus 2017
2. S.S. op 1 juli 2017 en op 6 augustus 2017
3. Ş.H. op 2 mei 2018
4. S.A. op 16 juli 2018
5. A.M. op 17 december 2018 en op 16 juli 2019
6. E.D. op 18 mei 2019
7. A.A. op 1 juli 2020

- inbreuk op de artikelen 4 tot 8 van het koninklijk besluit van 5 november 2002 tot invoering van een onmiddellijke aangifte van tewerkstelling, met toepassing van artikel 38 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels
- strafbaar gesteld door artikel 181, §1, eerste lid, 1°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar met een sanctie van niveau 4

de eerste, de tweede, de vijfde, de achtste,

te Gent in de periode van 15 juli 2016 tot en met 4 augustus 2019, meermaals, en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet, waarvan het laatste feit plaatsvond op 4 augustus 2019

K. wetens en willens geen of minder bijdragen betalen dan die welke men verschuldigd is
wetens en willens geen of minder bijdragen betaald hebben dan die welke men verschuldigd is ingevolge een verklaring bedoeld bij artikel 233, eerste lid, 1° van het Sociaal Strafwetboek, het nalaten of het weigeren van het afleggen van een verklaring of van het verstrekken van inlichtingen bedoeld bij artikel 233, eerste lid, 2°, van hetzelfde wetboek of met een akte

bedoeld bij de artikelen 232 en 235 van dit wetboek

met name door wetens en willens minder prestaties aan te geven aan de RSZ dan effectief gepresteerd

aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: twaalf
namelijk:

1. S.E. van 15 juli 2016 tot en met 30 juli 2016
2. K.E. van 3 september 2016 tot en met 30 september 2017
3. Z.N. van 8 april 2017 tot en met 13 juli 2017
4. Ş.H. van 12 mei 2017 tot en met 23 mei 2018
5. K.J. van 20 juni 2017 tot en met 26 augustus 2017
6. S.S. van 1 juli 2017 tot en met 30 augustus 2017
7. I.S. van 26 september 2017 tot en met 14 december 2017
8. A.Ay. van 26 december 2017 tot en met 4 augustus 2019
9. B.M. van 30 april 2018 tot en met 1 juli 2018
10. S.A. van 1 juli 2018 tot en met 22 juli 2018
11. H.M. van 13 juli 2018 tot en met 1 december 2018
12. E.D. van 4 mei 2019 tot en met 26 juli 2019

- inbreuk op artikel 234, eerste lid, §1, 3°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar gesteld door artikel 234, eerste lid, §1, 3°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar met een sanctie van niveau 4

de eerste, de tweede, de vijfde, de achtste,

te Gent in de periode van 15 juli 2016 tot en met 7 oktober 2020, meermaals, en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet, waarvan het laatste feit plaatsvond op 7 oktober 2020

L. individuele rekening onvolledig of onjuist opgesteld
als werkgever, aangestelde of lasthebber de individuele rekening onvolledig of onjuist te hebben opgesteld

aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: twaalf
namelijk:

1. S.E. van 15 juli 2016 tot en met 30 juli 2016
2. K.E. van 3 september 2016 tot en met 30 september 2017
3. Z.N. van 8 april 2017 tot en met 13 juli 2017

4. S.H. van 12 mei 2017 tot en met 23 mei 2018
5. K.J. van 20 juni 2017 tot en met 26 augustus 2017
6. S.S. van 1 juli 2017 tot en met 30 augustus 2017
7. I.S. van 26 september 2017 tot en met 14 december 2017
8. A.Ay. van 26 december 2017 tot en met 4 augustus 2019
9. B.M. van 30 april 2018 tot en met 1 juli 2018
10. S.A. van 1 juli 2018 tot en met 22 juli 2018
11. H.M. van 13 juli 2018 tot en met 1 december 2018
12. B.N. van 8 december 2018 tot en met 7 oktober 2020

- inbreuk op de artikelen 4, §1, 2, en 5, eerste lid, van het koninklijk besluit nr. 5 van 23 oktober 1978 betreffende het bijhouden van sociale documenten en de artikelen 14, 15, 16 en 17 van het koninklijk besluit van 8 augustus 1980 betreffende het bijhouden van sociale documenten
- strafbaar gesteld door artikel 187, §2, eerste lid, 2°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar met een sanctie van niveau 2

de eerste, de tweede, de vijfde, de achtste,

te Gent in de periode van 15 juli 2016 tot en met 1 juli 2018, meermaals, en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet, waarvan het laatste feit plaatsvond op 1 juli 2018

M. loon van de werknemer niet (tijdig) uitbetalen
als werkgever, aangestelde of lasthebber het loon van de werknemer niet hebben uitbetaald of het niet hebben uitbetaald op de datum dat het loon invorderbaar was

aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: zeven
namelijk:

1. S.E. van 15 juli 2016 tot en met 30 juli 2016 ten bedrage van **€ 3.534,27 bruto**
2. Z.N. van 8 april 2017 tot en met 13 juli 2017 ten bedrage van **€ 13.501,40 bruto, verminderd met € 3.545,00 netto**
3. S.H. van 12 mei 2017 tot en met 23 mei 2018 ten bedrage van **€ 78.084,62 bruto, verminderd met € 11.750,00 netto**
4. K.J. van 20 juni 2017 tot en met 26 augustus 2017 ten bedrage van **€ 2.642,72 bruto, verminderd met € 332,03 netto**
5. S.S. van 1 juli 2017 tot en met 30 augustus 2017 ten bedrage van **€ 3.946,85 bruto, verminderd met € 293,00 netto**
6. A.Ay. van 26 december tot en met 31 januari 2019 ten bedrage van **€ 13.556,26 bruto, verminderd met 10.920,00 netto**
7. B.M. van 30 april 2018 tot en met 1 juli 2018 ten bedrage van **€ 4.439,35 bruto, verminderd met € 920,00 netto**

(zie verslag van de RSZ van 18 september 2019, bijlage II, karton II)

- inbreuk op artikelen 3, 3bis, 4, 9 tot 9quinquies en 11 van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers
- strafbaar gesteld door artikel 162, eerste lid, 1°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar met een sanctie van niveau 2

de derde, de vierde, de zevende,

te Gent in de periode van 1 november 2016 tot en met 1 mei 2019, meermaals, en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet, waarvan het laatste feit plaatsvond op 1 mei 2019

N. geen of geen correcte Dimona-aangifte bij indiensttreding
als werkgever, zijn aangestelde of zijn lasthebber de gegevens vereist krachtens het hierna vermelde koninklijk besluit van 5 november 2002, niet elektronisch meegedeeld hebben aan de instelling belast met de inning van de socialezekerheidsbijdragen in de voorgeschreven vorm en op de voorgeschreven wijze, uiterlijk op het tijdstip waarop de werknemer zijn prestaties aanvat

aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: drie
namelijk:

1. K.H. op 1 november 2016
2. K.K. op 17 juli 2018 en op 1 februari 2019
3. Z.Na. op 20 december 2018 en 1 mei 2019

- inbreuk op de artikelen 4 tot 8 van het koninklijk besluit van 5 november 2002 tot invoering van een onmiddellijke aangifte van tewerkstelling, met toepassing van artikel 38 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels
- strafbaar gesteld door artikel 181, §1, eerste lid, 1°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar met een sanctie van niveau 4

de derde, de vierde, de zevende,

te Gent in de periode van 5 oktober 2017 tot en met 18 februari 2021, meermaals, en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet, waarvan het laatste feit plaatsvond op 18 februari 2021

O. wetens en willens geen of minder bijdragen betalen dan die welke men verschuldigd is
wetens en willens geen of minder bijdragen betaald hebben dan die welke men verschuldigd

is ingevolge een verklaring bedoeld bij artikel 233, eerste lid, 1° van het Sociaal Strafwetboek, het nalaten of het weigeren van het afleggen van een verklaring of van het verstrekken van inlichtingen bedoeld bij artikel 233, eerste lid, 2°, van hetzelfde wetboek of met een akte bedoeld bij de artikelen 232 en 235 van dit wetboek

met name door wetens en willens minder prestaties aan te geven aan de RSZ dan effectief gepresteerd

aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: vier
namelijk:

1. H.F. van 5 oktober 2017 tot en met 30 september 2018 en van 17 mei 2019 tot en met 18 februari 2021
2. K.K. van 17 juli 2018 tot en met 13 februari 2019
3. B.N. van 8 december 2018 tot en met 7 oktober 2020
4. Z.Na. van 20 december 2018 tot en met 4 mei 2019

- inbreuk op artikel 234, eerste lid, §1, 3°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar gesteld door artikel 234, eerste lid, §1, 3°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar met een sanctie van niveau 4

de derde, de vierde, de zevende,

te Gent in de periode van 17 juli 2018 tot en met 13 februari 2019, meermaals, en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet, waarvan het laatste feit plaatsvond op 13 februari 2019

P. individuele rekening onvolledig of onjuist opgesteld
als werkgever, aangestelde of lasthebber de individuele rekening onvolledig of onjuist te hebben opgesteld

Aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: één
namelijk:

1. K.K.

- inbreuk op de artikelen 4, §1, 2, en 5, eerste lid, van het koninklijk besluit nr. 5 van 23 oktober 1978 betreffende het bijhouden van sociale documenten en de artikelen 14, 15, 16 en 17 van het koninklijk besluit van 8 augustus 1980 betreffende het bijhouden van sociale documenten
- strafbaar gesteld door artikel 187, §2, eerste lid, 2°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar met een sanctie van niveau 2

de derde, de vierde, de zevende,

te Gent in de periode van 17 juli 2018 tot en met 13 februari 2019, meermaals, en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet, waarvan het laatste feit plaatsvond op 13 februari 2019

Q. loon van de werknemer niet (tijdig) uitbetalen
als werkgever, aangestelde of lasthebber het loon van de werknemer niet hebben uitbetaald of het niet hebben uitbetaald op de datum dat het loon invorderbaar was

aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: één
namelijk:

1. K.K. ten bedrage van **€ 33.348,57 bruto, verminderd met € 3.030,00 netto**

(zie verslag van de RSZ van 18 september 2019, bijlage II, karton II)

- inbreuk op artikelen 3, 3bis, 4, 9 tot 9quinquies en 11 van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers
- strafbaar gesteld door artikel 162, eerste lid, 1°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar met een sanctie van niveau 2

de derde, de vierde, de zevende,

te Gent op 7 oktober 2020

R. afwijkingsdocument niet invullen voor een deeltijdse werknemer die tewerkgesteld wordt buiten het bekendgemaakte uurrooster
als werkgever, aangestelde of lasthebber een deeltijdse werknemer arbeidsprestaties hebben doen of laten verrichten buiten het werkrooster dat het voorwerp is van de bekendmaking die is voorgeschreven door de wet van 22 december 1989, zonder vermelding ervan in het document of de controlemiddelen.

Aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: één
namelijk:

1. C.E.

- inbreuk op artikel 161 van de programmawet van 22 december 1989
- strafbaar gesteld door artikel 152, eerste lid, 2°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar met een sanctie van niveau 3 of met een sanctie van niveau 4 wanneer een waarschuwing of een termijn voor zich in regel te stellen vooraf schriftelijk voor deze inbreuk werd gegeven, krachtens artikel 151,

tweede lid, van het Sociaal Strafwetboek

de derde, de vierde, de zevende,

te Gent in de periode van 29 augustus 2013 tot 31 mei 2023 en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet, waarvan het laatste feit plaatsvond op 31 mei 2023

S. één of meer personen bedrieglijk onderwerpen aan de RSZ
als werkgever, aangestelde of lasthebber één of meer personen bedrieglijk hebben onderworpen aan de toepassing van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders

aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: één
namelijk:

1. G.Y.

- inbreuk op de artikelen 1, §1, et 21, eerste lid, de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders
- strafbaar gesteld door artikel 221, 1°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar met een sanctie van niveau 4

EN BIJ SAMENHANG:

de eerste, de zesde

voor tenlasteleggingen T, U en V te Gent in de periode van 12 oktober 2009 tot en met 7 augustus 2018 en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet, zonder onderbreking gedurende vijf jaar, waarvan het laatste feit plaatsvond op 7 augustus 2018

in de periode van 12 oktober 2009 tot en met 14 augustus 2016

T. mensenhandel met het oog op uitbuiting door arbeid met verzwarende omstandigheden
het misdrijf mensenhandel te hebben gepleegd, zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, de wisseling of de overdracht van de controle over hem teneinde deze persoon aan het werk te zetten of te laten aan het werk zetten in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, waarbij zijn toestemming van geen belang was

met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd door een persoon die gezag had over

het slachtoffer
(artikel 433sexies, eerste lid, 1° Sw.)

met de omstandigheid dat het misdrijf is gepleegd door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare positie waarin de persoon verkeerde ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand of ten gevolge van zwangerschap, ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken
(artikel 433septies 2° Sw; thans maakt artikel 433septies eerste lid, 2° Sw. niet langer melding van de bijzondere kwetsbare positie, maar van de kwetsbare toestand waarin een persoon verkeert.)

met de omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte werd gemaakt
(artikel 433septies 6° Sw.)

aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: drie
namelijk:

1. S.V. van 12 oktober 2009 tot en met 10 juni 2013
2. H.E. van 24 juni 2010 tot en met 4 juli 2013
3. S.M. van 4 augustus 2011 tot en met 14 augustus 2016

- op het ogenblik van de feiten strafbaar krachtens artikel 433septies Sw. met opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar en met geldboete van duizend euro tot honderdduizend euro.
- Thans strafbaar met dezelfde straffen krachtens artikel 433septies, eerste lid Sw. Sedert 2 augustus 2013 wordt de boete krachtens artikel 433septies, tweede lid Sw., dat werd ingevoegd bij artikel 7 Wet 24 juni 2013 (BS 23 juli 2013), zo veel keer toegepast als er slachtoffers zijn.
- op het ogenblik van de feiten worden de schuldigen in de gevallen bedoeld in artikel 433septies Sw. krachtens artikel 433novies, eerste lid Sw. veroordeeld tot ontzetting van de in artikel 31, eerste lid genoemde rechten.
- Sedert 18 juni 2016 worden de schuldigen in de gevallen bedoeld in artikel 433septies, eerste lid Sw. krachtens artikel 433novies §1 Sw. veroordeeld tot ontzetting van de in artikel 31, eerste lid genoemde rechten.

in de periode van 24 juni 2015 tot en met 1 juli 2015

U. mensenhandel met als doel de uitbuiting door arbeid en diensten met verzwarende omstandigheden

het misdrijf mensenhandel te hebben gepleegd, zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over hem met als doel het verrichten van werk of het verlenen van diensten, in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, waarbij zijn toestemming van geen belang was

met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd door een persoon die gezag had over het slachtoffer
(artikel 433sexies, eerste lid, 1° Sw.)

met de omstandigheid dat het misdrijf is gepleegd door misbruik te maken van de kwetsbare toestand waarin de persoon verkeerde ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken
(artikel 433septies eerste lid, 2° Sw.)

met de omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte werd gemaakt
(artikel 433septies eerste lid, 6° Sw.)

aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: één
namelijk:

1. A.Ah.

- strafbaar krachtens artikel 433septies, eerste lid Sw. met opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar en met geldboete van duizend euro tot honderdduizend euro. De boete wordt krachtens artikel 433septies, tweede lid Sw. zo veel keer toegepast als er slachtoffers zijn.
- op het ogenblik van de feiten worden de schuldigen in de gevallen bedoeld in artikel 433septies Sw. krachtens artikel 433novies, eerste lid Sw. veroordeeld tot ontzetting van de in artikel 31, eerste lid genoemde rechten.
- Sedert 18 juni 2016 worden de schuldigen in de gevallen bedoeld in artikel 433septies, eerste lid Sw. krachtens artikel 433novies §1 Sw. veroordeeld tot ontzetting van de in artikel 31, eerste lid genoemde rechten.

in de periode van 4 mei 2018 tot en met 7 augustus 2018

V. mensenhandel met als doel de uitbuiting door arbeid en diensten met verzwarende omstandigheden
het misdrijf mensenhandel te hebben gepleegd, zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over hem met als doel het verrichten van werk of het verlenen van diensten, in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, waarbij zijn toestemming van geen belang was

met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd door een persoon die gezag had over het slachtoffer
(artikel 433sexies, eerste lid, 1° Sw.)

met de omstandigheid dat het misdrijf is gepleegd door misbruik te maken van de kwetsbare toestand waarin de persoon verkeerde ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken
(artikel 433septies eerste lid, 2° Sw.)

met de omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte werd gemaakt
(artikel 433septies eerste lid, 6° Sw.)

aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: één
namelijk:

1. S.Ha.

- strafbaar krachtens artikel 433septies, eerste lid Sw. met opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar en met geldboete van duizend euro tot honderdduizend euro. De boete wordt krachtens artikel 433septies, tweede lid Sw. zo veel keer toegepast als er slachtoffers zijn.
- de schuldigen in de gevallen bedoeld in artikel 433septies, eerste lid Sw. worden krachtens artikel 433novies §1 Sw. veroordeeld tot ontzetting van de in artikel 31, eerste lid genoemde rechten.

de eerste, de zesde

voor de tenlasteleggingen W en X te Gent in de periode van 6 maart 2015 tot en met 5 september 2016 en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet, zonder onderbreking gedurende vijf jaar, waarvan het laatste feit plaatsvond op 5 september 2016

in de periode van 6 maart 2015 tot en met 22 mei 2017

W. mensenhandel met als doel de uitbuiting door arbeid en diensten met verzwarende omstandigheden
het misdrijf mensenhandel te hebben gepleegd, zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over hem met als doel het verrichten van werk of het verlenen van diensten, in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, waarbij zijn toestemming van geen belang was

met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd door een persoon die gezag had over het slachtoffer
(artikel 433sexies, eerste lid, 1° Sw.)

met de omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte werd gemaakt
(artikel 433septies, eerste lid, 6° Sw.)

aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: drie
namelijk:

1. K.M. van 6 maart 2015 tot en met 15 juni 2015
2. S.E. van 13 januari 2016 tot en met 14 juli 2016
3. Z.N. van 4 april 2016 tot en met 22 mei 2017

- strafbaar krachtens artikel 433septies, eerste lid Sw. met opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar en met geldboete van duizend euro tot honderdduizend euro. De boete wordt krachtens artikel 433septies, tweede lid Sw. zo veel keer toegepast als er slachtoffers zijn.
- op het ogenblik van de feiten worden de schuldigen in de gevallen bedoeld in artikel 433septies Sw. krachtens artikel 433novies, eerste lid Sw. veroordeeld tot ontzetting van de in artikel 31, eerste lid genoemde rechten.
- Sedert 18 juni 2016 worden de schuldigen in de gevallen bedoeld in artikel 433septies, eerste lid Sw. krachtens artikel 433novies §1 Sw. veroordeeld tot ontzetting van de in artikel 31, eerste lid genoemde rechten.

in de periode van 31 juli 2016 tot en met 5 september 2016

X. mensenhandel met als doel de uitbuiting door arbeid en diensten met verzwarende omstandigheden

het misdrijf mensenhandel te hebben gepleegd, zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over hem met als doel het verrichten van werk of het verlenen van diensten, in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, waarbij zijn toestemming van geen belang was

met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd door een persoon die gezag had over het slachtoffer
(artikel 433sexies, eerste lid, 1° Sw.)

met de omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte werd gemaakt
(433septies eerste lid, 6° Sw.)

aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: één
namelijk:

1. S.E.

- strafbaar krachtens artikel 433septies, eerste lid Sw. met opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar en met geldboete van duizend euro tot honderdduizend euro. De boete wordt krachtens artikel 433septies, tweede lid Sw. zo veel keer toegepast als er slachtoffers zijn.

- de schuldigen in de gevallen bedoeld in artikel 433septies, eerste lid Sw. worden krachtens artikel 433novies §1 Sw. veroordeeld tot ontzetting van de in artikel 31, eerste lid genoemde rechten.

de eerste, de tweede, de vijfde, de achtste,

te Gent in de periode van 12 mei 2017 tot en met 7 oktober 2020, en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet, waarvan het laatste feit plaatsvond op 7 oktober 2020

Y. mensenhandel met als doel de uitbuiting door arbeid en diensten met verzwarende omstandigheden
het misdrijf mensenhandel te hebben gepleegd, zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over hem met als doel het verrichten van werk of het verlenen van diensten, in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, waarbij zijn toestemming van geen belang was

met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd door een persoon die gezag had over het slachtoffer
(artikel 433sexies, eerste lid, 1° Sw.)

met de omstandigheid dat het misdrijf is gepleegd door misbruik te maken van de kwetsbare toestand waarin de persoon verkeerde ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken
(artikel 433septies eerste lid, 2° Sw.)

met de omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte werd gemaakt
(artikel 433septies eerste lid, 6° Sw.)

aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: vijf
namelijk:

1. Ş.H. van 12 mei 2017 tot en met 23 mei 2018
2. I.S. van 26 september 2017 tot en met 14 december 2017
3. B.M. van 30 april 2018 tot en met 1 juli 2018
4. H.Z. van 13 juli 2018 tot en met 1 december 2018
5. B.N. van 8 december 2018 tot en met 7 oktober 2020

- strafbaar krachtens artikel 433septies, eerste lid Sw. met opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar en met geldboete van duizend euro tot honderdduizend euro. De boete wordt krachtens artikel 433septies, tweede

lid Sw. zo veel keer toegepast als er slachtoffers zijn.
- de schuldigen in de gevallen bedoeld in artikel 433septies, eerste lid Sw. worden krachtens artikel 433novies §1 Sw. veroordeeld tot ontzetting van de in artikel 31, eerste lid genoemde rechten.

de eerste, de tweede, de vijfde, de achtste,

te Gent in de periode van 15 juli 2016 tot en met 7 oktober 2020, en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet, waarvan het laatste feit plaatsvond op 7 oktober 2020

Z. mensenhandel met als doel de uitbuiting door arbeid en diensten met verzwarende omstandigheden
het misdrijf mensenhandel te hebben gepleegd, zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over hem met als doel het verrichten van werk of het verlenen van diensten, in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, waarbij zijn toestemming van geen belang was

met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd door een persoon die gezag had over het slachtoffer
(artikel 433sexies, eerste lid, 1° Sw.)

met de omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte werd gemaakt
(artikel 433septies eerste lid, 6° Sw.)

aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: vijf
namelijk:

1. S.E. van 15 juli 2016 tot en met 30 juli 2016
2. Z.N. van 8 april 2017 tot en met 13 juli 2017
3. K.J. van 20 juni 2017 tot en met 26 augustus 2017
4. S.S. van 1 juli 2017 tot en met 30 augustus 2017
5. A.A. van 1 juli 2020 tot en met 7 oktober 2020

- strafbaar krachtens artikel 433septies, eerste lid Sw. met opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar en met geldboete van duizend euro tot honderdduizend euro. De boete wordt krachtens artikel 433septies, tweede lid Sw. zo veel keer toegepast als er slachtoffers zijn.
- de schuldigen in de gevallen bedoeld in artikel 433septies, eerste lid Sw. worden krachens artikel 433novies §1 Sw. veroordeeld tot ontzetting van de in artikel 31, eerste lid genoemde rechten.

De eerste (G.O.)

Tevens gedagvaard om overeenkomstig de artikelen 42,3° en 43 bis van het Strafwetboek te worden veroordeeld tot de bijzondere verbeurdverklaring van de som van **1.453.333,15 €** als

vermogensvoordeel dat rechtstreeks is verkregen uit de misdrijven zoals omschreven in de hieronder vermelde tenlasteleggingen:

- Bijdragefraude lastens G.O. in het kader van de uitbating van BVBA P.: tenlasteleggingen B1, C1 + C2, D1, E1 tem E7: **505.243,88 €** (zie verslag RSZ van 18/09/2019, bijlage 4, karton 2, laatste map + verslag RSZ van 16/03/2021, bijlage stuk 200, karton 5, map A17)

- Bijdragefraude lastens G.O. G.S., BVBA G. en G.I.: tenlasteleggingen K1 tem K12: **111.815,44 € gedeeld door 4 beklaagden = 27.953,86 €** (zie verslag RSZ van 18/09/2019, bijlage 6, karton 2, laatste map + verslag RSZ van 16/03/2021, bijlage stuk 205, karton 5, map A17)

- Looninbreuken lastens G.O. in het kader van de uitbating van BVBA P.: tenlasteleggingen H1 + H2 (148.703,28€) + I1 tem I8 (748.445,77€): totaal : **897.149,05€** (Zie verslag TSW van 3/07/2019 voor BVBA P., karton 2)

- Looninbreuken lastens G.O., G.S., BVBA G. en G.I.: tenlasteleggingen M1 tem M7: **91.945,44€ gedeeld door 4 beklaagde = 22.986,36 €** (Zie verslag TSW van 3/07/2019 voor BVBA G., karton 2)

Samen maakt dit een totaal aan vermogensvoordelen ten bedrage van 1.453.333,15 €.

De tweede (G.S.)

Tevens gedagvaard om overeenkomstig de artikelen 42,3° en 43 bis van het Strafwetboek te worden veroordeeld tot de bijzondere verbeurdverklaring van de som van **50.940,22 €** als vermogensvoordeel dat rechtstreeks is verkregen uit de misdrijven zoals omschreven in de hieronder vermelde tenlasteleggingen:

- Bijdragefraude lastens G.O. G.S., BVBA G. en G.I.: tenlasteleggingen K1 tem K12: **111.815,44 € gedeeld door 4 beklaagden = 27.953,86 €** (zie verslag RSZ van 18/09/2019, bijlage 6, karton 2, laatste map + verslag RSZ van 16/03/2021, bijlage stuk 205, karton 5, map A17)

- Looninbreuken lastens G.O., G.S., BVBA G. en G.I.: tenlasteleggingen M1 tem M7: **91.945,44€ gedeeld door 4 beklaagden = 22.986,36 €**

Samen maakt dit een totaal aan vermogensvoordelen ten bedrage van 50.940,22 €.

De derde (G.Y.)

Tevens gedagvaard om overeenkomstig de artikelen 42,3° en 43 bis van het Strafwetboek te worden veroordeeld tot de bijzondere verbeurdverklaring van de som van **16.558,25 €** als vermogensvoordeel dat rechtstreeks is verkregen uit de misdrijven zoals omschreven in de hieronder vermelde tenlasteleggingen:

- Bijdragefraude lastens G.Y., G.Y., BVBA G.2.: **19.356,19 € gedeeld door 3 beklaagden = 6.452,06 €**

- Looninbreuken lastens G.Y., G.Y., BVBA G.2.: 1/3 daarvan: **30.318,57€ gedeeld door 3 beklaagden = 10.106,19 €**

Samen maakt dit een totaal aan vermogensvoordelen ten bedrage van 16.558,25 €.

De vierde (G.Y.)

Tevens gedagvaard om overeenkomstig de artikelen 42,3° en 43 bis van het Strafwetboek te worden veroordeeld tot de bijzondere verbeurdverklaring van de som van **16.558,25 €** als vermogensvoordeel dat rechtstreeks is verkregen uit de misdrijven zoals omschreven in de hieronder vermelde tenlasteleggingen:

- Bijdragefraude lastens G.Y., G.Y., BVBA G.2.: **19.356,19 € gedeeld door 3 beklaagden = 6.452,06 €**

- Looninbreuken lastens G.Y., G.Y., BVBA G.2.: 1/3 daarvan: **30.318,57€ gedeeld door 3 beklaagden = 10.106,19 €**

Samen maakt dit een totaal aan vermogensvoordelen ten bedrage van 16.558,25 €.

De zevendie (G.2. BVBA)

Tevens gedagvaard om overeenkomstig de artikelen 42,3° en 43 bis van het Strafwetboek te worden veroordeeld tot de bijzondere verbeurdverklaring van de som van **16.558,25 €** als vermogensvoordeel dat rechtstreeks is verkregen uit de misdrijven zoals omschreven in de hieronder vermelde tenlasteleggingen:

- Bijdragefraude lastens G.Y., G.Y., BVBA G.2.: **19.356,19 € gedeeld door 3 beklaagden = 6.452,06 €**

- Looninbreuken lastens G.Y., G.Y., BVBA G.2.: 1/3 daarvan: **30.318,57€ gedeeld door 3 beklaagden = 10.106,19 €**

Samen maakt dit een totaal aan vermogensvoordelen ten bedrage van 16.558,25 €.

De vijfde (G. BVBA)

Tevens gedagvaard om overeenkomstig de artikelen 42,3° en 43 bis van het Strafwetboek te worden veroordeeld tot de bijzondere verbeurdverklaring van de som van **50.940,22 €** als vermogensvoordeel dat rechtstreeks is verkregen uit de misdrijven zoals omschreven in de hieronder vermelde tenlasteleggingen:

- Bijdragefraude lastens G.O., G.S., BVBA G. en G.I.: tenlasteleggingen K1 tem K12: **111.815,44 € gedeeld door 4 beklaagden = 27.953,86 €** (zie verslag RSZ van 18/09/2019, bijlage 6, karton 2, laatste map + verslag RSZ van 16/03/2021, bijlage stuk 205, karton 5, map A17)

- Looninbreuken lastens G.O., G.S., BVBA G. en G.I.: tenlasteleggingen M1 tem M7: **91.945,44€ gedeeld door 4 beklaagden = 22.986,36 €**

Samen maakt dit een totaal aan vermogensvoordelen ten bedrage van 50.940,22 €.

De achtste (G.I.)

Tevens gedagvaard om overeenkomstig de artikelen 42,3° en 43 bis van het Strafwetboek te worden veroordeeld tot de bijzondere verbeurdverklaring van de som van **50.940,22 €** als vermogensvoordeel dat rechtstreeks is verkregen uit de misdrijven zoals omschreven in de hieronder vermelde tenlasteleggingen:

- Bijdragefraude lastens G.O., G.S., BVBA G. en G.I.: tenlasteleggingen K1 tem K12: **111.815,44 € gedeeld door 4 beklaagden = 27.953,86 €** (zie verslag RSZ van 18/09/2019, bijlage 6, karton 2, laatste map + verslag RSZ van 16/03/2021, bijlage stuk 205, karton 5, map A17)

- Looninbreuken lastens G.O., G.S., BVBA G. en G.I.: tenlasteleggingen M1 tem M7: **91.945,44€ gedeeld door 4 beklaagden = 22.986,36 €**

Samen maakt dit een totaal aan vermogensvoordelen ten bedrage van 50.940,22 €.

PROCEDURE

De rechtbank neemt kennis van de beschikking van de raadkamer van deze rechtbank van 31 januari 2024 waarin verzachtende omstandigheden werden aangenomen voor de tenlasteleggingen T, U, V, W, X, Y en Z.

De rechtbank is voor alle feiten bevoegd gelet op hun onderlinge samenhang.

De behandeling en de debatten van de zaak hadden plaats in openbare terechtzitting.

De rechtspleging verliep in de Nederlandse taal.

De zaak werd op de terechtzitting van 4 december 2024 in zijn geheel voor de zetel in zijn huidige samenstelling hernomen.

De rechtbank nam kennis van de stukken van de rechtspleging en hoorde alle aanwezige partijen.

Het openbaar ministerie heeft haar vordering geformuleerd ter zitting.

De zesde beklaagde, P. BVBA, alhoewel behoorlijk gedagvaard, is op de terechtzitting **niet verschenen**, noch iemand om haar te vertegenwoordigen.

BEOORDELING OP STRAFGEBIED

PRELIMINAIR

I. AMBTSHALVE VERBETERINGEN VAN DE DAGVAARDING

1. In tenlastelegging A, bij de weergave van de wettelijke bepalingen op grond waarvan deze inbreuk strafbaar is, staat in het tweede gedachtestreepje het volgende:

> *"vanaf 1 mei **2019** strafbaar gesteld door artikel 181, §1, eerste lid, 1° van het Sociaal Strafwetboek (...)"*

Artikel 181, §1, eerste lid, 1° Sociaal Strafwetboek werd ingevoerd bij wet van 21 april 2016, die artikel 181 Sociaal Strafwetboek wijzigde. Deze wijziging trad in werking op 1 mei **2016**.

De rechtbank verbetert deze materiële vergissing in de tenlastelegging.

2. De tenlasteleggingen C, E, K en O betreffen een inbreuk op artikel 234, 1ste lid, §1, 3° Sociaal Strafwetboek.

De wettelijke omschrijving van het misdrijf luidt als volgt:

> *"§ 1. Met een sanctie van niveau 4 wordt bestraft eenieder die wetens en willens:*
>
> *3° geen of minder bijdragen heeft betaald dan die welke hij verschuldigd is ingevolge een verklaring bedoeld in het 1°, het nalaten of het weigeren om een verklaring af te leggen of inlichtingen te verstrekken bedoeld in het 2°, of een akte bedoeld in de artikelen 232 en 235."*

Met *"een verklaring in het 1°"* en *"een verklaring of inlichtingen (...) bedoeld in het 2°"*, verwijst deze wetsbepaling naar 1° en 2° van artikel 234, §1 Sociaal Strafwetboek.

In de dagvaarding wordt onder de tenlasteleggingen C, E, K en O echter verwezen naar artikel 233, eerste lid, 1° en 2° Sociaal Strafwetboek. Het gaat duidelijk om een materiële vergissing.

De rechtbank gaat bijgevolg over tot verbetering en vervangt de verwijzing naar artikel **233**, eerste lid, 1° en naar artikel **233**, eerste lid, 2° respectievelijk door een verwijzing naar artikel **234**, §1, 1° en naar artikel **234**, §1, 2°.

3. De tenlastelegging F betreft een feit dat op het ogenblik ervan strafbaar was op grond van artikel 11, §1, 1ste lid, 1°, f van het KB nr. 5 (Sociale Documentenwet), doch thans, sinds 1 juli 2024, op grond van artikel 187, §1 Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 3, en niet zoals de dagvaarding nog voorhoudt, op grond van artikel 187, §2, 1ste lid, 2° Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 2.

De rechtbank vervangt de zinssnede

> *"thans strafbaar gesteld door artikel **187, §2, eerste lid, 2°** van het Sociaal*

*Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau **2**"*

door

*"thans strafbaar gesteld door artikel **187, §1** van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek **en gewijzigd bij wet van 15 mei 2024**, met een sanctie van niveau **3**"*

4. De tenlasteleggingen G, L en P betreffen feiten die op het ogenblik ervan strafbaar waren op grond van artikel 187, §2, eerste lid, 2° Sociaal Strafwetboek, doch thans, sinds 1 juli 2024, op grond van artikel 187, §1 Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 3.

De rechtbank vervangt in die tenlasteleggingen de zin:

"

- *strafbaar gesteld door artikel 187, §2, eerste lid, 2°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek*
- *strafbaar met een sanctie van niveau 2"*

door:

"Misdrijf strafbaar overeenkomstig artikel 187, §2 eerste lid, 2° van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 2
Thans strafbaar gesteld door artikel 187, §1 van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 3"

5. Tenlastelegging D betreft een feit dat op het ogenblik van de feiten werd bestraft door artikel 35, §1, 1ste lid, 1° RSZ-wet en thans strafbaar is op grond van artikel 234, §1, 1° Sociaal Strafwetboek dat bepaalt dat éénieder – dus ook een werkgever, zijn aangestelde of zijn lasthebber – die wetens en willens een onjuiste of onvolledige verklaring heeft afgelegd om geen of minder bijdragen te betalen of te doen betalen dan die welke hij of een ander verschuldigd is, bestraft wordt met een sanctie van niveau 4.

De arbeidsauditeur houdt in de dagvaarding ten onrechte voor dat deze inbreuk thans bestraft zou worden door artikel 234, §1, 3° Sociaal Strafwetboek.

De rechtbank vervangt in tenlastelegging D de laatste zin dan ook door de volgende tekst:

*"thans strafbaar gesteld door artikel 234, eerste lid, §1, **1°**, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 4"*

6. Tenlastelegging H betreft een feit dat op het ogenblik ervan strafbaar was op grond van artikel 42, 1° Loonbeschermingswet, doch thans, sinds 1 juli 2024, op grond van artikel 162, 2de lid, 1° Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 3, en niet zoals de dagvaarding nog

voorhoudt, op grond van artikel 162, 1ste lid, 1° Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 2.

De rechtbank vervangt de zin:

> *"thans strafbaar gesteld door artikel 162, **eerste lid, 1°**, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau **2"***

door:

> *"thans strafbaar gesteld door artikel 162, **tweede lid, 1°**, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek **en gewijzigd bij wet van 15 mei 2024** met een sanctie van niveau **3"***

7. De tenlasteleggingen I, M en Q betreffen feiten die op het ogenblik ervan strafbaar waren op grond van artikel 162, 1ste lid 1° Sociaal Strafwetboek, doch thans, sinds 1 juli 2024, op grond van artikel 162, 2de lid, 1° Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 3.

De rechtbank vervangt in die tenlasteleggingen de zin:

"

- *strafbaar gesteld door artikel 162, eerste lid, 1°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek*
- *strafbaar met een sanctie van niveau 2"*

door

> *"Misdrijf strafbaar overeenkomstig artikel 162, eerste lid, 1° van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 2*
> ***Thans strafbaar gesteld door artikel 162, tweede lid, 1° van het Sociaal Strafwetboek strafbaar met een sanctie van niveau 3"***

8. Tenlasteleggingen K.11 en L.11 hebben betrekking op werkneemster H.M., die van 13 juli 2018 tot en met 1 december 2018 bij BVBA G. gewerkt zou hebben.

H.M. (RR (...)) werd niet verhoord tijdens het strafonderzoek. Wel werden haar individuele rekeningen geanalyseerd door de politie. Hieruit blijkt een

aangegeven tewerkstelling in het derde en vierde kwartaal van 2017 en in het 1ste kwartaal van 2018.

H.Z. (RR (...)) werd wél verhoord tijdens het strafonderzoek. Uit het gemeenschappelijk verslag van de sociale inspectiediensten, gevoegd bij PV nr. 108489/2021, blijkt dat haar tewerkstelling werd aangegeven van 13 juli 2018 tot 1 december 2018, precies de periode die is vermeld onder de tenlastelegging K.11 en L.11.

Het is voor de rechtbank duidelijk dat er persoonsverwarring is gebeurd en dat de vermelding van de naam "M." (H.M.) bijgevolg een materiële vergissing betreft. **Deze tenlasteleggingen**

K.11 en L.11 slaan op H.Z.. De rechtbank verbetert deze tenlasteleggingen in die zin.

9. Tenlastelegging R betreft een feit dat op het ogenblik van feiten strafbaar was zoals beschreven in de dagvaarding, maar dat thans, sinds 1 juli 2024, op grond van dezelfde wetsbepaling strafbaar is met een sanctie van niveau 3.

De rechtbank vervangt de paragraaf over bestraffing bijgevolg door de volgende tekst:

> "
> - *inbreuk op artikel 161 van de programmawet van 22 december 1989*
> - *op het ogenblik van de feiten strafbaar gesteld door artikel 152, eerste lid, 2°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 3 of met een sanctie van niveau 4 wanneer een waarschuwing of een termijn voor zich in regel te stellen vooraf schriftelijk voor deze inbreuk werd gegeven, krachtens artikel 151, tweede lid, van het Sociaal Strafwetboek*
> - ***thans in het algemeen strafbaar gesteld met een sanctie van niveau 3"***

10. Op pagina 20 van de dagvaarding wordt verwezen naar "*De zevendie*". Er is sprake van een verschrijving van het telwoord "**zevende**". De rechtbank verbetert deze materiële vergissing.

II. HERKWALIFICATIES VERZOCHT DOOR DE ARBEIDSAUDITEUR

TENLASTELEGGING B

11. De arbeidsauditeur vervolgt de eerste beklaagde voor het feit S.V. in de periode van 12 oktober 2009 tot en met 30 juni 2011 als zelfstandige bij BVBA P. te hebben tewerkgesteld, terwijl hij in feite een werknemer was.

De arbeidsauditeur kwalificeert dit als een inbreuk op de artikelen 21 en 22 van de RSZ-wet van 27 juni 1969 door een aangifte te hebben overgemaakt aan de RSZ met een onjuiste of onvolledige verantwoording van het bedrag van de verschuldigde bijdragen.

De rechtbank merkt op dat wanneer een persoon wordt ingeschreven als schijnzelfstandige, dit onlosmakelijk inhoudt dat hij door de werkgever – in weerwil van de werkelijke aard van de arbeidsrelatie – niet aangegeven wordt aan de RSZ en er dus géén aangifte van het bedrag van de verschuldigde bijdragen wordt gedaan. Dit is het feit waarvoor de eerste beklaagde daadwerkelijk wordt vervolgd onder tenlastelegging B.

Artikel 21 van de RSZ-wet bepaalt dat iedere verzekeringsplichtige werkgever zich bij de Rijksdienst voor sociale zekerheid moet laten inschrijven en aan deze laatste een aangifte met verantwoording van het bedrag van de verschuldigde bijdragen moet toezenden. Geen aangifte doen van het bedrag van de verschuldigde bijdragen is dus in strijd met deze wetsbepaling. Dit werd op het ogenblik van de feiten inderdaad strafbaar gesteld door artikel 35, §1, eerste lid, 1° van de RSZ-wet. Deze wetsbepaling, die op 1 juli 2011 met de invoering van het Sociaal Strafwetboek werd opgeheven, luidde als volgt:

"Onverminderd de artikelen 269 tot 274 van het Strafwetboek, worden gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met een geldboete van 130 tot 2.500 euro, of met één van die straffen alleen:
1° de werkgever, zijn aangestelden of lasthebbers die zich niet schikken naar de bepalingen voorgeschreven door de wet en de uitvoeringsbesluiten ervan, (...)"

Het niet doen van een aangifte aan de RSZ is een gedraging die sedert 1 juli 2011 nog steeds strafbaar is. Immers:

- Artikel 223, §1, 1° Sociaal Strafwetboek bepaalt dat de werkgever, zijn aangestelde of zijn lasthebber die heeft nagelaten een aangifte met verantwoording van het bedrag van de verschuldigde sociale zekerheidsbijdragen te bezorgen aan de Rijksdienst voor sociale zekerheid, met toepassing van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, bestraft wordt met een sanctie van niveau 3.
  De tekst van het voormelde artikel 223, §1, 1° herneemt duidelijk de bewoordingen van artikel 21 RSZ-wet.
  Gebeurt deze inbreuk wetens en willens dan is de sanctie van niveau 4.

- Artikel 234, §1, 2° Sociaal Strafwetboek bepaalt dat éénieder – dus ook een werkgever, zijn aangestelde of zijn lasthebber – die wetens en willens heeft nagelaten of geweigerd om een verplichte verklaring af te leggen of de inlichtingen te verstrekken die hij gehouden is te verstrekken om geen of minder bijdragen te betalen of te doen betalen, bestraft wordt met een sanctie van niveau 4.

De arbeidsauditeur houdt in de dagvaarding daarentegen ten onrechte voor dat de inbreuk op artikel 21 van de RSZ-wet, en dus de gedraging van het niet verrichten van een aangifte aan de RSZ, thans bestraft zou worden door artikel 234, §1, 3° Sociaal Strafwetboek. Deze bepaling viseert het minder of niet betalen van bijdragen ingevolge het nalaten of het weigeren om een verklaringen af te leggen of inlichtingen te verstrekken. Het niet betalen van bijdragen moet onderscheiden worden van het feit een onjuiste of onvolledige aangifte te doen.

12. De rechter heeft het recht en de plicht om aan de feiten waarvoor een persoon is verwezen de juiste omschrijving (kwalificatie) te geven (Cass., 8 september 1975, *Arr.Cass.* 1976, 34; Cass. 30 april 2024, P.24.0024.N). De juiste kwalificatie geven, betekent het misdrijf bepalen dat aan de feiten van de vervolging beantwoordt. Zo nodig wijzigt het vonnisgerecht de kwalificatie die het onderzoeksgerecht aan de feiten heeft gegeven (herkwalificatie). Het vonnisgerecht steunt zich bij deze heromschrijving op de feiten zoals ze blijken uit de stukken van het gerechtelijk onderzoek of het opsporingsonderzoek en die aan de beschikking of dagvaarding ten grondslag liggen (Cass. 28 januari 1997, *Arr. Cass.* 1997, 119).

Wanneer een feit twee misdrijven uitmaakt, vermag de rechter het feit te kwalificeren onder het zwaarste misdrijf (zie R. Declercq, *Beginselen van strafrechtspleging*, Kluwer, 2014, 926).

Bijgevolg herkwalificeert de rechtbank tenlastelegging B als volgt:

"B. geen aangifte doen van de bijdragen welke men verschuldigd is

met inbreuk op de artikelen 21 en 22 van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders en artikel 33 §2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van voormelde wet, als verzekeringsplichtige werkgever, zijn aangestelde of lasthebber, nagelaten te hebben een aangifte met verantwoording van het bedrag van de verschuldigde sociale zekerheidsbijdragen te bezorgen aan de Rijksdienst voor sociale zekerheid ten aanzien van de hierna vermelde werknemer

met name door S.V. te werk te stellen bij BVBA P. als zelfstandige en niet langer als werknemer, terwijl er in werkelijkheid niets veranderde aan zijn tewerkstelling en hij onder zijn zogenaamde zelfstandigenstatuut nog steeds onder gezag arbeid verrichtte voor BVBA P.

aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: één namelijk:

1. S.V.

*misdrijf op het ogenblik strafbaar overeenkomstig artikel 35 §1, eerste lid, 1°, van voormelde wet met een gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en/of een geldboete van 130 tot 2.500 EUR; de geldboete wordt zoveel maal toegepast ais er werknemers zijn ten overstaan van dewelke een inbreuk is gepleegd, zonder dat het totaal bedrag van de geldboete evenwel hoger mag zijn dan 500.000 EUR; thans strafbaar gesteld door artikel **234, §1, eerste lid, 2°** van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 4."*

TENLASTELEGGINGEN N.1. EN O.3.

13. Bij beschikking van 31 januari 2024 verwees de raadkamer de derde, de vierde en de zevende beklaagde naar de correctionele rechtbank voor:

- het feit vermeld onder tenlastelegging N.1, met name het niet tijdig in dienst melden op 1 november 2016 van de werknemer K.H.. De raadkamer trad daarbij de vordering van de arbeidsauditeur bij dat er voor dit feit voldoende bezwaren waren tegen de derde, de vierde en de zevende beklaagde.

- Het feit vermeld onder tenlastelegging O.3, met name het wetens en willens geen of minder bijdragen betalen dan dewelke men verschuldigd is in de periode van 8 december 2018 tot en met 7 oktober 2020, dit voor B.N..

De arbeidsauditeur verzoekt thans de herkwalificatie van deze tenlasteleggingen:

- De tewerkstelling van K.H. zou volgens de arbeidsauditeur immers toegerekend moeten worden aan de eerste beklaagde, en niet aan de derde, de vierde en de zevende beklaagde.

- De tewerkstelling van B.N. zou volgens de arbeidsauditeur immers toegerekend moeten worden aan de eerste, de tweede, de vijfde en de achtste beklaagde, en niet aan de derde, de vierde en de zevende beklaagde.

14. De rechtbank stelt vast dat de arbeidsauditeur deze herkwalificatie verzoekt omdat er volgens haar bij het opstellen van de eindvordering, zoals die werd hernomen door de raadkamer, een materiële vergissing zou zijn begaan.

De rechtbank merkt op dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen het verbeteren van een materiële vergissing in een akte en het herkwalificeren van een feit waarvoor een persoon terechtstaat. Het verbeteren van een materiële vergissing in een tenlastelegging is géén wijziging van de kwalificatie (Cass. 16 februari 2000, *Arr. Cass.* 2000, nr. 126. Zie ook Cass. 14 mei 2024, P.24.0156.N). De vaststelling dat er een materiële vergissing werd begaan, behoeft bijgevolg geen herkwalificatie, maar louter een verbetering van de akte.

De rechter kan een verschrijving in een akte rechtzetten wanneer hij op grond van de context van de aan zijn beoordeling onderworpen stukken oordeelt dat zij zonder twijfel een materiële vergissing uitmaakt. Hij mag evenwel niet onder het voorwendsel van de rechtzetting van een verschrijving, het aan zijn beoordeling onderworpen feit en zodoende het voorwerp van de vervolging wijzigen door een vermelding die geen louter materiële vergissing uitmaakt, te verbeteren (Cass. 22 september 2015, P.14.1118.N).

Een wijziging van kwalificatie moet het in de inleidende akte bedoeld feit kunnen omvatten (Cass. 7 december 2004, *Arr.Cass.* 2004, nr. 596). De rechter die de kwalificatie van een bij hem aanhangig gemaakt feit wijzigt, moet dus vaststellen dat het geherkwalificeerde feit hetzelfde is als dat waarop de vervolging was gebaseerd. Kortom, bij een herkwalificatie van een tenlastelegging mag men evenmin het voorwerp van de strafvordering uitbreiden, bijvoorbeeld door aan een beklaagde feiten ten laste te leggen die niet in de saisine zijn vervat, of door aan een beklaagde (alsnog) feiten ten laste te leggen die overeenkomstig de saisine enkel aan een andere persoon worden ten laste gelegd.

15. De rechtbank merkt op dat uit het strafdossier, en in het bijzonder uit de stukken van de rechtspleging voor de raadkamer, niet valt af te leiden dat er een materiële vergissing zou zijn gebeurd bij het opstellen van de eindvordering, die de raadkamer vervolgens heeft overgenomen. Wanneer een onderzoeksgerecht op eensluidende vordering van de arbeidsauditeur een mogelijke rechterlijke beoordelingsfout maakt, dan gaat het niet om een louter materiële vergissing, die achteraf nog verbeterd zou kunnen worden.

De rechtbank stelt voorts vast dat de arbeidsauditeur met haar verzoek tot herkwalificatie geen wijziging van de misdrijfomschrijving nastreeft, maar daarentegen beoogt één of meer andere personen dan de derde, de vierde en de zevende beklaagde te laten terechtstaan voor de feiten vermeld onder de tenlasteleggingen N.1 en O.3. Zodanige wijziging zou neerkomen op een wijziging van de ingestelde strafvordering. Meer zelfs, het zou ten aanzien van de eerste, de tweede, de vijfde en de achtste beklaagde ook neerkomen op een uitbreiding van de strafvordering.

De rechtbank wijst het verzoek tot herkwalificatie van de tenlasteleggingen N.1 en O.3 af.

III. HERKWALIFICATIE VERZOCHT DOOR DE BURGERLIJKE PARTIJ K.K.

16. Deze burgerlijke partij vraagt de tenlasteleggingen aan te vullen of te herkwalificeren tot het misdrijf 'niet uitbetalen van loon van een werknemer' in zoverre de geformuleerde kwalificaties in de dagvaarding niet voldoende zouden zijn om een schadevergoeding wegens gederfd loon toe te kennen.

De rechtbank stelt vast dat de derde, de vierde en de zevende beklaagde onder tenlastelegging Q.1, zoals hierboven verbeterd, terechtstaan voor een inbreuk op artikel 162 Sociaal Strafwetboek. Het ten laste gelegde feit betreft "*als werkgever, aangestelde of lasthebber het loon van de werknemer niet te hebben uitbetaald of het niet te hebben uitbetaald op de datum dat het loon invorderbaar was*", en omvat dus wel degelijk ook het niet uitbetalen van het loon, hetzij geheel, hetzij ten dele.

Er moet bij de beoordeling van deze tenlastelegging daarenboven ook rekening worden gehouden met artikel 47bis Loonbeschermingswet dat met ingang van 1 juli 2011 bepaalt dat het loon wordt beschouwd als niet uitbetaald wanneer zulks is gebeurd met overtreding van de bepalingen van de artikelen 4 tot 6, 11, tweede en derde lid, 13, 14, 16 en 17 (van die wet) en de besluiten genomen ter uitvoering van die bepalingen.

De rechtbank ziet geen reden om in te gaan op het verzoek tot herkwalificatie.

IV. HEROMSCHRIJVINGEN

TENLASTELEGGING T

17. Tenlastelegging T heeft betrekking op de periode van 12 oktober 2009 tot en met 14 augustus 2016 en vermeldt voor het misdrijf mensenhandel de omschrijving, zoals die gold tot 1 augustus 2013, met name "*aan het werk te zetten of te laten aan het werk zetten*" (art. 433quinquies, §1, 3° sw.). Sedert 2 augustus 2013 is de misdrijfomschrijving op dit punt echter gewijzigd. Thans wordt onder de voornoemde paragraaf vermeld: "*het verrichten van werk of het verlenen van diensten*".

De rechtbank verbetert de volgende tekst:

> *het misdrijf mensenhandel te hebben gepleegd, zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, de wisseling of de overdracht van de controle over hem teneinde deze persoon aan het werk te zetten of te laten aan het werk zetten in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, waarbij zijn toestemming van geen belang was.*

als volgt:

het misdrijf mensenhandel te hebben gepleegd, zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, de wisseling of de overdracht van de controle over hem teneinde deze persoon ***in de periode van 12 oktober 2009 tot en met 1 augustus 2013*** *aan het werk te zetten of te laten aan het werk zetten,* ***en in de periode van 2 augustus 2013 tot en met 14 augustus 2016 met het doel het verrichten van werk of het verlenen van diensten,*** *in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, waarbij zijn toestemming van geen belang was.*

TENLASTELEGGINGEN H, I, M en Q

18. De rechtbank merkt op dat de arbeidsauditeur onder de tenlasteleggingen H, I, M en Q de juiste juridische kwalificatie van het misdrijf heeft opgegeven, maar niet is overgegaan tot een verdere omschrijving van de feitelijke gedraging. Wel is per werknemer verduidelijkt ten bedrage van welke som de inbreuk werd gepleegd.

Uit deze vermelding van een bedrag per werknemer kan, samen gelezen met de stukken van het strafdossier, worden afgeleid dat de beklaagden onder deze tenlasteleggingen terechtstaan voor het niet uitbetalen van het volledig verschuldigde loon.

De rechtbank merkt op dat het misdrijf van het niet betalen van het loon voltrokken is van zodra een werkgever op een wederrechtelijke manier tekortschiet aan zijn verplichting om het volledige loon van een werknemer te betalen. De omvang van het tekort is zonder invloed hierop. Het vermelden van het bedrag van het loontekort in de tenlastelegging betreft naar het oordeel van de rechtbank dan ook een overtollige omschrijving.

De rechtbank heromschrijft deze tenlasteleggingen dan ook door de overtollige vermeldingen, met name het aanduiden van het bedrag aan loontekort per werknemer, weg te laten.

19. Door het weglaten van deze vermelding wijzigt de rechtbank noch de kwalificatie, noch de feitelijke gedraging waarvoor de beklaagden terechtstaan. De rechtbank gelast zich op deze manier ook niet met een ander feit dan dat welk met de verwijzingsbeschikking van de raadkamer aanhangig werd gemaakt (zie en vgl. Cass., P.14.0990.N, 22 september 2015). De beklaagden staan – niettegenstaande deze weglating – nog steeds terecht voor het niet uitbetalen van het volledig verschuldigde loon aan de werknemers opgesomd in de tenlasteleggingen die op hen betrekking hebben.

Aangezien de rechtbank zich niet uitspreekt over andere of anders omschreven feiten, vereist het recht van verdediging niet dat de rechter die aldus oordeelt de partijen daarvan voorafgaandelijk in kennis moet stellen. De partijen hebben zich immers ten volle kunnen verdedigen over het voorwerp van de vervolging, dat ongewijzigd is gebleven (zie en vgl. Cass., P.13.1775.N, 4 maart 2014)

20. De rechtbank merkt nog op dat het weglaten van de overtollige vermeldingen in de tenlasteleggingen H, I, M en Q enkel geschiedt met het oog op de beoordeling, op strafgebied, van het bestaan van het misdrijf.

Deze weglating laat onverlet dat de rechtbank ook uitspraak zal doen over zowel de schriftelijke vordering tot bijzondere verbeurdverklaring van de arbeidsauditeur als de

civielrechtelijke vorderingen van de burgerlijke partijen, en hierbij zal nagaan wat de omvang is van het eventuele illegale vermogensvoordeel en op burgerlijk gebied desgevallend ook zal nagaan wat het bedrag is van het loon dat nog aan een werknemer is verschuldigd.

De tenlasteleggingen H, I, M en Q worden dan ook heromschreven, als volgt:

"(...)

de eerste, de zesde,

voor tenlasteleggingen H en I te Gent in de periode van 12 oktober 2009 tot en met 7 augustus 2018, meermaals, en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet, zonder onderbreking gedurende vijf jaar, waarvan het laatste feit plaatsvond op 7 augustus 2018

in de periode van 12 oktober 2009 tot en met 30 juni 2011, meermaals

H. niet betalen loon

met inbreuk op artikel 9, achtste lid, van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers, als werkgever, zijn aangestelde of lasthebber, bij ontstentenis van een collectieve arbeidsovereenkomst en van bepalingen in het arbeidsreglement of in enig ander vigerend reglement, het loon niet uitbetaald te hebben uiterlijk op de vierde werkdag na de arbeidsperiode waarvoor de uitbetaling diende te geschieden

aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: twee namelijk:

1. S.V. van 12 oktober 2009 tot en met 30 juni 2011
2. H.E. van 24 juni 2010 tot en met 30 juni 2011

(zie verslag van de RSZ van 18 september 2019, bijlage II, karton II)

misdrijf strafbaar overeenkomstig artikel 42, 1° van voormelde wet met een gevangenisstraf van acht dagen tot één maand en/of een geldboete van 26 tot 500 EUR;
thans strafbaar gesteld door artikel 162, tweede lid, 1°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek en gewijzigd bij wet van 15 mei 2024 met een sanctie van niveau 3

in de periode van 1 juli 2011 tot en met 7 augustus 2018, meermaals

I. loon van de werknemer niet (tijdig) uitbetalen

als werkgever, aangestelde of lasthebber het loon van de werknemer niet hebben uitbetaald of het niet hebben uitbetaald op de datum dat het loon invorderbaar was

aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: acht namelijk:

1. S.V. van 1 juli 2011 tot en met 10 juni 2013
2. H.E. van 1 juli 2011 tot en met 4 juli 2013
3. S.M. van 4 augustus 2011 tot en met 14 augustus 2016
4. K.M. van 6 maart 2015 tot en met 15 juni 2015
5. A.Ah. van 24 juni 2015 tot en met 1 juli 2015
6. S.E. van 13 januari 2016 tot en met 14 juli 2016 en van 31 juli 2016 tot en met 5 september 2016
7. Z.N. van 4 april 2016 tot en met 22 mei 2017
8. S.Ha. van 4 mei 2018 tot en met 7 augustus 2018

(zie verslag van de RSZ van 18 september 2019, bijlage II, karton II)

- inbreuk op artikelen 3, 3bis, 4, 9 tot 9quinquies en 11 van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers
- Misdrijf strafbaar overeenkomstig artikel 162, eerste lid, 1° van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 2
- Thans strafbaar gesteld door artikel 162, tweede lid, 1° van het Sociaal Strafwetboek strafbaar met een sanctie van niveau 3

(...)

de eerste, de tweede, de vijfde, de achtste,

te Gent in de periode van 15 juli 2016 tot en met 1 juli 2018, meermaals, en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet, waarvan het laatste feit plaatsvond op 1 juli 2018

M. loon van de werknemer niet (tijdig) uitbetalen

als werkgever, aangestelde of lasthebber het loon van de werknemer niet hebben uitbetaald of het niet hebben uitbetaald op de datum dat het loon invorderbaar was

aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: zeven namelijk:

1. S.E. van 15 juli 2016 tot en met 30 juli 2016
2. Z.N. van 8 april 2017 tot en met 13 juli 2017
3. Ş.H. van 12 mei 2017 tot en met 23 mei 2018
4. K.J. van 20 juni 2017 tot en met 26 augustus 2017
5. S.S. van 1 juli 2017 tot en met 30 augustus 2017
6. A.Ay. van 26 december tot en met 31 januari 2019
7. B.M. van 30 april 2018 tot en met 1 juli 2018

(zie verslag van de RSZ van 18 september 2019, bijlage II, karton II)

- inbreuk op artikelen 3, 3bis, 4, 9 tot 9quinquies en 11 van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers
- Misdrijf strafbaar overeenkomstig artikel 162, eerste lid, 1° van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 2
- Thans strafbaar gesteld door artikel 162, tweede lid, 1° van het Sociaal Strafwetboek strafbaar met een sanctie van niveau 3

(...)

de derde, de vierde, de zevende,

te Gent in de periode van 17 juli 2018 tot en met 13 februari 2019, meermaals, en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet, waarvan het laatste feit plaatsvond op 13 februari 2019

Q. loon van de werknemer niet (tijdig) uitbetalen

als werkgever, aangestelde of lasthebber het loon van de werknemer niet hebben uitbetaald of het niet hebben uitbetaald op de datum dat het loon invorderbaar was

aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: één namelijk:

1. K.K.

(zie verslag van de RSZ van 18 september 2019, bijlage II, karton II)

- inbreuk op artikelen 3, 3bis, 4, 9 tot 9quinquies en 11 van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers
- Misdrijf strafbaar overeenkomstig artikel 162, eerste lid, 1° van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 2
- Thans strafbaar gesteld door artikel 162, tweede lid, 1° van het Sociaal Strafwetboek strafbaar met een sanctie van niveau 3"

OP STRAFGEBIED

I. FEITEN & VERLOOP VAN HET STRAFONDERZOEK

AANVANG VAN HET ONDERZOEK

21. Op 22 oktober 2018 ontving de arbeidsauditeur van Gent een controleverslag van de Vlaamse sociale inspectie. In dat verslag rapporteerde de sociaal inspecteur over het bestuurlijk onderzoek dat hij had verricht naar de activiteiten van de vennootschappen BVBA G. en BVBA P.. De sociaal inspecteur gaf aan dat dit onderzoek volgens hem aanwijzingen van meerdere strafrechtelijke inbreuken op de sociale wetgeving en ook indicaties van economische uitbuiting had opgeleverd.

BVBA G. is een vennootschap die op de (...) in Gent een horecazaak uitbaat, en te (...) in Gent een schoonheidssalon. Sinds 28 september 2019 is G.S. de enige zaakvoerder van deze vennootschap. Voordien was ook G.O.zaakvoerder van deze vennootschap, die hij op 7 april 2016 samen met G.S. oprichtte. G.O. is de vader van G.S..

BVBA P. werd op 13 maart 2009 evenzeer opgericht door G.O. en G.S.. G.O. was tot 29 september 2019 zaakvoerder van deze vennootschap, waarna G.N. dit mandaat op zich nam. Op 23 juni 2020 werd de vennootschap failliet verklaard. Op 10 januari 2023 werd het faillissement afgesloten door vereffening. G.N. werd aangesteld als vereffenaar.

22. Het bestuurlijk onderzoek naar de activiteiten van BVBA G. en BVBA P. was het gevolg van de verklaring die S.H. had afgelegd tijdens een controle van de horecazaak D.. Die controle was zelf het gevolg van diverse telefoonoproepen van G.O. naar de Vlaamse sociale inspectie, die D. ervan betichtte S.H. te hebben afgeworven en illegaal tewerk te stellen in België.

BVBA P. beschikte voor de periode van 15 februari 2017 tot 15 februari 2019 over een arbeidsvergunning om S.H. , die de Turkse nationaliteit heeft, in België te werk te stellen als Ottomaanse kok. BVBA G. beschikte voor hem ook over een arbeidsvergunning, maar dan voor de periode van 7 maart 2018 tot 6 maart 2019.

S.H. verklaarde op 11 september 2018 het volgende over zijn tewerkstelling bij deze vennootschappen:

- In 2016 ontmoette hij G.O. in Turkije. Deze deed hem het voorstel als kok te komen werken in België. Bij dat gesprek waren ook de vrouw van G.O. en de ouders van zijn schoonzoon aanwezig;

- G.O. beloofde hem een loon van 1.000 EUR netto voor de eerste maand, en vanaf de tweede maand 2.000 EUR netto. Hij zou tegen betaling van 300 EUR per maand ook in een appartement boven het restaurant kunnen wonen;

- Op 12 mei 2017 kwam hij naar België en nam hij zijn intrek in het appartement op de (...), boven het restaurant BVBA G., waar hij ook steeds werkte. Dat appartement was volgens hem vervallen en hij wilde er eigenlijk niet blijven wonen, maar G.O. vroeg hem geduld te hebben. In januari 2018 klaagde hij nogmaals openlijk over zijn woonomstandigheden en stelde hij een ultimatum: hij wenste verbetering of hij zou een andere job zoeken of terugkeren naar Turkije. Hij had tegen die tijd ook ongeveer 10.000 euro aan achterstallig loon te goed. G.O. beloofde toen dat hij het verschuldigd loon zeker nog zou betalen.

- Hij werkte 7 dagen op 7, zonder dat hij een verlofdag had, behalve in de wintermaanden wanneer het restaurant een sluitingsdag had op dinsdag. Hij werkte dagelijks van 10u30 tot middernacht ongeveer. Andere werknemers werkten in 2 shiften, maar dat was voor hem niet het geval. Er werd hem ook opgedragen om bij een controle te verklaren dat hij slechts 38 uren per week werkte. Volgens hem kunnen andere werknemers zijn verklaring bevestigen, als ze dat ten minste durven.

- Hij had de sleutel van het restaurant en deed 's morgens open. Andere werknemers kwamen later toe. G.O. kwam uitzonderlijk in de latere middag langs, maar was meestal in restaurant BVBA P.. G.S. kwam dagelijks naar het restaurant, vanaf 15u. De andere werknemers moesten hem echter in de gaten houden, om te vermijden dat hij teveel contacten met buitenstaanders zou hebben.

- Hij ontving uiteindelijk 250 EUR per week, maar moest wel niet voor de huur van het appartement betalen omwille van de staat ervan. G.O. of G.S. betaalden hem elke zondagavond contant. Ze hielden hem voor dat ze hem niet zijn volledige loon konden betalen omdat zijn definitieve papieren nog niet in orde waren. Hij ontving nooit loonbrieven.

- In mei 2018 gaf hij zijn ontslag, omdat hij kon gaan werken bij horecazaak D.. Dit leidde tot een discussie, omdat G.O. het ontslag niet wou aanvaarden. Hij belde toen B.H., zaakvoerster van D., die de politie langs stuurde. De politie deed niet veel. Hij moest nadien onder bedreigingen van de familie G. in een auto stappen en werd naar de luchthaven van Oostende gebracht. Hij nam daar een vlucht terug naar Turkije. G.O. betaalde die vlucht.

- Hij bracht S.Ha. eind 2017 in contact met G.O.. Hij heeft twee à drie maanden in restaurant BVBA P. gewerkt, keerde dan op vakantie terug naar Turkije en werd door de familie G. niet meer gevraagd om terug te keren.

Op vraag van de arbeidsauditeur bezorgde de lokale politie in een latere fase van het onderzoek het verslag van de woonstcontrole met betrekking tot de intrek van S.H. in het appartement op de (...) boven restaurant BVBA G.. Deze controle vond plaats op 5 juni 2017 en was positief (gunstig). Volgens de wijkagent waren de hygiënische voorzieningen in orde.

De sociaal inspecteur van de Vlaamse sociale inspectie verhoorde nog andere personen:

- Op 13 september 2018:B.H., de zaakvoerster van D..

Zij verklaarde dat S.H. bij haar kwam solliciteren en dat zij hem werk aanbood, maar dat hij dit eerst moest laten weten aan zijn huidige werkgever. Later kreeg zij een telefoon van S.H. en kon zij op de achtergrond horen hoe G.O. geen toelating gaf om te vertrekken en dat hij ermee dreigde S.H. op het vliegtuig te zetten. Nadat werd ingehaakt, belde ze de politie en stuurde ze ook een kennis ter plaatse (een zekere 'O.' (S.O.)). Deze man filmde de gebeurtenissen. Ze bevestigde dat S.H. uiteindelijk tegen zijn wil op het vliegtuig werd gezet.

Ze klaagde ook nog aan dat de politie wel ter plaatse kwam, maar na 5 minuten alweer vertrok zonder echt tussen te komen. Ze klaagde eveneens aan dat de politie de familie G. ervan inlichtte dat zij de politie had gebeld, met als gevolg dat ze nadien ook nog bedreigingen ontving, vooral van G.S..
Ten slotte bevestigde ze ook nog dat S.H. slecht behandeld werd, in vuile omstandigheden gehuisvest was, veel uren moest werken, zo goed als 7 op 7 en niet zomaar naar buiten kon. Hij werd ook niet volledig betaald voor zijn werk.

Later, op 2 juli 2019, zou de politie overgaan tot verhoor van S.O., die bevestigde dat hij op vraag van B.H. aan restaurant BVBA G. was gepasseerd, had opgemerkt dat daar wat tumult was en dat de politie ter plaatse was, maar ontkende dat incident te hebben gefilmd. Hij kon geen gedetailleerd relaas geven van het incident dat die dag, op 24 mei 2018, plaatsvond. De interventiefiche van de lokale politie vermeldt dat het desbetreffende incident geen ontvoering betrof, in tegenstelling tot wat in de noodoproep door B.H. was doorgegeven.

Op 22 november 2019 zou S.H. hierover aanvullend nog verklaren:

"Goeiedag en bedankt meneer. G.O. heeft mij verplicht naar Turkije gestuurd. We hadden mijn identiteitskaart in de gemeente afgegeven om deze te verlengen. Ze hadden mij een document afgegeven maar dat document bleek ongeldig te zijn voor de grenspolitie, de politie aanvaardde deze dus niet. De luchthaven politie ging mij naar een gesloten centrum sturen omdat mijn paspoort en visum niet meer geldig waren. Ze zeiden dat ik ofwel naar Turkije moest gaan om een nieuwe visum te gaan halen ofwel zouden ze mij naar het centrum sturen. Om niet naar het gesloten centrum te moeten gaan, ben ik dan mijn visum gaan halen en terug naar daar gekomen. Ik zei dat ik niet wou vertrekken en de politie zei dat ze mij dan naar het centrum zouden sturen. Ze zeiden ook: "je hebt geen identiteitskaart en geen visum." Ik begreep niet wat de luchthaven politie zei, want ik ken geen Vlaams. Er was daar een reiziger en ik vroeg het om hulp maar ik kende die man niet, hij was een andere reiziger. ik zei dat ik niet met de politie wou meegaan, ik zei ook dat ze me verplichtten om mee te gaan, maar omdat mijn visum was verlopen hebben ze mij toch naar Turkije gestuurd. G.O., G.Sa. ook als G.M. gekend, hebben mij met de wagen naar de luchthaven gebracht. Ze hebben mij verplicht om in de wagen te stappen, in Gent voor de winkel hebben ze mij in de

wagen doen stappen en mij tegen mijn wil naar de luchthaven gebracht. Ik ben dus niet uit eigen wil meegegaan. De politie heeft mij gevolgd, totdat ik in het vliegtuig zat. Ik heb niemand iets kunnen zeggen omdat ik geen Vlaams spreek. G.O. heeft met de politie gesproken en daarna hebben ze mij in het vliegtuig doen stappen. Ik zal foto's van mijn pas sturen. Bedankt."

- Op 26 september 2018: B.M., een voormalige werkneemster van BVBA G..

Zij verklaarde dat ze in juni van dat jaar één maand voor BVBA G. werkte in het restaurant op de (...). Ze werd aangeworven door G.O. en werkte er als afwasser. Er werd haar 250 EUR per week en dus 1.000 EUR per maand beloofd door G.O., maar dat bedrag werd slechts 2 weken correct betaald. Nadien ontving ze slechts 210 EUR, terwijl haar collega A.Ay. 300 EUR per week ontving. Ze werkte 6 dagen op 7. Enkel op de sluitingsdag (dinsdag) werkte ze niet. Ze werkte elke dag bijna onophoudelijk van 11u tot na middernacht. G.S. besliste wanneer ze mocht stoppen. Ze kreeg slechts een pauze van een kwartier tot een halfuur. G.S. was ook degene die haar zondagavond het loon uitbetaalde. Naast afwassen, moest ze ook poetsen.
Ze verklaarde ook twee weken te hebben samengewerkt met S.H. , die boven het restaurant woonde in een ruimte die ze omschrijft als de "brolruimte". Hij werkte minstens evenveel uren als haar, want hij begon nog vroeger dan haar. Ze weet niet of hij correct betaald werd, maar na twee weken was hij plots verdwenen. Ze vernam van haar collega G.M. dat hij een discussie had gehad met de bazen en dat hij vertrokken was.
Haar collega A.Ay. werkte in dezelfde omstandigheden als haar, maar ontving wekelijks dus wel een hoger loon.

- Op 2 oktober 2018: S.Ha., een voormalige werknemer van BVBA P..

Hij verklaarde dat hij via S.H. in contact kwam met G.O., die hij in Turkije ontmoette en die hem werk aanbood, met ook het perspectief om op termijn met S.H. te kunnen samenwerken. G.O. stelde een loon van 2.000 EUR per maand voor. Hij ging ervan uit dat het zou zijn zoals in Turkije, met 1 of 2 dagen verlof per week en werkdagen van ongeveer 10 uur. Bij die ontmoeting leende G.O. hem ook onmiddellijk 5.000 EUR contant om schulden af te lossen. Die som zou hij terugbetalen door te werken.
Hij kwam in België aan op 4 mei 2018 en begon de dag erna meteen te werken. G.O. betaalde het vliegtuigticket. Hij verbleef samen met S.H. in het appartement boven restaurant BVBA G., dat eigenlijk gewoon een depot was voor drank en vuilnis. Eerst dacht hij dat hij daar gratis kon verblijven, maar later eiste G.O. 300 EUR per maand per persoon, die hij uiteindelijk wel nooit betaalde. Als loon ontving hij uiteindelijk 1.000 EUR per maand. Elke week ontving hij 250 EUR contant. Hij ondertekende echter nooit enig document en hij ontving ook geen loonbrieven.
Hij werkte lange dagen in BVBA P.. Hij opende de zaak omstreeks 9u en werkte dan samen met een Bulgaarse vrouw 'R.', die om 9u30 begon. Hij werkte tot

14u30, om dan te herbeginnen om 17u. Hij werkte tot middernacht of later. G.O. kwam maar af en toe in de zaak. Meestal nam zijn schoonzoon 'Y.' de leiding op zich.
S.H. had het volgens hem nog slechter, want die moest onophoudelijk werken. Hij werkte 3 maanden in BVBA P.. Op 7 augustus 2018 verliet hij het land, omdat G.O. hem verteld had dat de zaak definitief zou sluiten. Ze zouden hem opbellen voor een tewerkstelling bij BVBA G., maar dat gebeurde niet.

23. In zijn verslag gaf de sociaal inspecteur aan dat BVBA P. in het verleden ook nog arbeidsvergunningen had aangevraagd voor de volgende werknemers:

- Y.F., van 19 mei 2009 tot 19 mei 2012;
- S.V., van 1 juli 2009 tot 30 juni 2010;
- H.E., van 11 mei 2010 tot 10 mei 2014;
- S.Mo., van 15 september 2010 tot 14 september 2011, echter met een beëindiging van de tewerkstelling op 25 februari 2011;
- S.M., van 10 mei 2011 tot 22 mei 2015, waarna deze persoon in het bezit kwam van een arbeidskaart A van onbeperkte duur;
- A.Ah., van 29 april 2015 tot 28 april 2016.

Ook voor S.Ha. beschikte BVBA P. over een arbeidsvergunning, die geldig was van 22 maart 2018 tot 21 maart 2019, doch met bericht van de boekhouder van de werkgever dat de werknemer was teruggekeerd naar Turkije en niet meer in dienst was.

De sociaal inspecteur wees er voorts nog op dat er in het verleden, met name in 2011, ook al een onderzoek was gevoerd naar de activiteiten van BVBA P., dit naar aanleiding van een aangifte door V.E.. Deze persoon stelde toen al dat G.O. misbruik maakt van de verschillende buitenlandse werknemers die hij in dienst heeft. Het toenmalige onderzoek leverde daarvan echter geen bewijs op.

24. In een aanvullend verslag van 7 november 2018 wees de sociaal inspecteur van de Vlaamse sociale inspectie de arbeidsauditeur erop dat er nog verschillende andere vennootschappen in verband kunnen worden gebracht met de familie G., waaronder:

- De vennootschap Go. BVBA met zetel en uitbating te (...) in Gent. De zaakvoerder van deze vennootschap was op dat ogenblik G.Y.;

- De vennootschap G.2. BVBA , met zetel te Gent, (...) en ook met een vestiging te Gent, (...). Op dat ogenblik waren G.Yu. en A.Ri. zaakvoerders van de vennootschap. Deze vennootschap beschikte op dat ogenblik ook over een arbeidsvergunning voor een Turkse werknemer, K.K., dit voor de periode van 9 mei 2018 tot 8 mei 2019, zonder dat deze echter via Dimona in dienst was gemeld. G.Os., oprichter van de vennootschap, stond wel ingeschreven als werknemer.

  Uit een later verslag van de Vlaamse sociale inspectie van 22 maart 2019 blijkt dat K.K. uiteindelijk pas op 11 januari 2019 via Dimona in dienst werd gemeld.

- De vennootschap G.G., met een uitbating in Deinze, die voorheen door G.V. als natuurlijke persoon-ondernemer werd uitgebaat.

OPSPORINGSONDERZOEK

25. Op 2 januari 2019 verzocht de arbeidsauditeur aan de Vlaamse sociale inspectie om samen met andere sociale inspectiediensten en met de lokale politie van Gent een controle uit te voeren in de restaurants van Go., G.2., G. en G.G.. Zij gaf daaropvolgend ook de opdracht om de voormalige werknemers van G. en BVBA P. te contacteren en te verhoren als getuigen.

Op 31 januari 2019 werd er een gelijktijdige controle uitgevoerd in verschillende restaurants van deze vennootschappen:

- In de uitbating van G.2. in de (...) werden G.Os., C.E., C.G. en Z.Na. aan het werk aangetroffen. Ze bleken allen aan het werk binnen het uurrooster voorzien in hun arbeidsovereenkomst, behalve Z.Na., voor wie een deeltijdse arbeidsovereenkomst zonder vermelding van een uurrooster wordt voorgelegd. K.K. blijkt niet aanwezig te zijn, maar G.Y. bevestigt wel dat hij er sinds januari 2019 werkt. Hij legt de originele arbeidskaart van deze werknemer voor.

- In de uitbating van G. op de (...), alwaar G.O. en G.S. aanwezig zijn. De inspectiediensten treffen de volgende personen aan het werk aan: A.Ay., A.A., A.C..

  A.A. werkt voltijds bij G. op grond van artikel 60 OCMW-wet. Hij blijkt boven het restaurant te wonen. Hij is daar sinds 17 december 2018 gedomicilieerd. Hij verleent de politie- en inspectiediensten toegang tot zijn woning. Hij blijkt er op een matras op de grond te slapen. Hij beschikt over een keukentje en een douche. Er worden foto's genomen van de plaatsgesteldheid.

- In de uitbating van BV G.G. in Deinze, waar één werkneemster aan het werk werd aangetroffen: A.F.. Op 1 maart 2019 gebeurde er een nieuwe controle en werd zij opnieuw aan het werk aangetroffen, samen met D.N.. De inspectiedienst Toezicht Sociale Wetten stelde afzonderlijke processen-verbaal op met betrekking tot de inbreuken die volgens de sociaal inspecteur tijdens die controles werden vastgesteld. Deze processen-verbaal maken geen deel uit van het strafdossier ten aanzien van de beklaagden.

De inspectiediensten gingen op 31 januari 2019 over tot verhoor van de werknemers die zij bij G.2. en G. aantroffen (C.G., C.E., Z.Na., A.A. A.Ay.). Van A.C. kon geen verhoor worden afgenomen, omdat hij na tussenkomst van G.S. op diens instructie enkel nog wou antwoorden dat alles in zijn contract staat.

Na de controleactie nam de sociaal inspecteur van de Vlaamse sociale inspectie contact op

met S.H. en S.Ha. om hen de foto's van de woning boven het restaurant te tonen. Naar aanleiding daarvan verklaart S.Ha. dat hij in het najaar 2018 is gevlucht naar Turkije en zijn tewerkstelling in België heeft opgegeven. Nadat hij een verklaring had afgelegd aan de sociaal inspecteur, werd hij immers meermaals opgebeld door G.O., die hem bedreigde en ook geld eiste van hem, onder andere de terugbetaling van de lening van 5.000 EUR en van de kosten voor het verblijf en het regelen van de arbeidsvergunning.

Op 22 februari 2019 werd K.J., een voormalige werknemer van BVBA G. verhoord.

Op 12 maart 2019 werd K.K. verhoord. Op 20 maart 2019 werd hij opnieuw verhoord, meer in het bijzonder omdat de sociaal inspecteur van de Vlaamse sociale inspectie van J.R., de toekomstige echtgenote van K.K., het bericht kreeg dat G.Y. had vernomen dat K.K. was verhoord, daarover ontstemd was en bedreigingen had geuit. Hij verklaarde toen dat G.Y. hem over zijn verhoor had aangesproken, maar dat hij geen echte bedreigingen had geuit.

Na de controleactie werden ook de volgende voormalige werknemers verhoord:

- op 1 februari 2019: Z.N.;
- op 8 februari 2019: H.E.;
- op 18 februari 2019: S.E.;
- op 21 februari 2019: S.S.;
- op 22 februari 2019: K.J..

Drie voormalige werknemers werden telefonisch ondervraagd over hun tewerkstelling bij de familie G.. Een beëdigd tolk noteerde hun verklaring en vertaalde deze. De schriftelijke neerslag werd opgestuurd en ondertekend door de personen in kwestie.

- op 4 februari 2019: S.M.;
- op 6 februari 2019: S.V.;
- op 22 maart 2019: A.Ah..

26. Op 27 februari 2019 gaf de arbeidsauditeur de opdracht om K.M. en V.E. als getuigen te verhoren. Deze verhoren vonden respectievelijk op 11 maart 2019 en 13 maart 2019 plaats.

Op 27 maart 2019 verhoorde de Vlaamse sociale inspectie op eigen initiatief ook O.Z., de zus van A.Ah., als getuige. Op 19 maart 2019 voerde de Vlaamse sociale inspectie samen met andere sociale inspectiediensten een controle uit in het restaurant van de vennootschap G., gevestigd te Gent, (...). Tijdens de controle komt G.S. opdagen, samen met een vijftal personen. De sociaal inspecteurs voelen het zo aan dat hij met deze personen een bedreigende sfeer creëert.

27. Op 7 mei 2019 verhoorden de sociale inspectiediensten nogmaals C.G..
Respectievelijk op 8 mei 2019 en op 13 mei 2019 ging de inspectiedienst Toezicht Sociale Wetten (TSW) in opdracht van de arbeidsauditeur over tot verhoor van K.C. en K.Y. over de tewerkstelling van K.K..

Op 8 mei 2019 nam de Vlaamse sociale inspectie ook een verhoor af van G.S., die in het verleden nog samenwoonde met K.K..

28. Op 3 juli 2019 bracht de inspectiedienst TSW verslag uit over de vaststellingen tijdens de controles van 31 januari 2019 en erna. G.Y. en BVBA G.2. maakten zich volgens deze inspectiedienst ten aanzien van de werknemer K.K. schuldig aan verschillende inbreuken op de arbeidsduur en de CAO-bepalingen die gelden in het horecabedrijf, waaronder deze in verband met het minimumloon. Er zou ook sprake zijn van het onjuist of niet opstellen van de individuele rekening. G.S., G.O. en BVBA G. maakten zich volgens deze inspectiedienst ten aanzien van verschillende werknemers evenzeer schuldig aan zodanige inbreuken. Hetzelfde geldt voor G.O. en BVBA P. ten aanzien van nog verschillende andere werknemers.

Op 10 september 2019 bracht ook de inspectiedienst van de RSZ verslag uit over haar vaststellingen tijdens de controles van 31 januari 2019 en erna. Volgens deze dienst maakten G.O., G.S. zich als zaakvoerders van BVBA P. en BVBA G. schuldig aan een inbreuk op de Dimona-aangifteverplichting, dat met betrekking tot 6 werknemers. Hetzelfde geldt volgens de inspectiedienst voor G.Y. als zaakvoerder van BVBA G.2., en dat met betrekking tot werknemer K.K.. Op basis van de berekening van de (minimum)lonen die aan de betrokken werknemers betaald hadden moeten worden, berekende deze inspectiedienst ook het bedrag aan sociale bijdragen daarop en becijferde men vervolgens de omvang van de niet-betaalde sociale bijdragen.

In een verslag van 27 november 2019 gaf de sociaal inspecteur van de Vlaamse sociale inspectie een overzicht van de inbreuken die volgens hem werden gepleegd op de wetgeving inzake de tewerkstelling van buitenlandse werknemers.

GERECHTELIJK ONDERZOEK

29. Op 27 november 2019 vorderde de arbeidsauditeur de onderzoeksrechter om een gerechtelijk onderzoek te voeren naar G.O., G.S., G.Y., BVBA G., BVBA P. en BVBA G.2. wegens mogelijke inbreuken op de artikelen 162, 181, 187 en 234 van het Sociaal Strafwetboek en wegens mogelijke feiten van mensenhandel door economische uitbuiting teneinde onder meer huiszoekingen te laten uitvoeren en G.O. en G.S. aan te houden.

Op 7 oktober 2020 ging de federale gerechtelijke politie (FGP) met bijstand van de sociale inspectiediensten op de volgende adressen over tot huiszoeking:

- Gent, (...), de maatschappelijke zetel en uitbating van BVBA G.2..

  De volgende personen worden aan het werk aangetroffen: H.F. in de eetzaal en C.E. in de keuken. I.A. komt toe, stellende dat ze om 12u moet beginnen werken in het restaurant. G.Y. komt ter plaatse na aanvang van de huiszoeking.

  De sociaal inspecteurs die bijstand leverden, gingen over tot controle van de aangetroffen personen. Zij stelden vast dat H.F., C.E. en I.A. allen in dienst waren gemeld via Dimona. C.E. was als

deeltijdse werkneemster echter aan het werk buiten haar uurrooster.

- Gent, (..), een uitbating van BVBA P..

  K.Em. wordt achter de bar aangetroffen.

- Gent, (..), een uitbating van BVBA G..

  G.S. wordt aangetroffen en gearresteerd. Ook de volgende personen worden aan het werk aangetroffen: A.A., P.A. en B.N.. Er worden foto's genomen van de kamers op de eerste verdieping.

  De volgende documenten worden er aangetroffen:

  - Het aandelenregister van de vennootschap. Hieruit blijkt onder andere dat A.R. op 1 juli 2016 aandelen verwierf, en A.A. op 1 juli 2020. De verblijfstitel van S.H. is achteraan bijgevoegd in het boek.

  - Het uurrooster van oktober 2020 met de afwijkingen erop, wordt aangetroffen. Het uurrooster vermeldt als werknemers: P.A., G.Yi., K.Ka. en B.N.. De afwijkingen vermelden enkel P.A..

  - Bladeren met de titel 'ontvangen cash geld' met voor enkele maanden de vermelding van een naam en een bedrag.

  - Een register van opmerkingen bij het arbeidsreglement, zonder vermelding van enige opmerking, maar wel ondertekend door verschillende personen, die niet konden worden teruggevonden in het rijksregister en niet gekend zijn als werknemers van BVBA G.

  - Ontvangstmelding van de FOD WASO met betrekking tot het arbeidsreglement.

  - Documenten met betrekking tot de tewerkstelling van B.N. en P.A., onder andere de bevestiging van de Dimona-aangifte, een deels ingevulde, maar gehandtekende arbeidsovereenkomst met een uurrooster en een kopij van de E-kaart of F-kaart van de werkneemster.

  - Documenten met betrekking tot de tewerkstelling van de studenten G.Yi. en K.Ka..

  Er wordt ook contant geld in beslag genomen op dit adres.

  De sociaal inspecteurs die bijstand leverden bij de huiszoeking, gingen over tot controle van de personen die aan het werk werden aangetroffen. B.N. en P.A. waren in dienst gemeld via Dimona. Dat was niet het geval voor A.A., die ook niet was ingeschreven als zelfstandige. Deze personen werden allen op 7 oktober 2020 verhoord over hun tewerkstelling. Ook de dochter van A.A., A.M. werd die dag verhoord over haar tewerkstelling

bij BVBA G.. De inspectiediensten menen dat er verschillende sociaalrechtelijke inbreuken kunnen worden vastgesteld.

- Gent, 5 (...), de woonplaats van G.O. en zijn echtgenote, die echter afwezig zijn.

  Er wordt daar een kluis in beslag genomen. In de kluis, die later werd geopend met een sleutel overhandigd door G.O., vond men 8 journalen van de kassa terug. Daarop staat onder andere uur van opening en sluiting vermeld, dat in 5 van de 8 gevallen te situeren valt kort voor middernacht.

  Ook de volgende documenten worden in de woning aangetroffen:
  - Een met de hand geschreven verklaring van A.M., gedateerd op 24 april 2020, waarin zij verklaart de aandelen en de schulden van BVBA P. over te nemen voor 0 euro.
  - Een document inzake het afsluiten van de bankrekening van S.V. bij Europabank, met opdracht om het kapitaal en de interesten over te schrijven naar een rekening met als titularis 'G.-G.'.
  - Brief van A.R. waarin zij aangeeft zonder enige vergoeding uit de vennootschap BVBA P. te stappen, gedateerd op 27 juni 2018.
  - Verschillende huurcontracten voor de panden gelegen te (...) tot en met (...), soms met vermelding van de huurprijs. Opgeteld gaat het volgens de politie om een bedrag van ongeveer 3.500 à 4.500 EUR per maand.
  - Uittreksels van de rekeningen van S.M. en G.N. waaruit blijkt dat deze eerste op 27 mei 2015 3.170,69 EUR aan vakantiegeld ontving, bedrag dat op 29 mei 2015 integraal werd doorgestort naar de rekening van G.N., waarna deze de dag zelf 1.500 EUR overschreef naar de rekening van BVBA P..
  - Een kopij van de identiteitskaart van S.M., voor- en achterzijde.

- Gent, (...), de woonplaats van G.S. en zijn echtgenote G.I.. Die eerste verschafte de politie toegang tot de woning, na eerder te zijn aangetroffen in restaurant G. op de (...). Er wordt onder andere een groen notaboekje aangetroffen waarin de naam 'M.' (S.M.) staat vermeld, met opgave van bedragen die zouden betaald zijn (bijschrift "ben odedim": Turks voor "ik heb betaald").

  Er wordt ook een brief van sociaal verzekeringsfonds (...) teruggevonden met betrekking tot de beroepskaart van S.M., alsook een brief van de Vlaamse overheid inzake de tewerkstelling van S.Ha. bij BVBA P..

De FGP voert ook huiszoekingen met toestemming uit op de adressen (...) en (...) om zich te vergewissen van de toestand van deze panden. Enkel in het pand met huisnummer (...) stelt de politie vast dat het een slordig appartement is doordat de bewoner er weinig kuist. De andere appartementen kennen goede leefomstandigheden.

In navolging van de huiszoekingen gaat de politie ook over tot inbeslagname van een aantal voertuigen:

- Een (...) met kentekenplaat '(...)', aangetroffen op de betaalparking van AZ Jan Palfijn. Dit voertuig werd later, op 10 december 2020, onder rijdend beslag geplaatst; Een (...) met kentekenplaat '(...)' aangetroffen op de ondergrondse parking van de (...).
- Dit voertuig werd op 19 oktober 2020 teruggegeven aan G.I..
  Een (...) met kentekenplaat '(...)'aangetroffen op de openbare weg vóór de woning van G.S.. Dit voertuig werd later, op 27 november 2020, onder rijdend beslag geplaatst.
-

Er wordt eveneens een huiszoeking uitgevoerd in een kluis van G.S. en zijn echtgenote bij EUROPABANK (...). In die kluis worden juwelen en contant geld ten belope van 20.500 EUR aangetroffen. De juwelen werden teruggegeven, het geld werd in beslag genomen.

30. Eens beroofd van zijn vrijheid, werd G.S. verhoord met bijstand van een advocaat. Op 8 oktober 2020 werd hij voorgeleid bij de onderzoeksrechter. Zij verleende een bevel tot aanhouding, waarna hij tot 19 oktober 2020 in voorlopige hechtenis verbleef. Hij werd die dag vrijgelaten onder voorwaarden. Op 25 juni 2021 hief de onderzoeksrechter die voorwaarden op.

Op 8 oktober 2020 bood G.O. zich aan bij de FGP. Hij werd gearresteerd en verhoord met bijstand van zijn advocaat. Op 9 oktober 2020 werd hij voorgeleid bij de onderzoeksrechter. Zij verleende een bevel tot aanhouding, waarna hij tot 27 oktober 2020 in voorlopige hechtenis bleef. Hij werd die dag bij arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling vrijgelaten onder voorwaarden en tegen betaling van een borgsom. Die voorwaarden werden op beslissing van de onderzoeksrechter opgeheven op 25 juni 2021.

31. De FGP verhoorde ook G.N., G.I. en G.Y. als verdachten.

G.Y. werd verhoord op 13 oktober 2020. G.N. werd verhoord op 15 oktober 2020. G.I. werd verhoord op 16 oktober 2020.

Op 12 november 2020 verhoorde de FGP ook de curator van BVBA P.. Hij verklaarde het volgende:

- Hij begaf zich na zijn aanstelling naar de maatschappelijke zetel van BVBA P. (...), maar trof daar niemand aan. Hij ging op zoek naar de vorige zaakvoerder en kwam zo bij G.O. terecht.
- Hij had een gesprek met G.O. en G.N., waarbij deze eerste uitleg gaf. G.N. kwam niet tussen in het gesprek. Zij leek de taal onvoldoende machtig. De curator had de indruk dat zij ook niet veel te zeggen had.
- De maatschappelijke zetel werd volgens G.O. naar (...) verplaatst omdat A.M. de zaak zou overnemen, maar dit is uiteindelijk niet doorgegaan. De curator had nooit contact met haar.
- De organisatie (...) diende een provisionele schuldvordering in namens 4 voormalige werknemers. G.O. verklaarde daarover dat het ging om werknemers die hij ooit had geholpen maar die hem in de steek hadden gelaten.

32. In opdracht van de onderzoeksrechter vroeg de FGP bij de sociale verzekeringsfondsen en sociale secretariaten (...) en (...) de sociale documenten van de verdachte vennootschappen en personen op.

De bekomen individuele rekeningen werden elk afzonderlijk geanalyseerd. Hieruit blijkt dat voor veel personeelsleden een groot aantal dagen van afwezigheid werden doorgegeven, dan wel gerechtvaardigd, dan wel ongerechtvaardigd.

33. De FGP vroeg ook documenten op bij de boekhouders van de verdachte vennootschappen, met name:

- bij V. bvba, boekhoudkantoor dat diensten in het verleden heeft verleend aan BVBA G. en BVBA P..

- bij P., en meer bepaald V.A. die tot 2019 de boekhouding deed van BVBA G. en BVBA P..

De FGP ging over tot analyse van de bekomen boekhoudkundige stukken. Hieruit blijkt dat er bij BVBA P. geen kas werd bijgehouden, behalve voor 2015, zodat de dagontvangsten niet controleerbaar zijn. De lonen werden contant uitbetaald vanaf de rekening-courant van de zaakvoerder, zonder dat er bewijsstukken voorliggen die aantonen dat het loon effectief werd betaald. Ook bij BVBA G. worden veel betalingen in contanten gedaan, en worden deze vaak op het einde van het jaar ingeboekt, zonder enige transparantie over de precieze data van deze uitgaven.

34. Op 26 november 2020 ging de FGP over tot verhoor van V.A., die bij BVBA V. dossierbeheerder was voor BVBA P. en BVBA G..

Op 1 december 2020 ging de FGP over tot verhoor van K.F.. Hij was van 2009 tot 2013 boekhouder van BVBA P.:

Het huiszoekingsmandaat op het ondernemingsadres van C.C., boekhouder uit Brakel werd feitelijk niet uitgevoerd, omdat daar niemand kon worden aangetroffen en er ook geen enkele aanwijzing was dat daar een boekhoudkantoor was gevestigd.

35. De FGP Gent ging in de periode van 20 oktober 2020 tot 6 juli 2021 ook over tot verhoor, of herverhoor, van verschillende voormalige werknemers en getuigen.

De sociale inspectiediensten gingen op 16 maart 2021 over tot een samenvatting van de gezegden en de vaststellingen op basis van de verhoren van verschillende van deze werknemers. De sociale inspectiediensten gaven per werknemer op welke sociaalrechtelijke inbreuken zij menen te kunnen vaststellen en gingen ook over tot een berekening van het vermogensvoordeel, bestaande uit de ontdoken sociale bijdragen.

36. De FGP Gent ging ook over tot het analyseren van de data terug te vinden op de digitale gegevensdragers die tijdens de huiszoekingen werden aangetroffen en in beslag genomen.

Op een laptop aangetroffen in de woning van G.S. en G.I. worden voor

verschillende werknemers uurroosters aangetroffen voor de maanden december 2016 tot en met juli 2017. De informatie op deze uurroosters werd vergeleken met de aangegeven prestaties, zoals ze worden weergegeven op de loonbrieven van de desbetreffende werknemers. Er werden ook verschillende e-mailberichten teruggevonden die verwijzen naar de tewerkstelling van werknemers of het inschakelen van werkende vennoten.

Ook op het gsm-toestel van G.O. werden schermafbeeldingen teruggevonden van documenten die verband houden met de tewerkstelling van werknemers of het inschakelen van werkende vennoten. Er werd eveneens een afschrift van een vliegtuigticket op naam van S.H. teruggevonden. Het gaat om een heenvlucht naar Turkije op 24 mei 2018. Ten slotte worden ook foto's van identiteitsdocumenten van verschillende personen op de gsm aangetroffen.

Op de gsm van G.S. zijn eveneens heel veel foto's van identiteitsdocumenten van andere personen terug te vinden.

37. Op basis van de verklaring die H.E. op 23 december 2020 aan de politie aflegde (zijn derde verklaring tijdens het onderzoek) kwamen de sociale inspectiediensten tot de bevinding dat hij gemiddeld 60 uren per week werkte en dat hij niet het loon van 1.300 à 1.400 euro ontving, zoals hij eerder had verklaard. Zij gaven aan dat er ook met betrekking tot deze werknemer verschillende sociaalrechtelijke inbreuken werden gepleegd en raamden de ontdoken sociale bijdragen op 36.367,55 euro. Hij zou uiteindelijk ook 115.927,39 euro brutoloon niet ontvangen hebben.

38. In juni 2021 ging de FGP over tot eindverhoor van de verschillende hoofdverdachten:

- op 15 juni 2021: G.S.
- op 24 juni 2021: G.O.
- op 25 juni 2021: G.Y. en G.Y.
- op 30 juni 2021: G.I.

Op 19 juli 2021 komt G.O. nog aangifte doen van het feit dat A.A. hem via whatsapp contacteerde, met de boodschap dat hij van hem geld wil. A.A. zou dat ook al gaan zeggen zijn aan G.Y..

De FGP ging ten slotte ook nog over tot transcriptie van een gesprek tussen G.O. en A.M.. Die laatste had dit audiobestand naar aanleiding van haar verhoor aan de sociaal inspecteur overhandigd.

Op 9 september 2021 stelde de FGP een synthese-PV op.

39. Op 13 januari 2022 deelde de onderzoeksrechter het dossier mee aan de arbeidsauditeur. Op 31 mei 2023 stelde de arbeidsauditeur een eindvordering op, waarna de beklaagden op 31 januari 2024 door de raadkamer naar deze rechtbank werden verwezen.

Op 5 februari 2024 ging de arbeidsauditeur over tot bewarend beslag bij equivalent op de volgende onroerende goederen:

- (...) Gent;

- (...) Gent;
- (...) Gent;
- (...) Gent;
- (...) Gent.

II. ONTVANKELIJKHEID VAN DE STRAFVORDERING & EERLIJK PROCES

STRAFVORDERING TEN AANZIEN VAN DE ZESDE BEKLAAGDE (BVBA P.)

40. Artikel 20 V.T.Sv. bepaalt het volgende:

"De strafvordering vervalt door de dood van de verdachte of door afsluiting van vereffening, door gerechtelijke ontbinding of door ontbinding zonder vereffening wanneer het om een rechtspersoon gaat.

De strafvordering kan daarna nog worden uitgeoefend, indien de invereffeningstelling, de gerechtelijke ontbinding of de ontbinding zonder vereffening tot doel hebben te ontsnappen aan de vervolging, of indien de rechtspersoon overeenkomstig artikel 61bis door de onderzoeksrechter in verdenking gesteld is of door het onderzoeksgerecht is verwezen of rechtstreeks is gedagvaard ten gronde, vóór het verlies van de rechtspersoonlijkheid."

Het verval van strafvordering door verlies van rechtspersoonlijkheid, kent op grond van het 2de lid van art. 20 V.T.Sv. dus twee uitzonderingen:

- De juridische handeling die een einde stelde aan de rechtspersoonlijkheid, had tot doel te ontsnappen aan de vervolging, en vormt met andere woorden wetsontduiking (zie voor een toepassing: Brussel 30 mei 2017, *NC* 2018, 222-225);

- Er is géén verval van strafvordering wanneer de inverdenkingstelling, verwijzing of de dagvaarding geschieden vóór het verlies van de rechtspersoonlijkheid (zie reeds in die zin: Cass. 17 april 2013, P.12.0460.F).

Het gaat wel degelijk om twee onderscheiden uitzonderingen en geen cumulatieve voorwaarden. Indien de inverdenkingstelling, verwijzing of dagvaarding voorafgaat aan het verlies van rechtspersoonlijkheid, dan vervalt de strafvordering in elk geval niet. Indien de inverdenkingstelling, verwijzing of dagvaarding daar niet aan voorafgaat, dan kan de strafvordering enkel nog doorgang vinden indien een ontduikingsoogmerk wordt aangetoond.

41. De rechtbank stelt vast dat de zesde beklaagde op 23 juni 2020 failliet werd verklaard met aanduiding van een curator. Op 10 januari 2023 werd het faillissement afgesloten door vereffening. G.N. werd aangesteld als vereffenaar. Op 31 januari 2024 werd de zesde beklaagde door de raadkamer naar de correctionele rechtbank verwezen.

Uit het strafdossier blijkt niet dat het faillissement van BVBA P. tot doel had te ontsnappen aan de vervolging.

Daarenboven is het zo dat het onderzoeksgerecht de zesde beklaagde pas op 31 januari 2024 naar deze rechtbank verwees. Dit is dus nadat de zesde beklaagde zijn rechtspersoonlijkheid reeds was verloren en dus was opgehouden te bestaan. Uit het strafdossier blijkt niet dat de

zesde beklaagde vóór 10 januari 2023 (afsluiting faillissement) formeel in verdenking werd gesteld door de onderzoeksrechter.

De rechtbank stelt bijgevolg vast dat de strafvordering ten aanzien van de zesde beklaagde vervallen is.

ONTVANKELIJKHEID EN/OF VERVAL VAN DE STRAFVORDERING – REDELIJKE TERMIJN

Aanvang van de redelijke termijn

42. De rechtbank herinnert eraan dat het beginsel van de behandeling van een strafvervolging binnen een redelijke termijn, in tegenstelling tot de verjaringstermijn, is ingegeven door billijkheidsoverwegingen. De redelijketermijnvereiste heeft tot doel te vermijden dat een beklaagde al te lang in onzekerheid verkeert over de uitkomst van de strafvervolging (Cass., P.23.1078.N, 16 januari 2024).

Het is om die reden – en dit is vaststaande rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en van het Hof van Cassatie – dat de redelijke termijn slechts een aanvang neemt vanaf het instellen van de strafvervolging in de zin van artikel 6 EVRM, dit is vanaf het ogenblik dat de verdachte weet dat hij zich moet verdedigen met betrekking tot welbepaalde tenlasteleggingen en dus op de hoogte is van een beschuldiging (EHRM, Deweer v. België, 27 februari 1980; Eckle v. Duitsland, 15 juli 1982; Cass. 19 september 1989, *Arr. Cass.* 1989-1990, 80; Cass. 29 oktober 1991, *RW* 1991-1992, 712).

Het Europees Hof definieert een strafvervolging ("charge") als "*de officiële kennisgeving aan een individu door een bevoegde overheid van een tenlastelegging dat hij een misdrijf heeft gepleegd*" (EHRM, Deweer v. België, 27 februari 1980; Eckle v. Duitsland, 15 juli 1982; Foti v. Italië, 10 december 1982). Het Europees Hof verduidelijkte wel dat de strafvervolging in sommige gevallen (reeds) aanvangt van zodra er maatregelen worden getroffen die impliceren dat een misdrijf aan een persoon wordt ten laste gelegd en dat zijn situatie bijgevolg substantieel aantast (EHRM, Foti v. Italië, 10 december 1982). Zolang er immers geen strafvervolging loopt of de verdachte daarvan niet op de hoogte is, leeft hij niet in onzekerheid omtrent een eventuele strafvervolging of het resultaat daarvan. Hij wordt met andere woorden niet verontrust, ofwel omdat er gewoonweg géén strafvervolging aan de gang is, ofwel omdat hij daarvan niet op de hoogte is (zie duidelijk in die zin: EHRM, Hozee v. Nederland).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof blijkt dat *in concreto* als beginpunt moet worden genomen: de opening van het strafonderzoek, de kennisgeving daarvan door de onderzoeksrechter (EHRM, Motta v. Italië, 19 februari 1991) of eventueel het eerste verhoor of de aanhouding van de verdachte (zie wat betreft het verhoor als beginpunt: EHRM, Hozee v. Nederland, 22 mei 1998; Coëme v. België, 22 juni 2000 ; Stratégies et Communications et Dumoulin v. België, 15 juli 2002 ; Lavents v. Letland, 28 november 2002; Denée v. België, 4 december 2007. Zie wat betreft de aanhouding als beginpunt: EHRM, Neumeister v. Oostenrijk, 27 juni 1968; Wemhoff v. Duitsland, 27 juni 1968).

Uit het arrest Deweer van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt trouwens duidelijk dat een administratief onderzoek voorafgaand aan de strafvervolging geen deel uitmaakt van de strafvervolging, zodat de termijn die is verstreken naar aanleiding van

dergelijk onderzoek niet in acht moet worden genomen bij de beoordeling van de redelijke termijn in strafzaken. Dit wordt ook bevestigd door het Hof van Cassatie (Cass. 29 oktober 1991, *RW* 1991-1992, 712; Cass. 14 januari 2014, *Arr.Cass.* 2014, 97; Cass. 23 juni 2020, *NC* 2021, 171; Cass. 19 september 2023, P.23.0829.N).

De rechtbank wijst er nog op dat wanneer meerdere beklaagden worden vervolgd in eenzelfde geding, wordt de eventuele overschrijding van de redelijke termijn niet collectief maar individueel beoordeeld ten aanzien van elk van hen (Cass. 6 maart 2024, P.23.1541.F).

43. De eerste, de tweede en de vijfde beklaagde verwijzen tevergeefs naar het gegeven dat zij worden vervolgd voor feiten van lang geleden, die teruggaan tot 12 oktober 2009. De datum van de feiten is niet bepalend voor de aanvang van de redelijke termijn.

Deze beklaagden houden ook ten onrechte voor dat zij reeds in mei 2018, naar aanleiding van de politie-interventies in Gent en op de luchthaven van Oostende, verontrust zouden zijn geweest. Het betrof immers politionele tussenkomsten buiten enig opsporingsonderzoek en die ook voorafgingen aan het strafonderzoek dat aanleiding heeft gegeven tot de huidige strafvervolging. De rechtbank wijst erop dat het strafdossier bij het arbeidsauditoraat pas werd geopend op 22 oktober 2018.

De beklaagden kunnen evenmin voorhouden dat zij werden verontrust door het bestuurlijk onderzoek van de Vlaamse Sociale Inspectie, dat liep van mei tot oktober 2018. De sociaal inspecteur ging in deze fase enkel over tot het verhoren van voormalige werknemers en getuigen en tot het ambtshalve inwinnen van bestuurlijke inlichtingen. De beklaagden tonen niet aan dat zij kennis hadden van deze onderzoeksmaatregelen, die daarenboven ook niet uitgevoerd werden als onderdeel van een opsporingsonderzoek dat pas later volgde.

De rechtbank is van oordeel dat de beklaagden voor het eerst werden verontrust door de controles die op 31 januari 2019 en 19 maart 2019 in de handelszaken BVBA G.2. en BVBA G. werden uitgevoerd, en waarbij ook bijstand werd geleverd door de lokale politie. Er kan redelijkerwijs worden aangenomen dat het bestaan van een strafvervolging en het feit daardoor bedreigd te zijn, de beklaagden toen duidelijk werd. De rechtbank stelt de aanvangsdatum van de redelijke termijn vast op 31 januari 2019.

Verloop van het onderzoek en duur van de termijn

44. De rechter oordeelt onaantastbaar of de redelijke termijn waarbinnen volgens artikel 6.1 EVRM moet zijn beslist over een ingestelde strafvordering, is overschreden. Hij houdt bij die beoordeling rekening met de complexiteit van de zaak, de houding van de gerechtelijke overheden, de houding van de betrokkene en het belang dat de zaak heeft voor de betrokkene. De overschrijding wordt voor elke zaak afzonderlijk beoordeeld volgens de gegevens eigen aan de zaak. Bij de beoordeling moet rekening worden gehouden met de procedure in haar geheel (Cass., AR P.21.1621.N, 25 januari 2022).

45. Het onderzoek door de politie- en inspectiediensten kende tijdens het gerechtelijk onderzoek een periode van stilstand tussen januari 2020 en oktober 2020. Het is een algemeen bekend feit dat in die periode, minstens vanaf halverwege maart de coronapandemie woedde, hetgeen ook een impact had op het verder verloop van strafonderzoeken en de mogelijkheid om welbepaalde onderzoeksdaden te stellen.

Vanaf 7 oktober 2020, datum waarop de huiszoekingen werden uitgevoerd, kende het onderzoek geen verdere onaanvaardbare periodes van stilstand. De onderzoeksmaatregelen volgden elkaar volgens een normaal ritme op en werden systematisch uitgevoerd, zonder dat dit abnormaal lang duurde. Bij deze beoordeling moet steeds rekening gehouden worden met de aard van de onderzoeksmaatregel, die bijvoorbeeld kan vergen dat een grote(re) hoeveelheid informatie moet worden verwerkt. In deze zaak moesten onder andere sociale documenten, boekhoudkundige stukken en uittreksels van bankrekeningen worden geanalyseerd. Sommige onderzoeksmaatregelen, zoals het uitvoeren van verhoren, vergen dan weer dat er met de betrokkenen kalenderafspraken worden gemaakt. In deze zaak werden een groot aantal personen verhoord. Het onderzoek werd feitelijk afgerond met een synthese-PV, dat de politie op 9 september 2021 opstelde. Op 13 januari 2022 deelde de onderzoeksrechter het dossier mee aan de arbeidsauditeur.

Evenwel, de arbeidsauditeur stelde pas op 31 mei 2023 een eindvordering op. Een periode van meer dan één jaar voor het opstellen van een eindvordering is onredelijk lang, zelfs rekening houdende met de complexiteit van het dossier. Er is geen enkele procedurele verwikkeling die kan verklaren waarom de arbeidsauditeur zoveel tijd nodig had om tot een eindvordering te komen. Na eindvordering kende de procedure wel opnieuw een normaal verloop, ook rekening houdende met het verzoek van sommige beklaagden om bijkomende onderzoeksmaatregelen te laten uitvoeren en de beroepsprocedure die daarop volgde bij de Kamer van Inbeschuldigingstelling van het Hof van Beroep.

De rechtbank komt bijgevolg tot het besluit dat de redelijke termijn ten aanzien van alle beklaagden is overschreden, doch enkel omwille van een onverantwoorde procedurele vertraging in de periode van 13 januari 2022 tot 31 mei 2023.

Gevolgen van de overschrijding van de redelijke termijn

46. Indien de duur van de strafvervolging de redelijke termijn overschrijdt, kan de rechter de veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring uitspreken, of een straf uitspreken die lager kan zijn dan de wettelijke minimumstraf of, bij een zeer zwaarwichtige miskenning van de redelijke termijn, het verval van de strafvordering uitspreken (art. 27 VT. Sv.). De sanctie van het verval van strafvordering werd pas ingevoerd bij wet van 9 april 2024, die in werking is getreden op 28 april 2024. Voordien aanvaardde de rechtspraak echter al dat een ernstige en onherstelbare aantasting van het recht van verdediging reden kan zijn om de niet-ontvankelijkheid van de strafvordering uit te spreken (zie Cass. 5 september 2023, *RW* 2023-2024, 1149).

Het verval van strafvordering is slechts aan de orde wanneer de overdreven lange duur van het strafonderzoek en de rechtspleging tot gevolg heeft gehad dat bewijsmateriaal is verloren gegaan, dat het recht van verdediging niet (meer) normaal kon worden uitgeoefend (Cass. 15 september 2010, *Arr. Cass.* 2010, 2197). Wanneer de overschrijding niet heeft geleid tot het teloorgaan van bewijsmateriaal noch de beklaagde heeft gehinderd in het voeren van tegenspraak over het bewijsmateriaal, kan de ontvankelijkheid van de strafvordering worden aanvaard en houdt de rechter voldoende rekening met die overschrijding door de straf te milderen of een eenvoudige schuldigverklaring uit te spreken (Cass., P.23.0382.N, 19 september 2023).

Artikel 27 VT. Sv. belet trouwens niet dat de rechter toch de wettelijke minimumstraf oplegt,

of meer. De rechtbank houdt bij het bepalen van de straf rekening met de overschrijding van de redelijke termijn, zonder dat noodzakelijkerwijs moet worden beslist tot een eenvoudige schuldigverklaring of een straf die lager is dan het wettelijk minimum. Het moet enkel vaststaan dat de rechter de overschrijding van de termijn heeft geremedieerd door aan de beklaagde een straf op te leggen die reëel en meetbaar lager is dan de straf die hij zou opgelegd hebben indien de redelijke termijn niet was overschreden (Cass. 21 juni 2005, *Arr. Cass.* 2005, 1396; Cass. 20 december 2022, *RW* 2023-2024, 299).

47. De eerste, de tweede en de vijfde beklaagde tonen niet aan dat hun recht van verdediging op een onherroepelijke en onherstelbare manier is geschonden door de overschrijding van de redelijke termijn.

Sommige getuigen hebben verklaard dat zij zich door het verstrijken van de tijd welbepaalde zaken niet meer goed kunnen herinneren, en in het bijzonder geen uitsluitsel kunnen bieden over aanvangs- en einddatum van hun tewerkstelling, maar dit tast het recht van verdediging geenszins op een ernstige en onherstelbare wijze aan. De bewijspositie van de beklaagden wordt daardoor niet aangetast. Het wordt hen in het bijzonder daardoor niet onmogelijk gemaakt de juistheid en geloofwaardigheid van de afgelegde belastende verklaringen tegen te spreken, onder andere door deze met elkaar te vergelijken en door deze af te toetsen aan het voorliggende bewijsmateriaal. Zij kregen daartoe ook ruim de gelegenheid.

De rechtbank merkt op dat tijdens het strafonderzoek wel degelijk alle nodige maatregelen werden genomen om relevante bewijsstukken te verzamelen teneinde de geloofwaardigheid van de getuigenverklaringen te kunnen aftoetsen. Zo werden er onder andere:

- tijdens de huiszoekingen digitale gegevensdragers in beslag genomen, waarop ook documenten van langer geleden werden teruggevonden. Zo vond men onder andere uurroosters uit 2016 en 2017 terug, alsook e-mailcommunicatie uit 2016 tussen de achtste beklaagde enerzijds en het boekhoudkantoor of het sociaal secretariaat anderzijds;

- huiszoekingen uitgevoerd bij de (voormalige) boekhouders van BVBA P. en BVBA G. en de boekhoudkundige stukken werden opgevraagd. Voor BVBA P. bekwam men de boekhoudkundige stukken voor de jaren 2013-2018. Voor BVBA G. bekwam men die voor de jaren 2017-2019;

- bij de sociale secretariaten (...) en (...) individuele rekeningen opgevraagd. (...) bezorgde de individuele rekeningen opgesteld door BVBA P., en ging daarbij terug tot 2009. (...) bezorgde op eenzelfde omstandige manier de loonbrieven opgesteld door BVBA G., en ging daarbij terug tot 2017.

In zoverre de eerste, de tweede en de vijfde beklaagde aanvoeren dat het tijdsverloop het hen onmogelijk maakt bepaalde stukken terug te vinden die hen zou toelaten één en ander te verifiëren, merkt de rechtbank op dat zij niet preciseren welke stukken cruciaal voor hun verdediging, zijn verloren gegaan of niet meer konden worden teruggevonden.

De rechtbank merkt trouwens op dat uit het strafonderzoek is gebleken dat er bij BVBA P. geen stukken werden bijgehouden van lonen die contant werden betaald en dat er evenmin een kasboek werd bijgehouden, behalve in 2015 (zie verklaring V.A.,

medewerkster boekhoudkantoor V.; zie PV nr. 112327 /2021: analyse van de boekhouding). Wanneer een stuk niet werd opgesteld door de beklaagde of door hem niet correct werd bijgehouden, dan kan men niet ernstig voorhouden dat dit stuk verloren is gegaan of dat men in de onmogelijkheid wordt geplaatst dit stuk (nog) naar voor te brengen.

De rechtbank wijst er ten slotte nog op dat elke vorm van twijfel die zou blijven bestaan na de waardering van alle bewijselementen uit het strafdossier, hoe dan ook in het voordeel is van de beklaagden.

48. Samengevat, de overschrijding van de redelijke termijn leidt niet tot de onontvankelijkheid van de strafvordering.

Indien de rechtbank tot het oordeel komt dat welbepaalde misdrijven ten aanzien van welbepaalde beklaagden bewezen zijn, dan zal zij bij de straftoemeting rekening houden met de overschrijding van de redelijke termijn, die het gevolg is van een periode van maatschappelijke stilstand door de coronapandemie (maart 2020 - september 2020) en door de niet te verantwoorden procedurele vertraging in de periode van 13 januari 2022 tot 31 mei 2023.

ONTVANKELIJKHEID VAN DE STRAFVORDERING – EERLIJK PROCES – HOREN VAN GETUIGEN À DÉCHARGE

49. De eerste, de tweede en de vijfde beklaagde voeren aan dat de strafvordering niet ontvankelijk is, omdat het opsporings- en gerechtelijk onderzoek op een vooringenomen wijze is gebeurd en dus partijdig is verlopen, met als gevolg dat het vermoeden van onschuld is geschonden en er geen sprake (meer) is van een eerlijk proces.

Deze beklaagden verwijzen meer bepaald naar het taalgebruik in de verslagen en processen-verbaal van de onderzoekers, waarbij zij de beklaagden van meet af aan afschilderden als malafide personen. De beklaagden hekelen het feit dat de onderzoekers in hun verslagen en processen-verbaal zaken insinueren, eigen meningen en waardeoordelen verkondigen en beschuldigingen uiten, zelfs in die mate dat misdrijven voor bewezen worden aangenomen.

Het onderzoek schiet volgens deze beklaagden dan ook te kort, omdat de onderzoekers vanuit een tunnelvisie enkel oog hebben gehad voor elementen à charge. De eerste, de tweede en de vijfde beklaagde zijn daarom ook van oordeel dat verschillende personen à décharge verhoord moeten worden, om te remediëren aan de aangevoerde partijdigheid van het gevoerde onderzoek.

Uiteenzetting van de regels en beginselen die ter zake van toepassing zijn

50. Het eerlijke karakter van het proces kan inderdaad in het gedrang komen wanneer de bewijsgaring in haar geheel is geschied in omstandigheden die doen twijfelen aan de betrouwbaarheid van het verkregen bewijs omdat er twijfel bestaat over de onpartijdigheid van de onderzoekers/verbalisanten en over de volledigheid van de door hen aan het strafdossier toegevoegde bewijsgegevens. De vrees voor een partijdige bewijsgaring moet evenwel objectief zijn gerechtvaardigd. Daarvoor is niet vereist dat het bewijs wordt geleverd dat de verbalisanten effectief partijdig hebben gehandeld of bewijsmateriaal à décharge hebben achtergehouden, maar de rechter moet wel vaststellen dat er objectieve redenen

voorhanden zijn die bij de partijen de gewettigde vrees doen ontstaan dat dit het geval is geweest (Cass. 8 november 2022, P.22.0825.N. Zie ook Cass. 30 oktober 2018, P.18.0516.N, Cass. 15 januari 2019, P.18.0839.N en Cass. 21 juni 2022, P.22.0380.N).

De rechtbank herinnert er trouwens aan dat de arbeidsauditeur de plicht heeft om te waken over de wettigheid van de bewijsmiddelen en de loyaliteit waarmee ze worden verzameld (artikel 28*bis*, §3 Sv.). Het loyaliteitsbeginsel houdt onder meer in dat alle door de arbeidsauditeur verzamelde gegevens bij het strafdossier worden gevoegd, inzonderheid de gegevens à décharge. De loyauteit van de arbeidsauditeur wordt vermoed, en kan enkel worden ontkracht door precieze en objectieve elementen die wijzen op een gebrek daaraan (Cass. 19 december 2012, *Arr.Cass.* 2012, afl. 12, 2891; Cass. 30 oktober 2001, *Arr.Cass.* 2001, 1815). Bij een gerechtelijk onderzoek waakt ook de onderzoeksrechter over de wettigheid van de bewijsmiddelen en de loyauteit waarmee ze worden verzameld. De onderzoeksrechter draagt de verantwoordelijkheid voor het gerechtelijk onderzoek en meer bepaald de wijze waarop dit onderzoek wordt gevoerd (art. 56, §1 Sv.).

De rechtbank onderstreept dat het eventuele onzorgvuldige of onvolledige karakter van het strafonderzoek op zich onvoldoende is om te besluiten tot een deloyale houding. Bij het voeren van een strafonderzoek moeten de arbeidsauditeur en de onderzoeksrechter in het belang van het goed verloop van het onderzoek noodzakelijkerwijs beslissingen nemen en keuzes maken inzake de inzet van mensen en middelen. Het is niet omdat de arbeidsauditeur of de onderzoeksrechter er vanuit deze bezorgdheid voor kiezen om slechts welbepaalde onderzoeksmiddelen in te zetten, of welbepaalde onderzoeksmiddelen slechts beperkend in te zetten, dat de arbeidsauditeur en/of de onderzoeksrechter hebben beoogd enkel maar belastende elementen en verklaringen te vergaren. Het recht op een eerlijk proces, zoals verankerd in artikel 6 EVRM, vereist niet dat onderzoekshandelingen worden gesteld die niet te verantwoorden zijn in verhouding tot het redelijkerwijze te verwachten resultaat. De omvang en diepgang van het onderzoek mag afgestemd worden op een *prima facie* inschatting van de kennelijke onevenredigheid tussen kosten en inspanningen enerzijds en te verwachten resultaten anderzijds (Cass., P.23.0068.N, 2 mei 2023).

De rechtbank benadrukt ook nog dat in strafzaken de bewijslast van de ten laste gelegde feiten op de arbeidsauditeur rust. Een eventuele onzorgvuldigheid in het onderzoek, of een eventuele onvolledigheid daarvan, is in eerste instantie in het nadeel van de arbeidsauditeur, dat gebaat is bij een zorgvuldig en volledig onderzoek om het bewijs te kunnen leveren van de feiten die zij aanvoert.

51. De rechtbank wijst er voorts op dat het eerlijk en onpartijdig karakter van een strafproces, zoals gewaarborgd door artikel 6.1 EVRM, in elk geval in zijn geheel moet worden bekeken, dus rekening houdende met het volledige verloop van het strafonderzoek en de strafprocedure, en niet louter op basis van één geïsoleerd incident of één bijzonder aspect van de zaak (EHRM, 13 september 2016, Ibrahim; EHRM, 16 november 2010, Taxquet; Cass. 27 februari 2008, P.07.1485.F). Het recht op een eerlijke behandeling van de zaak wordt dus *in globo* beoordeeld door na te gaan of het recht van verdediging is geëerbiedigd, door te onderzoeken of de vervolgde persoon de kans heeft gekregen de authenticiteit van het bewijsmateriaal te betwisten en zich tegen het gebruik ervan te verzetten, door na te gaan of de omstandigheden waarin de gegevens ten laste zijn verkregen twijfel doen rijzen over de geloofwaardigheid of de juistheid ervan, en door de invloed in te schatten van het

onregelmatig verkregen bewijsmateriaal op de afloop van de strafvordering (Cass. 3 oktober 2012, *Arr.Cass.* 2012, afl. 10, 2096, concl. adv.-gen. D. Vandermeersch).

De rechter mag de niet-ontvankelijkheid van de strafvordering slechts uitspreken wanneer hij omstandigheden vaststelt waardoor het instellen of voortzetten van de strafvordering met eerbiediging van het recht op een eerlijk proces niet meer mogelijk is. De niet-ontvankelijkheid van de strafvordering valt zodoende niet samen met de onregelmatigheid van de handeling die is verricht tijdens de uitoefening van de strafvordering of die aan de oorsprong ervan ligt. (Cass. 8 november 2022, P.22.0825.N, concl. adv.-gen. B. De Smet).

Het loutere feit dat een politieambtenaar of een sociaal inspecteur op een bepaald ogenblik in strijd met artikel 6.2 EVRM een verklaring zou hebben afgelegd dat het vermoeden van onschuld miskent, leidt niet noodzakelijkerwijs tot de vaststelling dat een eerlijk en onpartijdig strafproces niet meer mogelijk is en de strafvordering niet meer zou kunnen worden uitgeoefend (cf. Cass. 17 december 2013, *Arr.Cass.* 2013, 2788). In een arrest van 20 september 2022 overwoog het Hof van Cassatie het volgende met betrekking tot de woordkeuzes van het openbaar ministerie in een procedurestuk:

> *"De enkele omstandigheid dat het openbaar ministerie in een rechtshulpverzoek bewoordingen heeft gebruikt waarmee de te onderzoeken feiten reeds als zeker en vaststaand worden voorgesteld en zodoende het vermoeden van onschuld van een verdachte wordt miskend, heeft niet tot gevolg dat de vonnisrechter noodzakelijk moet vaststellen dat het recht van de verdachte op een eerlijk proces daardoor op onherstelbare wijze in het gedrang is gebracht.*
>
> *Het staat aan de vonnisrechter onaantastbaar te oordelen of een eerlijk proces in zijn geheel beschouwd nog mogelijk is, waarbij hij rekening kan houden met onder meer de doorslaggevende impact van de gedraging van het openbaar ministerie op de kwaliteit van de bewijsgaring in de loop van het gehele onderzoek, de betrouwbaarheid van de uit het rechtshulpverzoek verkregen resultaten en de mogelijkheden die de verdachte nog heeft om tegenover een onpartijdige rechter effectieve tegenspraak te voeren tegen de lastens hem ingebrachte betichtingen, met inbegrip van de resultaten van het rechtshulpverzoek."*
>
> (Cass. 20 september 2022, P.22.0879.N).

De rechtbank die vaststelt dat de betrouwbaarheid van welbepaalde bewijselementen is aangetast door een gebrek aan onpartijdigheid en loyauteit van de onderzoekers, kan de verslagen of processen-verbaal daaromtrent bijvoorbeeld uit de debatten weren, zonder dat dit uitsluit dat de rechtbank rekening zou houden met andere verslagen of processen-verbaal die zich beperken tot het rapporteren van zuiver feitelijke vaststellingen die niet werden aangetast door de begane onregelmatigheden (Cass. 25 maart 2020, P.19.1306.F).

De rechtbank benadrukt daarbij nog dat zij in alle objectiviteit vrij de bewijswaarde en bewijskracht van de aangevoerde elementen en de afgelegde verklaringen beoordeelt. De rechtbank acht zich daarbij geenszins gebonden door enige subjectieve verklaring, interpretatie of uitlating van een politieambtenaar of sociaal inspecteur.

52. De rechtbank erkent uiteraard dat eenieder die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd het recht heeft getuigen à décharge te ondervragen of te doen ondervragen (art.

6.3.d EVRM). Het betreft echter geen absoluut of onbeperkt recht. Het komt aan de beklaagde toe aan te tonen en te motiveren dat het horen van een getuige à décharge noodzakelijk is voor de waarheidsvinding (Cass. 11 oktober 2022, P.22.0982.N; Cass. 21 december 2021, P.21.0055.N).

Een beklaagde die wil dat een getuige wordt gehoord in het bijzijn van de rechter die over zijn zaak oordeelt, moet dat duidelijk, precies en ondubbelzinnig vragen. Het enkele feit dat een beklaagde de rechter verzoekt om een dergelijke onderzoeksdaad, houdt dan ook niet in dat die rechter dat verzoek moet beoordelen aan de hand van de criteria vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (Cass. 23 maart 2021, *NC* 2021, 348).

Is dat wel het geval, dan beoordeelt de rechter of (i) er ernstige redenen zijn voor het niet-horen van de getuige, of (ii) de belastende verklaring het enige of doorslaggevende element is waarop de schuldigverklaring steunt, of (iii) er voor het niet kunnen ondervragen van de getuige voldoende compenserende factoren zijn met inbegrip van sterke procedurele waarborgen, tenzij één van de criteria van dermate overwegend belang is dat dit criterium volstaat om uit te maken of het strafproces in zijn geheel beschouwd al dan niet eerlijk verloopt (Cass. 15 juni 2021, *NC* 2022, 383; Cass., P.23.1146.N, 18 juni 2024).

Het staat aan de rechter vrij om daarover te oordelen, waarbij hij er dient over te waken dat het recht van de beklaagde op een eerlijk proces in zijn geheel beschouwd niet in het gedrang wordt gebracht. De rechter moet zijn beslissing over het al dan niet horen van de getuigen à décharge steunen op concrete omstandigheden die hij aanwijst (Cass. 21 december 2021, P.21.0055.N; Cass. 11 oktober 2022, P.22.0982.N;). Het enkele feit dat een getuige à décharge een verklaring kan afleggen die van aard kan zijn om het resultaat van het strafproces te beïnvloeden of waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat die de positie van de verdediging van de beklaagde zal versterken, verplicht de rechter dus nog niet om die getuige à décharge op de rechtszitting te horen, indien dit niet nodig is om het eerlijk karakter van het proces te waarborgen of te herstellen (Cass., P.23.1001.N, 21 november 2023).

Toepassing in deze zaak

<u>Vooringenomenheid van het onderzoek</u>

53. De rechtbank stelt in deze zaak vast dat bij een bestuurlijke controle van de tewerkstelling van Ş.H. bij onderneming D. de inspecteur van de Vlaamse Sociale Inspectie, V.W., de gelegenheid te baat nam om bij die persoon nadere inlichtingen in te winnen over zijn tewerkstelling bij BVBA P. en/of BVBA G..

De rechtbank merkt op dat deze inspecteur Ş.H. niet met die bijzondere bedoeling opzocht. Wel integendeel, de bestuurlijke controle van de tewerkstelling bij D. was net het gevolg van klaagtelefoons van de eerste beklaagde: *"Aanleiding voor deze controle waren diverse telefoonoproepen van G.O. naar onze dienst. Hij stelde dat "zijn werknemer Ş.H. door deze firma was afgepakt en dat hij er illegaal aan het werken was""*, zo geeft de sociaal inspecteur in zijn verslag van 19 oktober 2018 aan. De eerste beklaagde ontkende ter zitting niet dat hij deze telefonische oproepen deed naar de Vlaamse sociale inspectie.

Het getuigt niet van partijdigheid of vooringenomenheid dat de sociaal inspecteur tijdens zijn controle bij D. nadere inlichtingen inwon over de tewerkstelling van S.H. bij BVBA P.. Immers:

- de VSI is krachtens het Vlaamse decreet van 30 april 2004 houdende sociaalrechtelijk toezicht bevoegd om toezicht en controle uit te oefenen op de naleving van de bepalingen van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers (art. 5, 1ste lid voormeld decreet, in samenlezing met art. 2, 57° ervan). De sociaal inspecteur vermocht derhalve zonder meer ambtshalve na te gaan of de tewerkstelling van S.H. bij BVBA P. en/of BVBA G. in overeenstemming was met voornoemde regelgeving, zelfs al was die tewerkstelling ondertussen beëindigd.

- Het was bij de sociaal inspecteur bekend dat er in het verleden reeds een onderzoek was gevoerd naar de tewerkstelling van personeel door BVBA P., en meer in het bijzonder dat er een aantal jaren eerder door een burger (V.E.) een klacht was ingediend bij de Sociale Inspectie (van de FOD Sociale Zekerheid) waarin werd aangevoerd dat er bij BVBA P. diverse inbreuken op de sociale wetgeving werden gepleegd en dat de werknemers werden uitgebuit. Deze omstandigheid biedt een redelijke verklaring en verantwoording voor de bijzondere waakzaamheid en interesse die de sociaal inspecteur van de VSI toonde in de tewerkstelling van S.H. bij BVBA P. en BVBA G..

  De rechtbank merkt trouwens op dat het onderzoeksverslag voor de periode 2011-2012 integraal deel uitmaakt van het strafdossier, met name als bijlage bij het onderzoeksverslag van 19 oktober 2018. Dit eerdere onderzoeksverslag en de onderliggende stukken zijn uit hun aard à décharge, want de sociaal inspecteur concludeerde toen dat de zaken die werden aangevoerd in de klacht van V.E. niet aangetoond konden worden.

  Het aanhalen van het bestaan van dit eerdere onderzoek en meedelen van de resultaten ervan, betreft het aanhalen van een relevant contextueel element. De eerste, de tweede en de vijfde beklaagde zien daarin geheel ten onrechte een poging om hen onmiddellijk in een kwaad daglicht te stellen.

  Hetzelfde geldt trouwens voor het gebruik van het woord "clan", dat enkel een overname betreft van een term die reeds vóór de aanvang van het onderzoek in de media verscheen. Immers, in de krant *De Standaard* van (...) 2016 verscheen een artikel "*(...)*". De sociaal inspecteur schreef bijgevolg het volgende, zonder dat daaruit enige bijbedoeling kan worden afgeleid: "*Uit openbare informatiebronnen blijkt dat er sprake is van een "G.-clan" die bezig is met het uitbouwen van een restaurantketen in de regio Gent*."

De tweede beklaagde hekelt trouwens ook ten onrechte dat de eerste verklaringen van S.H. op 27 juni 2018 werden ingewonnen in aanwezigheid van en met vertaalbijstand van B.H., die zelf ook onenigheid had met de eerste beklaagde. De tweede beklaagde gaat er aan voorbij dat de sociaal inspecteur op 27 juni 2018 met S.H. afsprak om op

een later tijdstip zijn verhaal te noteren. Er vond op 27 juni 2018 als dusdanig dus geen verhoor plaats omdat S.H. te kennen had gegeven een woelige periode achter de rug te hebben. De sociaal inspecteur maakte met andere woorden geen misbruik van de omstandigheden of van de gemoedsgesteldheid waarin S.H. zich toen bevond, maar besliste het verhoor uit te stellen naar later. Dit verhoor vond plaats op 11 september 2018, met bijstand van een beëdigde tolk en op de wijze die is voorgeschreven in artikel 6/1 van het Vlaamse decreet van 30 april 2004 houdende sociaalrechtelijk toezicht. De vragen die de sociaal inspecteur stelde, waren geenszins subjectief of vooringenomen en strekten er ook toe na te gaan of S.H. zijn beweringen kon staven aan de hand van materiële bewijselementen, dan wel of anderen zijn verklaringen konden bevestigen. De rechtbank wijst onder andere op volgende paragrafen in de verklaring:

> *"U vraagt mij of ik foto's genomen heb van die woonomstandigheden?"*
>
> *"U vraagt mij of ik notities heb van mijn gepresteerde uren?"*
>
> *"U vraagt mij of er collega's van mij waren van toen die kunnen bevestigen dat ik er 13 à 14 uren per dag [moest] werken?"*

De sociaal inspecteur toonde ook de nodige zin voor kritiek, zo bijvoorbeeld:

> *"U vraagt mij waarom ik S.Ha. in contact bracht met G.O.? Op dat ogenblik had ik volgens mijn verklaring al problemen met mijn loon dat ik niet kreeg en woonde in slechte omstandigheden?"*

Dat de sociaal inspecteur daaropvolgend besliste om de zaakvoerster van D. te verhoren, alsook twee voormalige werknemers van BVBA P., wijst evenmin op een partijdige houding. Immers:

- B.H. werd verhoord als getuige om het verhaal van S.H. te verifiëren. De finaliteit van dit verhoor was dus niet een verklaring à charge te bekomen. Het feit dat B.H. bepaalde verklaringen van S.H. bevestigde of belastende verklaringen aflegde tegen de eerste beklaagde, is zonder invloed op die vaststelling.

- Het valt te verantwoorden dat de sociaal inspecteur in de beginfase van een bestuurlijk onderzoek, opnieuw met de bedoeling de verklaring van S.H. te verifiëren, ervoor kiest een aantal voormalige werknemers te verhoren waarvan S.H. had verklaard dat ze met hem en/of in dezelfde omstandigheden hadden gewerkt. Dat de sociaal inspecteur zich in die fase van het onderzoek zich beperkt tot het verhoor van enkel die werknemers, wijst niet op enige vorm van partijdigheid of vooringenomenheid.

De verklaring die S.H. op 11 september 2018 aflegde, rechtvaardigde trouwens zonder meer een verder bestuurlijk onderzoek door de Vlaamse Sociale Inspectie. Dat de sociaal inspecteur van de Vlaamse Sociale Inspectie de verklaringen en de klachten van S.H. ernstig heeft genomen en verder heeft onderzocht, wil niet zeggen dat hij die verklaring zonder meer als waar heeft aangenomen, te meer hij duidelijk ook vragen stelde of

onderzoekingen deed die erop gericht waren het waarheidsgehalte van de verklaringen van S.H. na te gaan. De verklaring van de sociaal inspecteur dat S.H. een "*onthutsend verhaal*" schetste over zijn tewerkstelling bij de eerste beklaagde, betreft een waardering van de ernst van de aangevoerde feiten, niet van de intrinsieke waarheid ervan.

Dat de sociaal inspecteur van de VSI de bekomen verklaringen en inlichtingen uiteindelijk ook heeft gerapporteerd aan de arbeidsauditeur, wijst evenmin op een partijdige houding. Een sociaalrechtelijk inspecteur mag de gegevens die hij in het kader van zijn onderzoek verzamelde, en die wijzen op het mogelijke bestaan van een misdrijf, aan de sociale inspecteurs van de andere inspectiediensten, alsook aan alle ambtenaren belast met het toezicht op andere regelgeving verstrekken, in zoverre die inlichtingen dezen kunnen aanbelangen bij de uitoefening van het toezicht waarmee ze belast zijn (art. 9, §1 Vlaamse decreet 30 april 2004). Een sociaal inspecteur van de VSI die geconfronteerd wordt met aanwijzingen van een misdrijf ander dan een sociaalrechtelijk misdrijf waaromtrent hij geen beoordelingsbevoegdheid heeft in de zin van artikel 6 van het voormelde decreet, moet overeenkomstig artikel 29, §1 Sv. hiervan dadelijk bericht geven aan de arbeidsauditeur. Dit is met name het geval bij aanwijzingen van mensenhandel door economische uitbuiting.

Het klopt dat de sociaal inspecteur van de VSI, V.W., zijn eerste verslag aan de arbeidsauditeur ter kennis heeft gebracht met een begeleidende brief waarin hij schrijft dat er gesteld kan worden dat er sprake is van "*diverse vormen van strafrechtelijke en sociaalrechtelijke fraude*". Evenwel, deze stellingname wordt voorafgegaan door de woorden "*op basis van deze verklaringen [van voormalige werknemers]*", hetgeen duidelijk aantoont dat de sociaal inspecteur slechts heeft willen aangeven wat er af te leiden valt uit deze verklaringen, zonder daarmee al te zeggen dat die verklaringen waar zijn.

In het verslag zelf schrijft de sociaal inspecteur zonder voorbehoud dat er sprake is van misleiding, van fictieve tewerkstelling, van uurroosters en lonen die niet overeenstemden met de realiteit, van valse loonbrieven, van grove en talrijke inbreuken op de sociale wetgeving. Echter, ook hier is het duidelijk dat hij deze conclusies bereikt op basis van de inlichtingen en de informatie die hem toen bekend was. In zijn verslag schrijft de sociaal inspecteur trouwens evenzeer en wel met het nodige voorbehoud, dat er sprake is van "*mogelijke inbreuken die van naderbij dienen bekeken te worden*" en van "*aanwijzingen van overige strafrechtelijke inbreuken*".

Dat er in die processen-verbaal, verslagen en communicaties uiting werd gegeven aan het bestaan van vermoedens of aanwijzingen van welbepaalde misdrijven is op zich niet in strijd met het vermoeden van onschuld (zie o.a. EHRM 6 februari 2007, Garycki). Dat de sociaal inspecteur van de VSI zich bij momenten nog stelliger heeft uitgedrukt, verhindert deze rechtbank niet in alle objectiviteit en onpartijdigheid te beoordelen of de beklaagden effectief de misdrijven hebben gepleegd die hen worden ten laste gelegd. De rechtbank acht zich niet gebonden door de interpretaties die de sociaal inspecteur heeft gemaakt of door de conclusies die hij heeft bereikt op basis van de bewijselementen die hem op dat ogenblik bekend waren.

54. De rechtbank merkt op dat bij het opsporingsonderzoek in opdracht van de arbeidsauditeur ook nog andere inspectiediensten werden betrokken dan de Vlaamse Sociale Inspectie. Het staat wel vast dat tijdens het opsporingsonderzoek een groot aantal verhoren werden afgenomen door V.W., de sociaal inspecteur van de VSI, of in zijn bijzijn.

De rechtbank merkt echter op dat het niet ongebruikelijk is dat één welbepaalde dienst, of zelfs één welbepaalde inspecteur belast wordt met het uitvoeren van een strafonderzoek, en bijgevolg een meerderheid van de onderzoeksdaden stelt. Daaruit valt geen partijdigheid, vooringenomenheid of tunnelvisie af te leiden. Voor het overige wijst de rechtbank er andermaal op dat uit de weergave van de verhoren afgenomen door, of in het bijzijn van de inspecteur van de VSI (V.W.) niet valt af te leiden dat hij enkel verklaringen à charge beoogde te bekomen.

Wat zijn verslaggeving omtrent de uitgevoerde onderzoeksmaatregelen betreft, herhaalt de rechtbank dat dit haar niet verhindert om in alle objectiviteit en onpartijdigheid te beoordelen of de beklaagden effectief de misdrijven hebben gepleegd die hen worden ten laste gelegd. De rechtbank acht zich niet gebonden door de interpretaties die de sociaal inspecteur heeft gemaakt of door de conclusies die hij heeft bereikt op basis van de bewijselementen die hem op dat ogenblik bekend waren, hoe stellig zij ook werden geformuleerd.

55. Uit het strafdossier blijkt trouwens ook dat de arbeidsauditeur niet gewoon is voortgegaan op de verklaringen van de werknemers en slachtoffers, op de conclusies die de sociaal inspecteurs op grond daarvan bereikten, of de beschuldigingen die zij op die grond uitten. Wel integendeel, de arbeidsauditeur gaf diverse opdrachten om de verklaringen van de (voormalige) werknemers af te toetsen aan de werkelijkheid. Zonder exhaustief te willen zijn, verwijst de rechtbank naar:

- Het inwinnen van nadere informatie bij de luchtvaartpolitie over hun tussenkomst naar aanleiding van de (terug)vlucht van S.H. naar Turkije op 24 mei 2018. Als gevolg stelde de luchtvaartpolitie een proces-verbaal van inlichtingen op, waarin is geacteerd dat werd nagegaan of S.H. op 24 mei 2018 uit vrije wil het land verliet, en dat dit volgens de politie effectief het geval bleek te zijn.

- Het opvragen bij de lokale politie van het verslag van de woonstcontrole met betrekking tot de intrek van S.H. in het appartement op de (...) boven restaurant BVBA G.. Deze onderzoeksmaatregel leverde een element à décharge op, want volgens deze controle van de politie waren de hygiënische omstandigheden in de woning goed.

- Het laten verhoren van S.O., die zich op 24 mei 2018 op vraag van B.H. naar restaurant BVBA G. begaf om te kijken wat er gaande was tussen S.H. en sommige van de beklaagden. Hierbij ontving de arbeidsauditeur ook de interventiefiche van de lokale politie. Volgens de politie was er geen sprake van een ontvoering, hetgeen evenzeer een element à décharge oplevert.

De eerste, de tweede en de vijfde beklaagde tonen geenszins aan dat de arbeidsauditeur of de onderzoekers zich deloyaal zouden hebben opgesteld, in de zin dat zij gegevens of stukken zouden hebben achtergehouden of thans nog zouden achterhouden. Zij maken dat ook niet aannemelijk.

Er bestaat trouwens geen enkele noodzakelijke reden om het onderzoeksverslag met betrekking tot de controle bij horecazaak D. bij dit strafdossier te voegen. De eerste, de tweede en de vijfde beklaagde maken niet aannemelijk dat dit verslag elementen bevat die

een ander licht kunnen werpen op de zaak en die noodzakelijk zijn om hun rechten van verdediging te kunnen uitoefenen. Het strafdossier bevat voldoende elementen die de relatie en de spanningen tussen B.H. en de beklaagden duidelijk maken. Deze elementen maken met name duidelijk dat de onderlinge naijver ertoe heeft geleid dat er wederzijdse beschuldigingen werden geuit. Beide partijen namen de gelegenheid te baat om politie- en inspectiediensten in hun voordeel in te schakelen. De rechtbank zal bij de verdere beoordeling rekening houden met deze omstandigheid, in zoverre dat nodig blijkt te zijn.

56. De beslissing van de arbeidsauditeur om een onderzoeksrechter te vorderen, getuigt ervan dat een grondig en volledig onderzoek à charge en à décharge werd nagestreefd. Op politioneel vlak werd dit onderzoek toegewezen aan de federale gerechtelijke politie, die – in aanvulling op de verhoren verricht door de sociale inspectiediensten – ook overging tot verhoor van verschillende (voormalige) werknemers en andere getuigen.

De rechtbank wijst erop dat er ook op 28 november 2020 verschillende (voormalige) werknemers werden verhoord, niet alleen door sociaal inspecteur V.W. (VSI), maar ook door sociaal inspecteurs van de RSZ en van de inspectiedienst TSW.

Uiteindelijk werden sommige (voormalige) werknemers en getuigen – net zoals de beklaagden – meermaals verhoord, soms ook door andere diensten, hetgeen een onderlinge vergelijking van hun verklaringen mogelijk maakt, ook rekening houdende met de toegepaste verhoorstijl of -techniek, die uit zijn aard kan variëren afhankelijk van de persoon die het verhoor afneemt.

57. Tijdens het gerechtelijk onderzoek werden daarenboven onderzoeksmaatregelen getroffen die er uit hun aard op gericht waren de verklaringen van de verschillende (voormalige) werknemers af te toetsen aan de werkelijkheid. De rechtbank verwijst in het bijzonder naar:

- De huiszoekingen die werden verricht om enerzijds na te gaan in welke omstandigheden verschillende (voormalige) werknemers waren gehuisvest en die er anderzijds op gericht waren materiële bewijselementen te verzamelen;

- De analyse van de bankrekeningen die werden verricht om een beeld te krijgen van de financiële transacties die de beklaagden hebben verricht;

- De analyse van de boekhoudkundige stukken van BVBA P. en BVBA G. om een beeld te krijgen van het financieel beheer en de financiële toestand van die ondernemingen;

- De analyse van de individuele rekeningen die werden verricht om een beeld te krijgen van de arbeidsprestaties die door BVBA P. en BVBA G. werden aangegeven en de lonen die door deze ondernemingen aan hun werknemers verschuldigd waren.

<u>Wettigheid van de verhoren</u>

58. De eerste, de tweede en de vijfde beklaagde uiten kritiek op de wijze waarop de verhoren van (voormalige) werknemers en getuigen formeel werden afgenomen. Volgens hen gebeurde dit niet op de bij wet voorgeschreven wijze.

59. De rechtbank wijst erop dat noch artikel 6/1 Decreet Sociaalrechtelijk Toezicht, noch artikel 62 Sociaal Strafwetboek voorschrijven dat een persoon vooraf moet zijn uitgenodigd opdat hij door een sociaal inspecteur verhoord zou kunnen worden. Dit vloeit ook niet voort uit artikel 47bis Sv., dat enkel vereist dat aan een persoon aan wie geen misdrijf ten laste wordt gelegd, welbepaalde mededelingen moeten worden gedaan. Die mededelingen kunnen vooraf worden gedaan, wanneer het verhoor op schriftelijke uitnodiging geschiedt. Dit laatste is echter geen wettelijke verplichting.

Uit voornoemde wetsbepalingen valt ook geenszins af te leiden dat het verhoor niet zou mogen geschieden in de woon- of verblijfplaats van de verhoorde persoon. Wanneer een sociaal inspecteur om die reden toegang krijgt tot de woning, en hij zich ook ertoe beperkt gebruik te maken van de woongelegenheid om het verhoor te kunnen afnemen, dan voert hij geen visitatie uit en ook geen huiszoeking. Het gaat hoogstens om een huisbezoek. Een sociaal inspecteur moet daarvoor geenszins beschikken over een schriftelijke toestemming om de woning te mogen betreden (zie Arbh. Luik 14 april 2005, *JLMB* 2006, 213).

Uit voornoemde wetsbepalingen valt ook niet de verplichting af te leiden dat verhoren in vraag- en antwoordvorm moeten worden geacteerd. De verhoorde persoon moet er enkel op gewezen worden dat hij dit kan vragen. Daarenboven, wanneer een verhoor in doorlopende tekst wordt genoteerd, dan is er nog steeds de waarborg dat de ondervraagde persoon op het einde zijn verhoor mag lezen of het hem wordt voorgelezen, met de mogelijkheid verklaringen te verbeteren of daaraan iets toe te voegen. De rechtbank merkt nog op dat:

- in verschillende verhoren, niettegenstaande zij niet zijn gestructureerd in vraag-antwoordvorm, toch is genoteerd welke vraag is gesteld door de sociaal inspecteur, of welke verklaringen de sociaal inspecteur op eigen initiatief deed aan de verhoorde persoon, zodat de rechtbank dit mee kan wegen in de beoordeling van de bewijswaarde van de afgelegde verklaring.

- Sommige processen-verbaal van sociaal inspecteur V.W. wel degelijk in vraag- en antwoordvorm werden genoteerd. De rechtbank verwijst ter illustratie naar het verhoor van A.A. op 20 oktober 2020, van B.Mu. op 27 oktober 2020, van K.E. op 28 oktober 2020 en van K.H. op 2 februari 2021.

60. Het klopt dat een aantal personen een verklaring aflegden vanuit Turkije, en dat dit verhoor dan gebeurde via de applicatie *Whatsapp*. De bepalingen van het Decreet Sociaalrechtelijk Toezicht en van het Sociaal Strafwetboek bevatten – in tegenstelling tot het Wetboek Strafvordering (art. 112 e.v. Sv.) – geen regeling omtrent het audiovisueel verhoor, maar verbieden dat ook niet.

Door te handelen zoals hij heeft gedaan, schond de sociaal inspecteur geen enkel vormvoorschrift dat op straffe van nietigheid is voorgeschreven. Hij nam de nodige maatregelen opdat zoveel mogelijk zou worden gehandeld overeenkomstig de voorschriften van artikel 6/1 Decreet Sociaalrechtelijk Toezicht en opdat de betrouwbaarheid van het bewijs, en de mogelijkheid tot tegenspraak daaromtrent, zou worden gegarandeerd (o.a. door het gesprek ook op te nemen).

61. Een verhoor moet niet noodzakelijkerwijs in het Nederlands gebeuren en de tussenkomst van een beëdigde tolk is zonder meer geoorloofd. Uit voornoemde wetsbepalingen vloeit voort dat ofwel een beroep wordt gedaan op een beëdigde tolk, ofwel de verklaringen worden genoteerd in de taal van de verhoorde persoon, die eventueel ook zelf zijn verklaring kan schrijven. De eerste en de tweede beklaagde tonen op geen enkele manier aan dat de gedane vertolkingen en vertalingen niet correct zouden zijn gebeurd. Dit kan ook niet worden afgeleid uit het feit dat een beëdigde tolk zijn diensten eventueel vanop afstand, via de telefoon, zou hebben verleend. Noch uit artikel 6/1 Decreet Sociaalrechtelijk Toezicht, noch uit artikel 47bis Sv. vloeit op straffe van nietigheid voort dat de beëdigde tolk fysiek aanwezig moet zijn tijdens het verhoor.

Er wordt ten onrechte aangevoerd dat de Nederlandstalige weergave van de verklaring van A.Ah. geen deel zou uitmaken van het strafdossier. De Nederlandstalige transcriptie van het gesprek dat hij via *Whatsapp* voerde met de sociaal inspecteur is gevoegd als bijlage 7 bij het verslag van de VSI van 27 maart 2019. Een Turkse vertaling hiervan werd naar de betrokkene in Turkije verzonden, die deze hervertaling naar het Turks kon nalezen op de juistheid ervan. Hij bezorgde een gehandtekende verklaring terug waarin hij bevestigde dat de inhoud van deze verklaring overeenstemde met zijn telefonische verklaring. Deze verklaring is gevoegd bij de brief van de VSI aan de arbeidsauditeur van 30 april 2019.

62. Het recht op bijstand van een advocaat, zoals gewaarborgd door artikel 6 EVRM, geldt voor personen verdacht van een misdrijf. Om die reden bevat artikel 47bis, §2 Sv. voor verdachten een regeling omtrent vertrouwelijk overleg en bijstand door een advocaat, die niet van toepassing is op personen die niet als verdachte worden verhoord. De eerste, de tweede en de vijfde beklaagde gaan er aan voorbij dat het recht op bijstand van een advocaat is verbonden met de cautieplicht, het zwijgrecht en het verbod iemand te verplichten zichzelf te incrimineren. Deze rechten gelden *in personam*, zodat een verdachte zich niet kan beroepen op de miskenning van die rechten betreffende de belastende verklaringen, afgelegd lastens hem door andere persoon, die voor hem slechts een getuige is (zie Cass. 8 mei 2012, *Arr. Cass.* 2012, 1205).

63. Ten slotte is het ook niet zo dat de gehandtekende versie van het verhoor van K.J., geen deel zou uitmaken van het strafdossier. Dit stuk is terug te vinden in karton III, map A/2, nr. 213-214 strafdossier. Hetzelfde geldt voor het verhoor van S.S., waarvan de gehandtekende versie terug te vinden is in karton III, map A/2, nr. 208-209 strafdossier.

De processen-verbaal van verhoor van A.R. en I.S., afgenomen op 28 oktober 2020, vermelden inderdaad dat zij zullen worden verhoord over een "*tewerkstelling bij T. A.*", maar daar gaat het duidelijk om een materiële vergissing van de sociaal inspecteur. Tijdens het verhoor kregen beide personen vragen over de feiten eigen aan dit dossier, zonder hierover verbaasd of verrast te zijn. Op de open vraag "*In welk restaurant werkte u (…)*?" antwoordde A.R. meteen "*Ik werkte in het restaurant BVBA P.*", hetgeen duidelijk aangeeft dat zij begreep dat het verhoor ging over een tewerkstelling in één van de restaurants van de familie G.. I.S. beantwoordde eenzelfde vraag meteen met "*Ik werkte in het restaurant G. op de (…) te Gent*". Ook zij wist waarover het ging.

Horen van getuigen (à décharge)

64. De rechtbank komt tot het besluit dat er noch tijdens het bestuurlijk onderzoek, noch tijdens het opsporingsonderzoek, noch tijdens het gerechtelijk onderzoek handelingen werden gesteld of verklaringen werden gedaan die in het geheel bekeken de eerlijke behandeling van de zaak op een onherstelbare wijze hebben geschaad, in die zin dat de rechtbank thans niet meer zou kunnen overgaan tot een objectieve en onpartijdige beoordeling van de zaak. Bijgevolg dringt er zich om die reden alvast geen noodzakelijke remediëring op door bijkomende onderzoeksmaatregelen te treffen, zoals het horen van welbepaalde personen.

In de mate dat sommige beklaagden het (her)verhoor wensen van verschillende personen, merkt de rechtbank op dat in deze zaak de redelijke termijn reeds is overschreden, zodat in elk geval de nodige terughoudendheid geboden is bij het bevelen van bijkomende onderzoeksmaatregelen. De (dreigende) overschrijding van de redelijke termijn, is een factor waarmee rekening kan worden gehouden (cf. Cass., P.24.0024.N, 30 april 2024).

65. De eerste beklaagde verzoekt het herverhoor van S.V., S.Ha., K.H., A.R., A.A. en S.H., maar al deze personen werden reeds verhoord tijdens het strafonderzoek, sommigen zelfs meer dan eens, op een ogenblik dat hun herinnering aan de feiten per definitie scherper was dan nu. Zoals de eerste beklaagde zelf aangeeft, is het verstrijken van de tijd een tegenindicatie voor de betrouwbaarheid en nauwkeurigheid van getuigenverklaringen. De rechtbank is van oordeel dat deze personen op heden geen betrouwbaardere en nauwkeurigere verklaring zullen kunnen afleggen dan de verklaringen die zij aflegden in 2019, 2020 of 2021.

De eerste beklaagde beoogt met zijn verzoek ook de confrontatie te kunnen aangaan, zonder dat hij concrete redenen aanhaalt waarom hij deze personen wenst te verhoren. Hij geeft aan dat hij hen vragen wil stellen over hun verloning en over hun werkomstandigheden, maar deze zaken werden reeds uitgebreid bevraagd tijdens het strafonderzoek. De eerste beklaagde geeft geen concrete reden waarom deze personen met het oog op de waarheidsvinding hierover opnieuw bevraagd zouden moeten worden.

66. De eerste beklaagde verzoekt het verhoor van sociaal inspecteur V.W., opdat hij nadere toelichting zou kunnen geven over de vooringenomenheid waarmee het onderzoek behept is. Hierboven zette de rechtbank reeds omstandig uiteen waarom er volgens haar geen aantasting is van het recht op een eerlijk proces en van enige schending van de rechten van verdediging, zelfs al blijkt deze sociaal inspecteur zich soms stellig en zonder weinig voorbehoud te hebben uitgesproken over de vermoedelijke misdrijven. De rechtbank is van oordeel dat het verhoor van de betrokken sociaal inspecteur ter zake geen enkel nieuw inzicht zal kunnen opleveren.

Het verhoor is ook niet van aard om op enigerlei wijze te kunnen bijdragen aan de waarheidsvinding omtrent de ten laste gelegde feiten zelf.

67. De eerste beklaagde verzoekt het verhoor van B.H., zaakvoerster van D., zowel omtrent de moraliteit van S.H. als omtrent haar rol bij de opstart van het dossier.

Wat het eerste betreft wijst de rechtbank erop dat zij naar haar oordeel over voldoende elementen beschikt om de bewijswaarde van de verklaringen van S.H. te kunnen beoordelen. Zijn verklaringen kunnen worden vergeleken met de vele verklaringen van andere (voormalige) werknemers en getuigen en kunnen ook tegen het licht gehouden worden van het teruggevonden materieel bewijs, zo dat op hem betrekking heeft.
Wat het tweede betreft herhaalt de rechtbank hetgeen zij hierboven reeds heeft overwogen. Het strafdossier bevat voldoende elementen die de relatie en de spanningen tussen B.H. en de beklaagden duidelijk maken, en de wijze waarop S.H. betrokken was in een twist tussen beiden. Het is met name duidelijk dat de onderlinge naijver ertoe heeft geleid dat er wederzijdse beschuldigingen werden geuit. Zowel B.H. als de eerste beklaagde namen de gelegenheid te baat om politie- en inspectiediensten in hun voordeel in te schakelen. De rechtbank is van oordeel dat het verhoor van B.H. niet opweegt tegen de kans dat omtrent de feiten nog bijkomende relevante informatie zal worden ontdekt.

68. De eerste beklaagde verzoekt het verhoor van S.Me., zus van S.V.. Zij zou de verklaringen van haar eigen broer tegenspreken en er weet van hebben dat er samenspanning is geweest tussen haar broer en S.M.

Uit haar handgeschreven, gehandtekende verklaring van 2 juli 2024 (stuk 6 eerste beklaagde) blijkt niet dat zij rechtstreekse getuige was van de arbeids- en leefomstandigheden van haar broer, al blijkt uit het strafdossier dat ze mogelijk wel sporadisch bij BVBA P. heeft gewerkt. Zij geeft aan te “denken” dat haar broer onder druk is gezet. Door schriftelijk te verklaren dat zij getuige is geweest van een gesprek tussen haar broer en S.M., waarin deze afspraken hun verklaringen op elkaar af te stemmen, is in feite gezegd wat ze te zeggen heeft. Een verhoor ter terechtzitting biedt geen verdere toegevoegde waarde en staat in elk geval niet in verhouding tot de vertraging en meerinspanning die dit zal opleveren bij de behandeling van het onderzoek. De handgeschreven verklaring van S.Me. maakt thans deel uit van het strafdossier en de rechtbank zal deze verklaring in acht nemen bij de bewijswaardering van de verklaringen van S.V. en S.M., uiteraard na te hebben afgewogen welke bewijswaarde gehecht kan worden aan de schriftelijke verklaring van S.Me..

Voorts wijst de rechtbank erop dat de handgeschreven, gehandtekende brief van 29 november 2024 van de eerste beklaagde niet vergezeld is van een vertaling, die uitgaat van een beëdigde vertaler of andere waarborgen van betrouwbaarheid biedt. In die omstandigheden volstaat dit stuk in elk geval ook niet om een getuigenverhoor te kunnen verantwoorden.

69. De eerste beklaagde verzoekt het verhoor van U.E., een klant van de restaurants die hij uitbaatte of heeft uitgebaat, en die zou weten over de bedrieglijke motieven van S.V. en S.M.. De rechtbank merkt op dat deze persoon een Turkse onderdaan is, die ook zijn woon- en verblijfplaats in Turkije heeft. Hem verhoren zou hem verplichten naar België te komen, hetgeen – zelfs indien hij daartoe bereid is – verdere procedurele vertraging teweeg zal brengen.

Daarenboven valt uit zijn geschreven verklaring niet af te leiden dat hij een nuttige bijdrage zou kunnen leveren aan de waarheidsvinding. Een persoon die zelf aangeeft het restaurant

slechts te bezoeken wanneer hij op jaarlijkse vakantie is in België, kan geen weet hebben van en zeker ook geen rechtstreekse getuige zijn geweest van de dagdagelijkse gang van zaken in het restaurant en de arbeidsomstandigheden van het personeel. Het valt door het verstrijken van de tijd ook sterk te betwijfelen dat deze persoon in 2025 nog nauwkeurige en gedetailleerde verklaringen zal kunnen afleggen over feiten uit 2020 of eerder.

Voor het overige komt de geschreven verklaring erop neer dat partij wordt gekozen voor de eerste beklaagde, en S.V. en S.M. ervan worden beschuldigd leugenachtige verklaringen te hebben afgelegd om zichzelf te kunnen verrijken, zonder dat enig concreet element wordt aangehaald waaruit dit blijkt en waarvan men rechtstreeks getuige is geweest.

70. De eerste beklaagde verzoekt het verhoor van C.M., die kan getuigen over de correcte arbeidsomstandigheden bij BVBA G. en ook over het feit dat hij door S.H. en Z.N. werd benaderd om hierover te liegen.

De rechtbank stelt vast dat de geschreven verklaring van C.M. erop neerkomt dat hij de verklaringen van verschillende andere collega's tegenspreekt. Zijn verklaring in die zin is duidelijk en maakt thans deel uit van het strafdossier. De rechtbank zal bij haar beoordeling die verklaring mee in overweging nemen en de bewijswaarde ervan bepalen en afwegen in het licht van de andere elementen van het strafdossier.

De eerste beklaagde geeft niet aan wat de toegevoegde waarde zou kunnen zijn van een verder verhoor ter terechtzitting. Het zou in elk geval leiden tot een vertraging die niet in verhouding staat tot de kans dat met een verhoor ter terechtzitting nog nieuwe elementen worden ontdekt, die doorslaggevend kunnen zijn voor de waarheidsvinding. Het valt door het verstrijken van de tijd sterk te betwijfelen dat deze persoon in 2025 nog nauwkeurige en gedetailleerde verklaringen zal kunnen afleggen over feiten uit 2020 of eerder.

71. De eerste beklaagde verzoekt het verhoor van B.Mu. die schriftelijk verklaarde dat hij door de autoriteiten werd opgeroepen om een verklaring af te leggen, waarbij een agent hem zei dat als hij toegeeft in het zwart te hebben gewerkt, men hem geen boete zou geven maar dat hij geld (tot circa 20.000 EUR) zou krijgen. Hij verwijst meer bepaald naar het moment dat hij werd verhoord bij de federale gerechtelijke politie.

De rechtbank stelt vast dat B.Mu. op 27 oktober 2020 door sociaal inspecteur V.W. werd verhoord in de lokalen van de federale gerechtelijke politie, dit in aanwezigheid van M.B., politieambtenaar bij de FGP Gent. Het proces-verbaal van verhoor maakt deel uit van het strafdossier. B.Mu. heeft een uitgebreide verklaring afgelegd over zijn arbeidsprestaties en -omstandigheden en werd door de onderzoekers geconfronteerd met zaken die zij opmerkelijk vonden en met vermoedens van mogelijke misdrijven. De vraagstelling door de sociaal inspecteur gebeurde op een correcte, professionele manier. Geen enkele van de geacteerde vragen maakt aannemelijk dat B.Mu. onder druk werd gezet om een belastende verklaring af te leggen.

De bijkomende schriftelijke verklaring die deze persoon aflegde, is op zich klaar en duidelijk, en uit zijn aard op zich ook al volledig. De eerste beklaagde geeft niet aan wat de toegevoegde waarde zou kunnen zijn van een verder verhoor ter terechtzitting. Zelfs indien het gezegde is

gebeurd zoals B.Mu. beweert, deze aanvullende verklaring bewijst nog niet dat andere personen onder druk zouden zijn gezet welbepaalde belastende verklaringen af te leggen.

72. De eerste beklaagde verzoekt een medewerker van de Turkse Unie, met name G.Sb., te verhoren. Deze persoon zou relevante informatie bijbrengen omtrent het reilen en zeilen van BVBA P. en elementen kunnen aanreiken die aantonen dat de (belastende) verklaringen van de werknemers onjuist zijn.

De vaststelling dringt zich op dat G.Sb. een buitenstaander is, zowel wat de bedrijfsvoering bij BVBA P. betreft als wat de uitvoering van de arbeidsrelaties tussen de beklaagden en hun werknemers betreft. De eerste beklaagde maakt niet aannemelijk dat hij van om het even welk feit rechtstreekse getuige was en meer zal kunnen doen dan te herhalen wat anderen aan hem hebben verteld. Dat hij mogelijks advies gaf over administratieve formaliteiten, houdt nog niet in dat hij getuige is geweest van de feitelijke realiteit op de werkvloer.

Zijn verhoor zou in elk geval leiden tot een vertraging die niet in verhouding staat tot de kans dat met een verhoor ter terechtzitting nog nieuwe elementen worden ontdekt, die doorslaggevend kunnen zijn voor de waarheidsvinding. Het valt door het verstrijken van de tijd ook sterk te betwijfelen of deze persoon in 2025 nog nauwkeurige en gedetailleerde verklaringen zal kunnen afleggen over feiten uit 2020 of eerder.

73. De eerste beklaagde verzoekt het verhoor van verschillende buurtbewoners, enerzijds K.S. en K.D., die bewoners zijn van het appartement boven BVBA P. en anderzijds van K.Se. die een supermarkt uitbaat in de (...).

Ook met betrekking tot deze personen geldt dat zij buitenstaanders waren, zowel wat de bedrijfsvoering betreft als wat de uitvoering van de arbeidsrelaties betreft. Hun waarnemingen kunnen daarom ook niet anders dan fragmentair en toevallig zijn geweest.

Hun verhoor zou in elk geval leiden tot een vertraging die niet in verhouding staat tot de kans dat met een verhoor ter terechtzitting nog nieuwe elementen worden ontdekt, die doorslaggevend kunnen zijn voor de waarheidsvinding. Het valt door het verstrijken van de tijd ook sterk te betwijfelen dat deze personen in 2025 nog nauwkeurige en gedetailleerde verklaringen zullen kunnen afleggen over feiten uit 2020 of eerder.

74. Samenvattend, de rechtbank gaat niet in op het verzoek om verschillende personen als getuigen ter terechtzitting te verhoren.

De rechtbank wijst er volledigheidshalve nog op dat de eerste beklaagde lopende het gerechtelijk onderzoek al een verzoek deed om verschillende van de hierboven vermelde personen te verhoren. Dit verzoek werd zowel door de onderzoeksrechter als door de Kamer van Inbeschuldigingstelling van het Hof van Beroep te Gent op gemotiveerde wijze afgewezen. Ook deze motieven blijven thans gelden.

BEOORDELING VAN DE TEN LASTE GELEGDE MISDRIJVEN

Het niet tijdig in dienst melden van een werknemer (tenlasteleggingen A zoals verbeterd, J

en N)

75. Het niet tijdig in dienst melden van een werknemer is een inbreuk op de artikelen 4 tot 8 van het Koninklijk besluit van 5 november 2002 tot invoering van een onmiddellijke aangifte van tewerkstelling. De artikelen 4 en 7/1 van dit KB verplichten elke werkgever met name om een welbepaald aantal gegevens mee te delen aan de RSZ, afhankelijk van de sector en het soort tewerkstelling. Dit moet gebeuren via de Dimona-applicatie die wordt beheerd door de RSZ. De wettelijk vereiste gegevens moeten overeenkomstig artikel 8 van het KB uiterlijk op het tijdstip waarop de werknemer zijn prestaties aanvat aan deze instelling worden meegedeeld.

De Dimona-aangifteverplichting geldt voor werkgevers ten aanzien van hun werknemers (art. 1 KB Dimona). Het feit dat de partijen de tussen hen bestaande arbeidsovereenkomst niet formeel hebben gekwalificeerd als een arbeidsovereenkomst, doet geen afbreuk aan die verplichting. De Dimona-aangifteverplichting is verbonden aan (het bestaan van) een arbeidsovereenkomst, ook wanneer de werkgever die overeenkomst op een onwettige manier anders heeft gekwalificeerd (Cass. 13 september 2016, *Soc. Kron.* 2016, 435).

Wat de aard van de arbeidsrelatie betreft, wijst de rechtbank erop dat een arbeidsovereenkomst een overeenkomst is waarbij de werknemer zich ertoe verbindt tegen loon arbeid te verrichten onder het gezag van de werkgever (Art. 2, 3, 4 en 5 Arbeidsovereenkomstenwet; Art. 328, 5°, a) Arbeidsrelatiewet). Het komt er bij de beoordeling van het bestaan van een arbeidsovereenkomst voor de rechter dus op aan te beoordelen of de gegevens waarvan het bewijs wordt verstrekt, een toepassing of een mogelijkheid tot toepassing van gezag op de uitvoering van de arbeid zoals in een arbeidsovereenkomst aantonen (Cass. 29 september 2006, *RW* 2007-2008, 781).

Deze beoordeling dient thans te gebeuren aan de hand van de criteria bepaald in artikel 333, §1 van de Arbeidsrelatiewet. Dit artikel bepaalt dat de algemene criteria die het mogelijk maken het bestaan of de afwezigheid van een gezagsband te beoordelen de volgende zijn: (a) de wil der partijen zoals die in hun overeenkomst werd uitgedrukt, voor zover deze laatste overeenkomstig de bepalingen van artikel 331 wordt uitgevoerd; (b) de vrijheid van organisatie van de werktijd; (c) de vrijheid van organisatie van het werk; (d) de mogelijkheid een hiërarchische controle uit te oefenen.

Artikel 331 van de Arbeidsrelatiewet formuleert als maatgevend principe dat de partijen – zonder de openbare orde, de goede zeden en de dwingende wetten te kunnen overtreden – vrij de aard van hun arbeidsrelatie kiezen, waarbij de effectieve uitvoering van de overeenkomst moet overeenkomen met de aard van de arbeidsrelatie. Er moet voorrang worden gegeven aan de kwalificatie die uit de feitelijke uitoefening blijkt indien deze de door de partijen gekozen juridische kwalificatie uitsluit.

Wat de (vermeende) tewerkstelling bij BVBA P. betreft

76. S.V. heeft volgens de arbeidsauditeur, na een periode van aangegeven tewerkstelling van 12 oktober 2009 tot 3 augustus 2010, verder gewerkt tot hij op 1 januari 2011 opnieuw werd ingeschreven, maar dan als zelfstandige. Zodoende werd er volgens de arbeidsauditeur op 4 augustus 2010 een inbreuk gepleegd op de Dimona-aangifteverplichting.

De eerste, de tweede en de vijfde beklaagde betwisten dat deze persoon na 4 augustus 2010

zou hebben verder gewerkt bij BVBA P.. Hij zou pas op 1 januari 2011 opnieuw begonnen zijn, en dan als zelfstandige.

De rechtbank is echter van oordeel dat het strafonderzoek voldoende met elkaar overeenstemmende elementen oplevert, die aantonen dat S.V. ook in het tweede halfjaar van 2010 voor BVBA P. heeft gewerkt:

- BVBA P. beschikte over een arbeidsvergunning voor S.V., die verstreek halverwege 2010, en waarvan men de verlenging aanvroeg. Dit wijst op een duidelijke intentie om S.V. zonder onderbreking verder tewerk te stellen;

- Er werd na de weigering van de verlenging van de arbeidsvergunning onmiddellijk het nodige gedaan om een beroepskaart als zelfstandige te bekomen, en die werd ook bekomen op 1 september 2011. Ook dit bevestigt de verdere intentie om S.V. verder aan het werk te houden. De eerste beklaagde erkende in zijn verklaring van 8 oktober 2020 het volgende: "*Die jongen was naar hier gekomen om te werken. Hij had op mij vertrouwd om naar hier te kunnen komen dus ik wou hem verder laten werken*";

- De personen die met S.V. hebben samengewerkt, en in het bijzonder Y.F. en H.E. bevestigen de tewerkstelling van S.V. in de periode dat zij daar werkten, tot de betrokkene definitief terugkeerde naar Turkije om herenigd te worden met zijn gezin. Die werknemers maken geen gewag van een ruime onderbreking van de tewerkstelling, hetgeen nochtans een opvallend en vermeldenswaardig feit zou zijn geweest.

Dat S.V. werkte zonder dat zijn statuut formeel in orde was, verklaart uiteraard waarom er voor die periode geen prestaties staan vermeld op de individuele rekening. Het ontbreken van een individuele rekening, waarop prestaties staan vermeld, kan geen afbreuk doen aan de feitelijke realiteit. Dat S.V. verklaarde dat hij in de zomer van 2010 voor 22 dagen terugkeerde naar Turkije betekent trouwens niet dat zijn arbeidsrelatie werd beëindigd. Het ging om een vakantieperiode, die de uitvoering van de arbeidsrelatie tijdelijk schorste.

Die feitelijke realiteit was overigens dat S.V. verder werd tewerkgesteld als werknemer, zowel in 2010, als erna. Het is duidelijk dat de overstap naar het zelfstandigenstatuut bedoeld was om het mogelijk te maken dat S.V. op verblijfsrechtelijk vlak verder zou kunnen werken in België, zonder dat er feitelijk iets veranderde aan zijn arbeidsvoorwaarden en -omstandigheden. Uit de verklaringen van in het bijzonder Y.F. en H.E. blijkt dat S.V. dezelfde taken bleef uitvoeren als voordien, zoals hij ook zelf verklaarde. Dat werk deed hij nog steeds onder gezag.

Tenlastelegging A.1 zoals verbeterd, is bewezen.

77. K.M. werd op donderdag 12 maart 2015 in dienst gemeld en dit tot 15 juni 2015. De aangegeven tewerkstelling bedroeg dus iets meer dan 3 maanden. Volgens de arbeidsauditeur begon deze werknemer echter al op 6 maart 2015 te werken voor BVBA P..

De arbeidsauditeur steunt zich in het verlengde van de sociaal inspecteur van de RSZ

uitsluitend op de verklaring van K.M. zelf. Hij gaf aan zich de precieze datum van het begin van zijn tewerkstelling niet meer te kunnen herinneren, maar wel nog te weten dat hij begon op een vrijdag en dat hij pas een week later zijn papieren ondertekende.

De arbeidsauditeur en de sociaal inspecteur gaat uit van de veronderstelling dat de Dimona-aangifte gebeurde op dezelfde dag als dat er aan K.M. documenten ter ondertekening werden voorgelegd. Vanaf die datum werd er teruggerekend naar de vrijdag ervoor. Er is echter geen enkel element uit het strafdossier dat toelaat met zekerheid die gevolgtrekking te maken, ook niet de verklaring van K.M. zelf. Het valt geenszins uit te sluiten dat de ondertekening van de documenten gebeurde op een latere datum dan 12 maart 2015. Het ontbreekt aan objectieve bewijselementen die aantonen dat de tewerkstelling effectief een aanvang nam op 6 maart 2015.

Tenlastelegging A.2 zoals verbeterd, is bijgevolg niet bewezen.

78. S.M. werd na een periode van tewerkstelling als werknemer, van 4 augustus 2011 tot 3 mei 2015, verder aan het werk gehouden in het schijnstatuut van zelfstandige. Uit het strafonderzoek is gebleken dat hij na zijn officiële tewerkstelling als werknemer nog steeds dezelfde arbeid onder gezag in restaurant BVBA P. bleef verrichten. De verandering van statuut hield geen enkele wijziging in, behalve dan dat hij niet meer sociaal verzekerd was als werknemer.

Tenlastelegging A.3 zoals verbeterd, is bewezen.

79. Wat A.Ah. betreft merkt de rechtbank op dat hij via Dimona in dienst werd gemeld, eerst op 24 juni 2015 omstreeks 16u45 als gelegenheidswerknemer (extra) en daags nadien op 25 juni 2015 omstreeks 17u24 onder het type "other" (andere) nadat de Dimona-aangifte als gelegenheidswerknemer voor de dag ervoor werd geannuleerd (zie bijlage 2 bij het onderzoeksverslag VSI van 27 maart 2019). De tweede Dimona-aangifte van 25 juni 2015 had evenzeer betrekking op een tewerkstelling vanaf 24 juni 2015.

Het is voor de rechtbank voldoende duidelijk dat met de Dimona-aangifte van 25 juni 2015 beoogd werd de verkeerde Dimona-aangifte van 24 juni 2015 te regulariseren. Het staat immers vast dat A.Ah. niet de hoedanigheid had en kon hebben van gelegenheidswerknemer in de horeca. Een gelegenheidswerknemer is immers een werknemer met een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur of voor een duidelijk omschreven werk van maximaal 2 opeenvolgende dagen (art. 31ter KB 28 november 1969 ter uitvoering van de RSZ-wet). Zoals blijkt uit de aanvraag tot het bekomen van een arbeidsvergunning voor A.Ah., blijkt zonder meer dat hij werd aangeworven om voor een langere tijd te worden tewerkgesteld als kok, dit volgens een wekelijks uurrooster, dat een tewerkstelling gedurende 6 dagen op 7 voorzag.

De rechtbank is in die omstandigheden van oordeel dat aan de eerste beklaagde niet kan worden verweten dat de Dimona-aangifte van 25 juni 2015 laattijdig is. Er was immers een Dimona-aangifte op en voor 24 juni 2015, die echter per vergissing onder het verkeerde type werd gedaan, en dus hoe dan ook geannuleerd moest worden om te worden vervangen door een Dimona-aangifte onder het juiste type.

De arbeidsauditeur verwijt de eerste beklaagde onder tenlastelegging A4 trouwens vooral de

Dimona-aangifte van 25 juni 2015 achteraf, op 2 juli 2015 te hebben geannuleerd. Het staat inderdaad vast dat A.Ah. effectief door de eerste beklaagde werd tewerkgesteld. Hij ontkent die tewerkstelling ook niet (zie zijn verklaring van 24 juni 2021). De annulering van de Dimona-aangifte gebeurde dus zonder meer ten onrechte.

Evenwel, het (ogenblikkelijk) feit geen, of een laattijdige, Dimona-aangifte te doen moet worden onderscheiden van het (ogenblikkelijke) feit een bestaande Dimona-aangifte te annuleren. Deze gedragingen worden sedert 1 mei 2016 ook afzonderlijk strafbaar gesteld. De eerste gedraging is een inbreuk op artikel 181, §1, 1° Sociaal Strafwetboek. De tweede gedraging is een inbreuk op artikel 181, §1, 3° Sociaal Strafwetboek.

De rechtbank wijst er daarenboven op dat op het ogenblik van de feiten (24 en 25 juni 2015, en vervolgens ook 2 juli 2015) geen enkele wetsbepaling de onterechte annulering van een Dimona-aangifte strafbaar stelde. Dit blijkt ook duidelijk uit de memorie van toelichting bij de wet van 29 februari 2016 dat artikel 181 Sociaal Strafwetboek met ingang van 1 mei 2016 wijzigde. Men geeft immers het volgende aan:

> *"Artikel 181, § 1, 1°, neemt de inhoud van het huidige artikel 181 van het Sociaal Strafwetboek over door het niet-naleven te bestraffen van de verplichtingen omschreven in de artikelen 4 tot 9bis van voormeld koninklijk besluit van 5 november 2002, meer bepaald het uitblijven van het elektronisch mededelen van de gegevens vereist krachtens voormeld koninklijk besluit aan de instelling belast met de inning van de socialezekerheidsbijdragen in de voorgeschreven vorm en op de voorgeschreven wijze, uiterlijk op het tijdstip waarop de werknemer zijn prestaties aanvat en uiterlijk op de eerste werkdag die volgt op de beëindiging van de aangegeven tewerkstelling."*
> (Parl. St. Kamer 2015-2016, nr. 54-1442/001, p. 37)

Artikel 181, §1, 3° betreft dan weer een toevoeging die tot doel had de schending van de verplichtingen bedoeld in de artikelen 9quater en 9sexies van voormeld koninklijk besluit van 5 november 2002 in verband met het annuleren van de aangifte vanaf dan ook te bestraffen. Deze incriminatie bestond vóór 1 mei 2016 niet.

De rechtbank treedt het standpunt van de arbeidsauditeur niet bij dat de annulering van een Dimona-aangifte feitelijk gelijk gesteld moet worden met het niet (tijdig) verrichten van een Dimona-aangifte.

De rechtbank besluit dan ook dat de vrijspraak zich opdringt voor tenlastelegging A.4, zoals verbeterd.

80. Z.N. verklaarde dat zij vóór haar officiële tewerkstelling bij BVBA G., die volgens haar arbeidsovereenkomst aanving op 10 april 2017, ook nog had gewerkt in restaurant BVBA P.. Dat was in april en mei 2016, gedurende 6 à 7 weken. Zij legde over die tewerkstelling een uitgebreide en gedetailleerde verklaring af, waarbij ze ook haar collega's van toen kon noemen. Een persoon die niet in die onderneming zou hebben gewerkt, zou een dergelijke gedetailleerde verklaring niet kunnen afleggen. Haar tewerkstelling bij BVBA P. wordt niet alleen bevestigd door haar levenspartner (F.E.) maar ook door S.M., die enkel bij BVBA P. werkte en verklaarde dat hij hulp kreeg van Z.N.

Ook de achtste beklaagde verklaarde dat Z.N. bij de eerste beklaagde in BVBA P. werkte.

Niettegenstaande Z.N. in april en mei 2016 in BVBA P. werkte, werd via Dimona geen aangifte gedaan van die tewerkstelling.

Tenlastelegging A.5 zoals verbeterd, is wel bewezen.

81. S.Ha. verklaarde dat hij tot 7 augustus 2018 werd tewerkgesteld en dan naar Zwitserland vertrok, om vervolgens terug te keren naar Turkije. Hij was van 4 mei 2018 tot 31 juli 2018 ingeschreven als werknemer van BVBA P.. Het dossier bevat geen andere elementen dan de eigen verklaring van de betrokkene zelf dat hij ook in de periode van 1 augustus 2018 tot 7 augustus 2018 werkte.

Tenlastelegging A.6 zoals verbeterd, is niet bewezen.

82. De misdrijven onder de tenlasteleggingen A.1, A.3 en A.5, allen zoals verbeterd, zijn toerekenbaar aan de eerste beklaagde. Hij was zaakvoerder van BVBA P., de onderneming die optrad als werkgever. Zowel uit de verklaringen van de werknemers als uit zijn eigen verklaringen blijkt dat hij de feitelijke leiding had van de onderneming. Dit wordt ook nog bevestigd door verklaringen van derden, zoals V.E..

Wat de (vermeende) tewerkstellingen bij BVBA G. betreft

83. K.J. werd via Dimona in dienst gemeld voor de periode van 30 juni 2017 tot en met 5 augustus 2017.

Deze persoon verklaarde dat hij niet meer weet op welke dag hij precies begon te werken voor BVBA G., maar dat het ergens in het midden van juni 2017 moet zijn geweest. Hij startte ongeveer 2 weken vóór S.S.. Hij verklaarde ook er zeker twee maanden te hebben gewerkt, zonder dat hij echter aangaf wat precies zijn laatste dag van tewerkstelling was.

De arbeidsauditeur komt op basis van die verklaring tot het besluit dat K.J. al minstens vanaf 20 juni 2017 aan het werk was, en ook nog na 5 augustus 2017 heeft gewerkt, zodat er op 6 augustus 2017 een nieuwe Dimona-aangifte moest worden gedaan.

Er is echter geen enkel element uit het strafdossier dat toelaat met zekerheid die gevolgtrekking te maken, ook niet de verklaring van K.J. zelf. Het ontbreekt aan objectieve bewijselementen die aantonen dat de tewerkstelling effectief een aanvang nam op 20 juni 2017 en ook doorliep na 5 augustus 2017.

Tenlastelegging J.1. is niet bewezen.

84. S.S. werd via Dimona in dienst gemeld voor de periode van 2 juli 2017 tot 5 augustus 2017.

Deze persoon verklaarde dat hij in de zomer van 2017 twee à drie maanden bij G. werkte. Hij verduidelijkte in zijn verklaring niet op welke datum hij precies begon en op welke datum zijn tewerkstelling precies eindigde.

De arbeidsauditeur komt op basis van die verklaring tot het besluit dat S.S. al minstens

vanaf 1 juli 2017 aan het werk was, en ook nog na 5 augustus 2017 heeft gewerkt, zodat er op 6 augustus 2017 een nieuwe Dimona-aangifte moest worden gedaan.

Er is echter geen enkel element uit het strafdossier dat toelaat met zekerheid die gevolgtrekking te maken, ook niet de verklaring van S.S. zelf. Het ontbreekt aan objectieve bewijselementen die aantonen dat de tewerkstelling effectief een aanvang nam op 1 juli 2017 en ook doorliep na 5 augustus 2017.

Tenlastelegging J.2. is niet bewezen.

85. S.H. werd bij G. via de Dimona-applicatie in dienst gemeld tot 1 mei 2018.

Uit zijn verklaring blijkt echter dat hij na die datum nog werkte. Die verklaring is geloofwaardig. Immers:

- S.H. is op 24 mei 2018 teruggekeerd naar Turkije, nadat hij onder andere door de eerste beklaagde zelf naar de luchthaven van Oostende is gevoerd. Toen de luchthavenpolitie de eerste beklaagde op de luchthaven interpelleerde, verklaarde hij dat hij zijn werknemer uit vriendendienst naar de luchthaven had gebracht. De luchthavenpolitie kwam tussenbeide, omdat de lokale politie van Gent deze politiedienst had verwittigd dat men eerder op die dag was tussengekomen in een conflict tussen een werkgever (restaurant G.) en een werknemer (S.H.).

- De Dimonamelding "uit dienst" gebeurde pas op 27 mei 2018, dus nadat S.H. op 24 mei 2018 het land had verlaten. Deze melding werd duidelijk niet alleen na de feiten gedaan, maar ook op een manier die tot doel had de tewerkstellingsperiode in mei uit te wissen.

- B.M. verklaarde te hebben samengewerkt met S.H. totdat hij plots weg was. Van een andere collega hoorde ze dat er een ruzie was geweest met de bazen en dat hij was vertrokken. Dit betreft voor de rechtbank een duidelijke verwijzing naar het incident van 24 mei 2018. Dat S.H. ook nog na 4 mei 2018 werkte, blijkt trouwens ook uit de verklaring van S.Ha., die pas op die datum in het land toekwam, maar wel samenwoonde met S.H.. S.Ha. wist te verklaren dat S.H. in BVBA G. werkte, terwijl hijzelf in BVBA P. werkte.

Tenlastelegging J.3 is bewezen.

86. S.A. werd van 1 juli 2018 tot 15 juli 2018 aangegeven als werkneemster van BVBA G.. Ze verklaarde dat zij in 2018 tijdens de Gentse feesten in het restaurant werkte. Omtrent de periode zegt zij: "*Ik weet het echt niet goed meer. Het zou ook kunnen dat ik er een maand gewerkt heb. Ik heb zeker tijdens de Gentse Feesten in G. gewerkt.*"

De Gentse feesten begonnen op 13 juli 2018 en duurden dat jaar tot 22 juli 2018. Dit werd nagegaan door de sociaal inspecteur (zie gemeenschappelijk sociale inspectiediensten, gehecht aan PV nr. 108489/2021).

Uit de verklaring van S.A. kan niet met zekerheid worden afgeleid dat zij nog na 15 juli

2018 bij BVBA G. zou hebben gewerkt. Haar verklaring dat ze tijdens de Gentse feesten in het restaurant heeft gewerkt, valt te verzoenen met de aangegeven dagen van tewerkstelling van 13 tot en met 15 juli 2018. Uit haar verklaring kan niet op sluitende wijze worden afgeleid dat zij gedurende de gehele Gentse feesten in het restaurant zou hebben gewerkt. Dit blijkt ook uit geen enkel ander element van het strafdossier.

Tenlastelegging J.4 is niet bewezen.

87. A.M. werd aangegeven van 28 december 2018 tot 15 juli 2019. Zij verklaart echter vroeger te zijn begonnen en ook nog te hebben doorgewerkt na 15 juli 2019. Geen enkel element uit het strafdossier laat echter toe met zekerheid te besluiten dat haar verklaring op dit punt klopt.

Tenlastelegging J.5 is niet bewezen.

88. E.D. verklaarde dat ze van mei 2019 tot en met de Gentse Feesten van 2019 elke zaterdag, en soms ook op zondag, in restaurant BVBA G. werkte. Ze reageert verrast wanneer ze wordt geconfronteerd met de vaststelling dat ze slechts voor 3 dagen (4 mei, 11 mei en 12 mei 2019) werd ingeschreven.

De persoon legde onbevangen en spontaan een verklaring af over haar periode en dagen van tewerkstelling. Deze verklaring is ook voldoende precies. Dat zij effectief in mei is begonnen op 4 mei 2019 blijkt uit de aangifte door BVBA G. van de arbeidsprestaties op 4 mei 2019. Voorts herinnerde E.D. zich zeer goed en zonder enige vorm van twijfel dat zij elke zaterdag gewerkt heeft in de periode van mei 2019 tot en met de Gentse feesten 2019.

E.D. legde een whatsapp-bericht voor waaruit blijkt dat de achtste beklaagde haar op 17 mei 2019 het volgende bericht stuurde: "*E.D. morgen 12:00-15:00 en 18:00-sluit*". Dit bericht heeft duidelijk betrekking op een tewerkstelling in het restaurant, en bevestigt volledig de verklaring van E.D..

Dat er effectief een tewerkstelling blijkt te zijn geweest, kan daarenboven ook worden afgeleid uit het feit dat er voor E.D. Dimona-aangiftes gebeurden op 5 mei 2019, 18 en 19 mei 2019, 26 mei 2019 en 2 juni 2019, die op 26 juli 2019 quasi gelijktijdig geannuleerd werden. Volgens de rechtbank wijst dit – mede in het licht van de geloofwaardige verklaring van E.D. en de whatsapp-berichten die voorliggen – op een maneuver om de aangegeven dagen van tewerkstelling doelbewust uit te wissen en voor te houden dat deze niet hadden plaatsgevonden.

Tenlastelegging J.6 is bewezen.

89. A.A. werkte na een tewerkstelling via het OCMW Gent op grond van artikel 60 OCMW-wet, vanaf 1 juli 2020 opnieuw in restaurant G.. Dit blijkt niet alleen uit zijn eigen verklaring, maar ook deze van G.N., de tweede beklaagde en de achtste beklaagde. In het aandelenregister van de vennootschap werd effectief genoteerd dat hij vanaf 1 juli 2020 aandeelhouder was. Hij werd op 7 oktober 2020 ook effectief aan het werk aangetroffen.

Uit de hierboven aangehaalde verklaringen blijkt ook dat A.A. als vennoot van G. gewoon hetzelfde werk uitvoerde als voordien, toen hij nog via het OCMW Gent werd

tewerkgesteld. Hij verrichtte met andere woorden nog steeds arbeid onder gezag. Hij was geenszins een zelfstandige werkende vennoot.

Tenlastelegging J.7 is bewezen.

90. De misdrijven onder de tenlasteleggingen J.3, J.6 en J.7 kunnen worden toegerekend aan de vijfde beklaagde, die op het ogenblik van de feiten als rechtspersoon optrad als juridische werkgever van de werknemers, en deze personen dus voor haar rekening tewerkstelde in het kader van de uitbating van een handelszaak.

Deze inbreuken kunnen ook worden toegerekend aan de eerste, de tweede en de achtste beklaagde, die op het ogenblik van de feiten allen minstens feitelijke zaakvoerders waren van de vijfde beklaagde, en dus verantwoordelijk waren voor het personeelsbeleid en -beheer bij de vijfde beklaagde. Uit de met elkaar overeenstemmende verklaringen van de werknemers van de vijfde beklaagde blijkt dat zowel de eerste als de tweede en de achtste beklaagde instonden voor de bedrijfsvoering en opdrachten of instructies gaven aan de werknemers. Dat zij die rol op zich namen blijkt ook uit de whatsapp-berichten die E.D. voorlegde, in het bijzonder deze uit de gemeenschappelijke whatsapp-groep voor werknemers. Wat de achtste beklaagde betreft blijkt uit de gegevens die werden teruggevonden op haar pc dat zij mee instond voor de personeelsadministratie.

Wat de (vermeende) tewerkstellingen bij BVBA G.2. betreft (tenlastelegging N)

91. K.H. verklaarde dat hij vanaf november 2016 voor BVBA G.2. (zevende beklaagde) heeft gewerkt. Voordien had hij nog in BVBA P. gewerkt.

In het verslag van de sociale inspectiediensten gehecht aan het navolgend PV 108489/2021 van 6 juli 2021 staat het volgende genoteerd:

> *"noch van de tewerkstelling van K.H. bij BVBA G.2. is een spoor terug te vinden in de personeelsaangiften."*

Om deze reden wordt in dit verslag een vermoedelijke inbreuk op de Dimona-aangifteverplichting weerhouden.

De tewerkstelling van K.H. wordt bevestigd door de derde beklaagde:

> *"Ik herken die man als K.H.. Hij heeft bij P. gewerkt en nadien bij ons. Hij werkte bij ons in de zaal. Hij werkte in het weekend. (...). Ik kan u geen inschatting meer geven over de effectieve periode van tewerkstelling bij ons."*

De tewerkstelling van K.H. wordt bevestigd door de vierde beklaagde:

> *"Ik herken hem als K.H.. Die jongen is niet de verstandigste, hij deed alle bestellingen verkeerd. Hij deed het opruimwerk, en ruimde de tafels af. Hij kwam ook van BVBA P.. Ik kan u niet zeggen hoeveel, en hoelang hij gewerkt heeft in BVBA G.2.. Hij was student, en ging nog naar school. Hij leerde voor kapper. G.Y. belde hem als het nodig was en hij kwam dan enkele uren werken. Dit was voornamelijk in het weekend dat hij kwam werken."*

In tegenstelling tot wat de arbeidsauditeur in conclusie als standpunt inneemt, komt de rechtbank op basis van de eigen verklaringen van de derde en de vierde beklaagde tot het besluit dat het met zekerheid vaststaat dat K.H. bij BVBA G.2. heeft gewerkt.

Het staat vast dat dit gebeurde zonder dat hij via Dimona in dienst werd gemeld. Dat hij volgens de verklaringen van de derde en de vierde beklaagde slechts in het weekend zou hebben gewerkt, dat zijn tewerkstelling steeds beperkt zou zijn gebleven tot enkele uren, en dat de derde en de vierde beklaagde ook niet meer kunnen of willen vertellen in welke periode hij precies in het restaurant heeft gewerkt, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat die tewerkstelling steevast gebeurde zonder hem via Dimona in dienst te melden.

Tenlastelegging N.1. is bewezen.

92. K.K. werd via Dimona in dienst gemeld voor de periode van 11 januari 2019 tot 31 januari 2019. Hij beschikte echter al vanaf 22 mei 2018 over een arbeidskaart B voor een tewerkstelling bij de zevende beklaagde.

Hij verklaarde dat hij in juli 2018 naar België kwam om te werken bij de zevende beklaagde. Hij kwam op 16 juli 2018 aan in België en begon daags erna te werken. In een tweede verklaring beschreef hij onder andere zijn tewerkstellingsperiode tijdens de Gentse feesten van 2018.

Dat hij onmiddellijk na aankomst zijn tewerkstelling aanvatte, blijkt ook uit de verklaring van G.Sa., die in juli en augustus 2018 een vijftal weken met K.K. samenwoonde, nadat deze in België was aangekomen.

Zijn tewerkstelling wordt ook bevestigd door H.F., en de rechtbank onderlijnt:

> *"Toen ik de eerste keer stopte met werken, <u>in september 2018</u> werkte hij er ook. Zijn naam ik niet meer. Hij was gekomen omdat I.A. er niet meer was. Ik werkte zeker een maand samen met hem, misschien wel twee maanden. Toen ik terugkwam was hij er niet meer. Ik kwam terug in mei 2019. Zijn naam valt mij te binnen. Het was K.K.."*

Ook K.H. verklaarde bij BVBA G.2. samengewerkt te hebben met K.K..

Dat K.K. effectief al in 2018 werkzaam was bij BVBA G.2. blijkt ook uit de verklaring van de getuige V.E., ook al stelt deze dat K.K. niets nuttigs uitvoerde. Die getuige verklaarde immers, en de rechtbank onderlijnt: *"Uiteindelijk is K.K. naar hier gekomen <u>in de zomerperiode.</u> (...) <u>Niet veel later</u> heeft G.Os. met (sic) verteld dat hij echt niet kon koken. Zijn vrouw had dit direct gezien."* Wel nu, hieruit valt af te leiden dat K.K. onmiddellijk aan het werk werd gezet, anders had men niet kunnen ondervinden dat K.K. niet geschikt was als kok.

Dat K.K. mogelijks heeft gelogen over zijn kunde als kok, iets waarover de derde beklaagde zich regelmatig bij G.Sa. bekloeg, en dat K.K. met zijn komst naar België mogelijk ook bijbedoelingen had, met name verenigd worden met een liefdespartner, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij al vanaf juli 2018, en met zekerheid

vóór 2019 in het restaurant van de zevende beklaagde heeft gewerkt. Het is in het licht van bovenstaande verklaringen niet geloofwaardig te beweren dat K.K. in 2018 helemaal niet gewerkt zou hebben.

Tenlastelegging N.2 is bewezen.

93. Z.Na. werd via Dimona in dienst gemeld voor de periode van 11 januari 2019 tot en met 30 april 2019.

Op 31 januari 2019 verklaarde zij dat ze inderdaad sinds 11 januari 2019 bij BVBA G.2. werkt. In december 2018 werkte ze 2 dagen/week bij een ander bedrijf (E.C.). Op 18 februari 2021 verklaarde ze echter dat haar tewerkstelling bij BVBA G.2. haar enige tewerkstelling was in België en dat zij rond 20 december 2018 begon met werken, dit tot midden mei 2019.

De verklaringen van Z.Na. zijn onderling tegenstrijdig. Geen enkel ander objectief bewijselement ondersteunt haar verklaring dat ze reeds in 2018 voor BVBA G.2. heeft gewerkt en dat ze ook nog na 18 maart 2019 voor die onderneming heeft gewerkt. Dit werd niet feitelijk vastgesteld en er is ook geen enkel materieel bewijsstuk dat toelaat te besluiten dat zij in die periodes wel (nog) heeft gewerkt.

Tenlastelegging N.3 is niet bewezen.

94. De misdrijven onder de tenlasteleggingen N.1 en N.2 kunnen worden toegerekend aan de zevende beklaagde, die op het ogenblik van de feiten als rechtspersoon optrad als juridische werkgever van de werknemers, en deze personen dus voor haar rekening tewerkstelde in het kader van de uitbating van een handelszaak.

Deze inbreuken kunnen ook worden toegerekend aan de derde beklaagde, die op het ogenblik van de feiten zaakvoerder was van de zevende beklaagde, en dus verantwoordelijk was voor het personeelsbeleid en -beheer bij de zevende beklaagde.

Deze inbreuken kunnen ten slotte ook toegerekend worden aan de vierde beklaagde, om de redenen hierna uiteengezet onder randnummer 133. Hij stond mee in voor het personeelsbeleid en -beheer bij de zevende beklaagde, en had daar zo mogelijk nog meer over te zeggen dan de derde beklaagde zelf.

<u>Geen of minder bijdragen betalen dan die welke men verschuldigd is (tenlasteleggingen B zoals geherkwalificeerd, C zoals verbeterd, D zoals verbeterd, E zoals verbeterd, K zoals verbeterd en O zoals verbeterd)</u>

95. Een werkgever heeft de verplichting om aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (RSZ) per kwartaal een aangifte met verantwoording van het bedrag van de verschuldigde bijdragen toe te zenden (art. 21 RSZ-wet, art. 33, §2 en 34 KB tot uitvoering van de RSZ-wet).

De nalatigheid om aan de RSZ dmfa-kwartaalaangiftes te bezorgen, of deze aangifte onjuist of onvolledig te doen, was vroeger een inbreuk op artikel 35, eerste lid, 1 RSZ-wet en wordt thans nog steeds uitdrukkelijk en specifiek strafbaar gesteld door artikel 223, §1, 1° Sociaal Strafwetboek, ongeacht of er sprake is van een opzettelijk handelen (wetens en willens). Het wetens en willens nalaten of weigeren om een verplichte verklaring af te leggen die men

gehouden is te verstrekken om geen of minder bijdragen te betalen of te doen betalen dan die welk hij of een ander verschuldigd is, is daarenboven ook strafbaar op grond van artikel 234, §1, 1ste lid, 2° Sociaal Strafwetboek. Een dmfa-kwartaalaangifte betreft ontegensprekelijk een bij wet verplichte verklaring die men als werkgever moet afleggen. Het wetens en willens afleggen van onjuiste of onvolledige verklaring om geen of minder bijdragen te betalen is eveneens strafbaar, maar dan op grond van artikel 234, §1, 1ste lid, 1° Sociaal Strafwetboek De werkgever die ingevolge deze moedwillige nalatigheid, onjuistheid of onvolledigheid geen of minder sociale bijdragen heeft betaald dan die welke hij verschuldigd is, is strafbaar op grond van artikel 234, §1, 1ste lid, 3° Sociaal Strafwetboek.

Wat de omvang van de tewerkstelling bij BVBA P. betreft

96. De rechtbank verwijst wat S.V. en S.M. betreft naar hetgeen zij hierboven heeft uiteengezet onder de randnummers 76 en 78. Beiden werkten na de formele beëindiging van hun tewerkstelling als werknemer verder onder het schijnstatuut van werkend vennoot (zelfstandige). Voor S.V. werd ook een beroepskaart bekomen. In de praktijk verrichtten beide personen (nog steeds) arbeid onder gezag. Zij werden echter niet ingeschreven als werknemers. Er werden aan de RSZ geen aangiftes van arbeidsprestaties gedaan en er werden bijgevolg ook geen sociale bijdragen betaald in het socialezekerheidsstelsel van de werknemers.

Tenlastelegging B.1, zoals geherkwalificeerd, is bewezen, weliswaar slechts vanaf 1 september 2010, en niet vanaf 12 oktober 2009 zoals de arbeidsauditeur voorhoudt. Het is immers pas vanaf 1 september 2010 dat S.V. effectief het valse statuut van zelfstandige kreeg opgedrongen.

Ook tenlastelegging C.1 zoals verbeterd, is bewezen.

Ten slotte is ook tenlastelegging C.2 zoals verbeterd, bewezen, doch slechts voor de periode vanaf 4 mei 2015. Het staat immers vast dat S.M. in de periode van 4 augustus 2011 tot 3 mei 2015 wél was ingeschreven als werknemer en niet het schijnstatuut van zelfstandige had.

97. Het strafonderzoek heeft aangetoond dat er bij BVBA P. niet zo nauw werd gekeken naar de openingsuren en dat er in elk geval minder arbeidsprestaties werden aangegeven dan er daadwerkelijk werden verricht. De rechtbank verwijst ter zake onder andere naar de betrouwbare en geloofwaardige verklaring van Y.F., die vanaf 2009 gedurende 3 jaar bij BVBA P. werkte:

> *"Soms moesten wij een uur of twee, drie langer werken (...) Als er meer volk was werd er langer doorgewerkt."*

K.H. en A.Y., die op jonge leeftijd beiden jobstudent waren bij BVBA P., verklaren beiden dat zij op vrijdag en in het weekend wel vaker tot middernacht werkten. Ook E.A. verklaarde dat hij als jobstudent op zaterdagen soms tot middernacht werkte.

De eerste beklaagde erkende tijdens zijn verhoor van 20 oktober 2020 dat de werknemers

soms langer werkten als het druk was.

Het is aangetoond dat er een praktijk bestond om werknemers slechts een beperkt aantal uren per dag in te schrijven, terwijl ze meer arbeidsuren presteerden. Voor H.E., K.M., S.E., A.R. en S.Ha. werden in de aangegeven periode van tewerkstelling op verschillende werkdagen een gerechtvaardigde of ongerechtvaardigde afwezigheid doorgegeven, terwijl zij allen verklaarden nooit afwezig te zijn geweest en steeds 6 dagen op 7 te hebben gewerkt.

De eerste beklaagde erkende tijdens zijn verhoor van 8 oktober 2020 trouwens dat de werknemers full time werkten. Zijn bewering dat dit ook zo werd aangegeven, klopt echter duidelijk niet.

K.H. werkte als (job)student bij BVBA P. en verklaarde eveneens dat hij er veel meer werkte dan er officieel werd aangegeven. Deze verklaring is geloofwaardig, te meer ook een andere jobstudent G.Sm. verbaasd reageerde toen de sociaal inspecteur hem tijdens zijn verhoor van 28 oktober 2020 meedeelde dat hij in de zomer van 2016 maar twee dagen werd ingeschreven. Uit de met elkaar overeenstemmende verklaringen van verschillende jobstudenten die werden verhoord, kan met zekerheid worden afgeleid dat bij BVBA P. de praktijk bestond studenten in het zwart te laten werken, zonder hen enig sociaal document te overhandigen en met contante uitbetaling van het loon onmiddellijk na het einde van de dienst.

Z.N. werkte van 4 april 2016 tot en met 22 mei 2017 in BVBA P. en werd helemaal niet ingeschreven. Er werden bijgevolg ook geen sociale bijdragen voor haar betaald.

De tenlasteleggingen D.1 en E.1 tot en met E.7, allen zoals verbeterd, zijn ook bewezen, doch wat E.2 betreft slechts vanaf 12 maart 2015 en wat E.7 betreft slechts tot 31 juli 2018. Het is immers niet aangetoond dat K.M. reeds vóór 12 maart 2015 aan de slag was, terwijl het voor S.Ha. niet met zekerheid vaststaat dat hij nog werkte na 31 juli 2018.

98. De misdrijven onder de tenlasteleggingen B.1 (voor de periode vanaf 1 september 2010) zoals geherkwalificeerd, C.1 en C.2 (voor de periode vanaf 4 mei 2015) zoals verbeterd, D.1 zoals verbeterd, en E.1, E.2 (voor de periode van 12 maart 2015 tot 15 juni 2015), E.3 tot en met E.6 en E.7 (voor de periode van 4 mei 2018 tot 31 juli 2018), allen zoals verbeterd, zijn toerekenbaar aan de eerste beklaagde.

Hij handelde wel degelijk wetens en willens. Dat zijn boekhouder verantwoordelijk zou zijn geweest voor het doorgeven van te weinig prestaties is niet geloofwaardig. De feiten gebeurden over een langere periode, zodat de eerste beklaagde zonder meer fouten of vergissingen van zijn boekhouder had kunnen opmerken, en deze had kunnen corrigeren. In het licht van alle omstandigheden van de zaak, is de verklaring van K.M. zeer geloofwaardig dat hem door de eerste beklaagde werd gezegd dat hij voltijds ging werken, maar dat hij slechts 4 uren per dag zou worden ingeschreven. Dit stemt overeen met de verklaring van Z.N., dat de eerste beklaagde openlijk aangaf niet bereid te zijn haar tewerkstelling aan te geven.

Ook het misbruik maken van het zelfstandigenstatuut gebeurde doelbewust en met volle

kennis van zaken, zelfs al gebeurde dit volgens de eerste beklaagde "op voorspraak" van een advocaat (zie zijn verklaring van 7 oktober 2020). Dat de eerste beklaagde niet verlegen was om dit soort misbruik te plegen, blijkt ook uit de verklaring van A.R., die aangaf dat ze bij BVBA P. voor 1 maand als zelfstandige aan het werk was, zonder te weten wat dit inhield. Daaromtrent werd tijdens het strafonderzoek een document aangetroffen, dat was ondertekend op naam van A.R., maar die echter formeel ontkent dat dit haar handtekening is.

Wat de omvang van de tewerkstelling bij BVBA G. betreft

99. De rechtbank merkt op dat op een laptop die door de achtste beklaagde werd gebruikt en in beslag werd genomen, uurroosters voor de maand december 2016, en ook voor de maanden januari tot juli 2017 werden teruggevonden. Een vergelijking van deze uurroosters met de gewerkte dagen en uren die werden genoteerd op de individuele rekening, heeft uitgewezen dat er voor verschillende werknemers discrepanties zijn, waaronder ook voor K.E. (K.2), Z.N. (K.3) en S.H. (K.4)

De verklaringen van de verschillende werknemers onder tenlastelegging K, met uitzondering van deze van K.J., zijn met elkaar overeenstemmend en wijzen op een veralgemeende, moedwillige praktijk om de werknemers meer uren te laten werken dan officieel aangegeven, of hen zelfs helemaal in het zwart te laten werken, zoals dat bijvoorbeeld het geval was met E.D..

De tenlastelegging K zoals verbeterd, is dan ook bewezen, behalve wat K.5 betreft. K.J. legde immers een vage verklaring af waarbij hij – in tegenstelling tot de andere werknemers – eigenlijk geen enkele klaarheid kan scheppen over de dagen en uren die hij werkte.

De rechtbank merkt wel op dat de tenlasteleggingen slechts bewezen worden verklaard voor de bewezen periodes van tewerkstelling:

- Voor de volgende werknemers is de periode vermeld in de dagvaarding correct: S.E., K.E., Z.N., S.H. , I.S., A.Ay., B.M. en voor H.Z.. De ~~verbeterde~~ tenlasteleggingen K.1, K.2, K.3, K.4, K.7, K.8, K.9 en K.11, allen zoals verbeterd zijn dus volledig bewezen.

- Voor de volgende werknemers is de periode vermeld in de dagvaarding te ruim:
  - S.S. (K.6), waarvan de tewerkstelling slechts is bewezen voor de periode van 2 juli 2017 tot 5 augustus 2017;
  - S.A. (K.10), waarvan de tewerkstelling slechts is bewezen tot 15 juli 2018;
  - E.D. (K.12), waarvan de laatste dag van tewerkstelling kan vastgesteld worden op 2 juni 2019. Dit betreft immers de laatste dag van tewerkstelling die werd aangegeven, maar naderhand werd geannuleerd.

- De misdrijven onder de tenlasteleggingen K.1, K.2, K.3, K.4, K.6 voor de periode van 2 juli 2017 tot 5 augustus 2017, K.7, K.8, K.9, K.10 voor de periode van 1 juli 2018 tot 15 juli 2018, K.11 en K.12 voor de periode van 4 mei 2019 tot 2 juni 2019, allen zoals verbeterd,

kunnen worden toegerekend aan de vijfde beklaagde, die op het ogenblik van de feiten als rechtspersoon optrad als juridische werkgever van de werknemers, en deze personen dus voor haar rekening tewerkstelde in het kader van de uitbating van een handelszaak.

Deze inbreuken kunnen ook worden toegerekend aan de eerste, de tweede en de achtste beklaagde, die op het ogenblik van de feiten minstens feitelijk zaakvoerders waren van de vijfde beklaagde, en dus verantwoordelijk waren voor het personeelsbeleid en -beheer bij de vijfde beklaagde. Uit de met elkaar overeenstemmende verklaringen van de werknemers van de vijfde beklaagde blijkt dat zowel de eerste als de tweede en de achtste beklaagde instonden voor de bedrijfsvoering en opdrachten of instructies gaven aan de werknemers. Dat zij die rol op zich namen blijkt ook uit de whatsapp-berichten die E.D. voorlegde, in het bijzonder deze uit de gemeenschappelijke whatsapp-groep voor werknemers. Wat de achtste beklaagde betreft blijkt uit de gegevens die werden teruggevonden op haar pc, dat zij mee instond voor de personeelsadministratie.

Wat de omvang van de tewerkstelling bij BVBA G.2. betreft

101. Eerst en vooral moet worden opgemerkt dat B.N. nooit heeft gewerkt voor BVBA G.2. (zevende beklaagde). Uit het strafdossier blijkt dat zij een werkneemster was van BVBA G.. Zij verklaarde tijdens haar verhoor uitdrukkelijk: "*ik heb gewerkt in restaurant G. op de (...) te 9000 Gent. In restaurants BVBA P. en BVBA G.2. heb ik nooit gewerkt*."

De arbeidsauditeur erkent dat de tewerkstelling van B.N. ten onrechte werd toegerekend aan de derde, de vierde en de zevende beklaagde.

De vrijspraak voor tenlastelegging O.3, zoals verbeterd, dringt zich op.

102. H.F., K.K. en Z.Na. werkten in de voor hen weerhouden incriminatieperiode wel bij BVBA G.2.. Om wat hen betreft te beoordelen of er sprake is van het ontduiken van verschuldigde bijdragen, komt het erop aan te beoordelen of het bewijs is geleverd dat deze werknemers daadwerkelijk prestaties hebben geleverd die niet zijn aangegeven.

103. H.F. werd tewerkgesteld met een deeltijdse arbeidsovereenkomst van 24 uren/week, eerst van 5 oktober 2017 en vervolgens opnieuw vanaf 17 mei 2019. Noch de loonbrieven, noch de individuele rekeningen van deze werkneemster maken deel uit van het strafdossier. Wel zijn de dmfa-aangiftes van de zevende beklaagde gevoegd. Hieruit blijkt dat niet alle voorziene uren van tewerkstelling werden doorgegeven als gewerkt. In elk kwartaal zijn er een aanzienlijk aantal dagen doorgegeven onder de code 'verlof zonder wedde' (code 30).

Uit de verklaring die H.F. op 7 oktober 2020 aflegde, kan worden afgeleid dat zij op afroep werkte. Ze wordt opgebeld om te komen werken: "'*S.' belt mij op, ik kom naar hier en dat is het. Ik weet meestal de dag ervoor dat ik moet werken. Rond de middag belt ze mij op*". Bijgevolg werkt zij volgens variabele dagen in de week. Op vrijdag en zaterdag werkt ze altijd en op zondag enkel als ze gebeld wordt. Ze verklaarde 3 à 4 dagen per week te werken, en dit telkens voor 4u per dag. Dit komt met andere woorden neer op 12 à 16 uren per week.

H.F. legde ook een verklaring af op 18 februari 2021. Ze bevestigde: ""*Ik werk*

normaal vier uur per dag. Ik moet niet alle dagen gaan", om vervolgens wel te zeggen "*Ik werk elke dag behalve de sluitingsdag op maandag*." Dit zou derhalve effectief neerkomen op prestaties ten belope van 24 uren/week. Geconfronteerd met de gegevens van de dmfa-aangifte ontkent ze dat ze in het 4de kwartaal de helft van de dagen onbetaald verlof had.

De verklaringen van H.F. zijn onderling tegenstrijdig. Haar eerste verklaring, afgelegd op de dag van de controle, valt te verzoenen met het doorgeven van dagen van verlof zonder wedde ten belope van de helft of een derde van de arbeidstijd, ook al had ze een arbeidsovereenkomst voor deeltijdse arbeid ten belope van 24 uren per week. Haar tweede verklaring, die erop neerkomt dat zij ook steeds al die uren werkte, is daar niet mee te verzoenen.

Evenwel, geconfronteerd met een foto van H.F. erkende de vierde beklaagde dat zij elke dag werkte, behalve op de sluitingsdag, steeds voor 4 uren per dag. Dat de vierde beklaagde, geconfronteerd met de doorgegeven dagen van afwezigheid, vervolgens poneerde dat H.F. door psychologische problemen te pas en te onpas kwam werken, is ongeloofwaardig.

Het is bijgevolg aangetoond er voor H.F. dagen van afwezigheid werden doorgegeven, terwijl ze nochtans elke dag werkte ten belope van vier uren per dag.

Uit de omstandigheden blijkt duidelijk dat er wetens en willens werd gehandeld met het oogmerk sociale bijdragen te ontduiken. Men beoogde doelbewust de sociale kost van de tewerkstelling te minimaliseren door afwezigheden voor te houden op dagen dat er werd gewerkt.

Tenlastelegging O.1 zoals verbeterd, is bewezen.

104. K.K. werkte ook al in 2018, maar was niet ingeschreven en aangegeven als werknemer. Zelfs indien de geleverde prestaties in 2018 beperkt en marginaal waren, staat het vast dat de verschuldigde sociale bijdragen niet werden betaald omdat de werkgever de bij wet verplichte aangifte van arbeidsprestaties niet deed.

Uit de omstandigheden blijkt duidelijk dat er wetens en willens werd gehandeld met het oogmerk sociale bijdragen te ontduiken. Het is slechts onder druk van V.E. dat men uiteindelijk besliste om K.K. toch in te schrijven.

Tenlastelegging O.2 zoals verbeterd, is bewezen.

105. Z.Na. werd vanaf 11 januari 2019 als deeltijdse werknemer ingeschreven, eerst voor 24 uren per week, later – vanaf 19 maart 2019 – voor 36 uren per week, en vervolgens vanaf 1 april 2019 opnieuw voor 24 uren per week.

Zij legde haar loonbrieven voor de maanden januari, februari en maart 2019 voor, wat maart betreft weliswaar slechts tot 18 maart. Hieruit blijkt dat:

- Zij in januari vanaf 11 januari 2019 16 werkdagen had ten belope van 64 uren, dus 6u/dag. Er werden twee dagen van ongewettigde afwezigheid geregistreerd;

- Zij in februari ook 16 werkdagen had ten belope van 64 uren, dus 6u/dag. Er werden 8 dagen van ongewettigde afwezigheid geregistreerd;
- Zij in maart, tot en met 18 maart 2019, 11 werkdagen had ten belope van 44 uren, dus 4u/dag. Er werden 4 dagen van gewettigde afwezigheid geregistreerd.

Op 31 oktober 2019 verklaarde ze van dinsdag tot zondag te werken, steeds volgens hetzelfde uurrooster, van 12u30 tot 13u30 en van 18u tot 21u.

Op 18 februari 2021 verklaarde ze daarentegen dat ze van 11u30 tot 14u en van 17u tot 21u werkte, dus 6,5u/dag. In het weekend moest ze volgens die verklaring daarenboven de ganse dag werken, van 12u tot 21u (9u/dag). Ze betwistte dat er dagen van afwezigheid zouden zijn geweest, zoals aangegeven op de loonbrieven en doorgegeven via de dmfa-aangifte van de werkgever. Ze gaf echter ook wel aan dat ze 2 weken werkte en dan 2 weken thuis was. Dat betekent dat ze op maandbasis nog steeds niet meer dan 24 uren per week presteerde, en dat er dus effectief ook dagen van afwezigheid waren.

De verklaringen van Z.Na. zijn onderling tegenstrijdig. Daarenboven, zelfs in de veronderstelling dat het klopt dat zij op één week 44 uren moest werken in plaats van de normaal voorziene 24 uren, dan kan dit ook niet los gezien worden van haar verklaring dat dit gecompenseerd werd doordat zij daaropvolgend een volledige week niet moest werken. Zodoende staat geenszins met zekerheid vast dat er voor welbepaalde gepresteerde arbeidsuren geen bijdragen werden betaald, ook al werden die uren mogelijk op een andere dag ingeschreven dan dat ze effectief werden gepresteerd.

Het ontbreekt aan objectieve bewijselementen om te stellen dat Z.Na. arbeidsprestaties heeft verricht waarvoor geen sociale bijdragen werden betaald.

Tenlastelegging O.4 zoals verbeterd, is niet bewezen.

106. De bewezen verklaarde inbreuken O.1 en O.2, beiden zoals verbeterd, kunnen worden toegerekend aan de zevende beklaagde, die op het ogenblik van de feiten als rechtspersoon optrad als juridische werkgever van de werknemers, en deze personen dus voor haar rekening tewerkstelde in het kader van de uitbating van een handelszaak.

Deze inbreuken kunnen ook worden toegerekend aan de derde beklaagde, die op het ogenblik van de feiten zaakvoerder was van de zevende beklaagde, en dus verantwoordelijk was voor het personeelsbeleid en -beheer bij de zevende beklaagde.

Deze inbreuken kunnen ten slotte ook toegerekend worden aan de vierde beklaagde, om de redenen hierna uiteengezet onder randnummer 133. Hij stond mee in voor het personeelsbeleid en -beheer bij de zevende beklaagde, en had daar zo mogelijk nog meer over te zeggen dan de derde beklaagde zelf.

<u>Onvolledig opmaken van de individuele rekening (tenlasteleggingen F, G, L, P, allen zoals verbeterd)</u>

107. Een werkgever moet een individuele rekening opstellen en bijhouden (art. 4, §1 KB nr. 5 van 23 oktober 1978 betreffende het bijhouden van sociale documenten). Het KB van 8 augustus 1980 bepaalt welke gegevens moeten worden vermeld worden op de individuele

rekening, zoals onder andere het aantal dagen waarop werkelijk arbeid verricht werd (art. 16, §1, 2° en §2, 1° voornoemd KB).

Het spreekt voor zich dat de gegevens die worden vermeld in de individuele rekening correct en waarheidsgetrouw moeten zijn. De werkgever moet daarvoor instaan.

Wat BVBA P. betreft

108. De rechtbank verwijst naar hetgeen zij hierboven heeft uiteengezet onder de randnummer 97.

Het staat vast dat er voor de werknemers van BVBA P. tijdens hun aangegeven periode van tewerkstelling minder gewerkte arbeidsdagen werden doorgegeven dan dat zij werkelijk hadden gepresteerd. De individuele rekeningen van deze werknemers werden onjuist en onvolledig opgesteld.

De tenlasteleggingen F.1, F.2, G.1 tot en met G.5 en ook de tenlasteleggingen G.7 en G.8, allen zoals verbeterd, zijn bewezen, doch wat G.3 betreft slechts vanaf 12 maart 2015 en wat G.8 betreft slechts tot 31 juli 2018. Het is immers niet aangetoond dat K.M. reeds vóór 12 maart 2015 aan de slag was, terwijl het voor S.Ha. niet met zekerheid vaststaat dat hij nog werkte na 31 juli 2018.

109. Voor tenlastelegging G.6, zoals verbeterd, dringt de vrijspraak zich op. De rechtbank merkt immers op dat Z.N. volledig in het zwart werd tewerkgesteld. Er werd voor haar zelfs geen individuele rekening opgesteld.

Het feit géén individuele rekening op te stellen moet onderscheiden worden van het feit een onjuiste of onvolledige individuele rekening op te stellen. Het niet opstellen van een individuele rekening werd op het ogenblik van de feiten bestraft door artikel 187, §1, 1ste lid Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 3, terwijl het onvolledig of onjuist opstellen van een individuele rekening toen nog werd bestraft door het thans opgeheven artikel 187, §2, 1ste lid, 2° Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 2. Het gaat om onderscheiden strafbare gedragingen, zelfs al worden zij sinds 1 juli 2024 thans beiden bestraft door artikel 187, §1, 1ste lid Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 4.

Aangezien het gaat om onderscheiden strafbare gedragingen, kan ook onmogelijk worden overgegaan tot herkwalificatie.

110. De misdrijven onder de tenlasteleggingen F.1, F.2, G.1, G.2, G.3 doch slechts vanaf 12 maart 2015, G.4, G.5, G.7 en G.8, doch slechts tot 31 juli 2018, allen zoals verbeterd, zijn toerekenbaar aan de eerste beklaagde, die instond voor de uitbating van restaurant BVBA P. en in het kader hiervan ook de personeelsadministratie op zich nam en daarvoor de eindverantwoordelijkheid droeg.

Wat BVBA G. betreft

111. De rechtbank verwijst naar hetgeen zij hierboven heeft uiteengezet onder randnummer 99.

Het staat vast dat er voor de werknemers van BVBA G. tijdens hun aangegeven periode van tewerkstelling minder gewerkte arbeidsdagen werden doorgegeven dan dat zij werkelijk hadden gepresteerd. De individuele rekeningen van deze werknemers werden onjuist en onvolledig opgesteld.

De tenlastelegging L, zoals verbeterd, is dan ook bewezen, behalve wat L.5 betreft. K.J. legde immers een vage verklaring af waarbij hij – in tegenstelling tot de andere werknemers – eigenlijk geen enkele klaarheid kan scheppen over de dagen en uren die hij werkte.

De rechtbank merkt wel op dat de tenlasteleggingen slechts bewezen worden verklaard voor de bewezen periodes van tewerkstelling:

- Voor de volgende werknemers is de periode vermeld in de dagvaarding correct: S.E., K.E., Z.N., S.H. , I.S., A.Ay., B.M. en voor H.Z.. De ~~verbeterde~~ tenlasteleggingen L.1, L.2, L.3, L.4, L.7, L.8, L.9 en L.11, zoals verbeterd, zijn dus volledig bewezen.

- Voor de volgende werknemers is de periode vermeld in de dagvaarding te ruim:
  - S.S. (L.6), waarvan de tewerkstelling slechts is bewezen voor de periode van 2 juli 2017 tot 5 augustus 2017;
  - S.A. (L.10), waarvan de tewerkstelling slechts is bewezen tot 15 juli 2018.

112. Wat B.N. betreft, merkt de rechtbank op dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegde. In een eerste verklaring, op 7 oktober 2020, gaf ze aan te werken zoals ook door de werkgever wordt aangegeven. Later, op 28 oktober 2020, wijzigde ze echter haar verklaring en gaf ze aan – net zoals vele andere werknemers van BVBA G. – dat ze meer uren werkte dan aangegeven. De rechtbank acht deze laatste verklaring geloofwaardig, aangezien uit andere elementen duidelijk is komen vast te staan dat er bij BVBA G. een praktijk bestond om systematisch minder arbeidsuren aan te geven.

Ook tenlastelegging L.12 zoals verbeterd, is dus bewezen.

113. De misdrijven onder de tenlasteleggingen L.1, L.2, L.3, L.4, L.6 voor de periode van 2 juli 2017 tot 5 augustus 2017, L.7, L.8, L.9, L.10 voor de periode van 1 juli 2018 tot 15 juli 2018, L.11 en L.12, allen zoals verbeterd, kunnen worden toegerekend aan de vijfde beklaagde, die op het ogenblik van de feiten als rechtspersoon optrad als juridische werkgever van de werknemers, en deze personen dus voor haar rekening tewerkstelde in het kader van de uitbating van een handelszaak.

Deze inbreuken kunnen ook worden toegerekend aan de eerste, de tweede en de achtste beklaagde, die op het ogenblik van de feiten minstens feitelijk zaakvoerders waren van de vijfde beklaagde, en dus verantwoordelijk waren voor het personeelsbeleid en -beheer bij de vijfde beklaagde. Uit de met elkaar overeenstemmende verklaringen van de werknemers van de vijfde beklaagde blijkt dat zowel de eerste als de tweede en de achtste beklaagde instonden voor de bedrijfsvoering en opdrachten of instructies gaven aan de werknemers. Dat zij die rol op zich namen blijkt ook uit de whatsapp-berichten die E.D. voorlegde, in het

bijzonder deze uit de gemeenschappelijke *whatsapp*-groep voor werknemers. Wat de achtste beklaagde betreft blijkt uit de gegevens die werden teruggevonden op haar pc, dat zij mee instond voor de personeelsadministratie.

Wat BVBA G.2. betreft

114. De rechtbank wijst erop dat de vervolging wat BVBA G.2. betreft enkel betrekking heeft op K.K., waarvoor in de periode van 17 juli 2018 tot en met 13 februari 2019 volgens de arbeidsauditeur een onvolledige of onjuiste individuele rekening werd opgesteld.

De rechtbank merkt op dat K.K. in de periode van 17 juli 2018 tot 31 december 2018 niet was ingeschreven en aangegeven als werknemer. Bijgevolg werd er ook geen individuele rekening opgesteld.

Het feit géén individuele rekening op te stellen moet onderscheiden worden van het feit een onjuiste of onvolledige individuele rekening op te stellen. Het niet opstellen van een individuele rekening werd op het ogenblik van de feiten bestraft door artikel 187, §1, 1ste lid Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 3, terwijl het onvolledig of onjuist opstellen van een individuele rekening toen nog werd bestraft door het thans opgeheven artikel 187, §2, 1ste lid, 2° Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 2.

De sociaal inspecteur van TSW weerhield in haar niet-gedateerd PV tot vaststelling van inbreuken, gevoegd bij haar verslag van 3 juli 2019 met betrekking tot deze werknemer enerzijds de inbreuk van het onvolledig of onjuist opstellen van de individuele rekening, en anderzijds, voor de periode "17/07/2018-10/01/2018" de inbreuk van het niet opstellen van een individuele rekening.

Los van het feit dat de sociaal inspecteur een materiële vergissing beging, en zij als periode doelde op 17/07/2018 tot 10/01/2019, maakte zij terecht dat onderscheid.

De vaststelling dringt zich op dat de strafvervolging enkel slaat op het onjuist of onvolledig opstellen van de individuele rekening, feit dat enkel voor 2019 weerhouden kan worden, want in 2018 was er zelfs geen individuele rekening die onjuist of onvolledig was. Die individuele rekening was er gewoonweg niet, maar hiervoor worden de beklaagden niet vervolgd. Aangezien het gaat om onderscheiden strafbare gedragingen, kan de rechtbank ook onmogelijk overgaan tot herkwalificatie.

Voor de periode van 17 juli 2018 tot 31 december 2018 is tenlastelegging P.1, zoals verbeterd, dus in elk geval niet bewezen.

115. Voor 2019 werd er een individuele rekening opgemaakt, die als periode van tewerkstelling 11 januari 2019 tot 31 januari 2019 omvat. Op die individuele rekening staan 17 gewerkte dagen en 1 dag van onwettige afwezigheid, allen a rato van 4u/dag.

K.K. verklaarde over zijn tewerkstelling in 2019 dat hij op 31 januari 2019 (dag van de controle) niet had moeten werken, en dat er in de 15 dagen die daaraan voorafgingen ook eens een dag was dat hij niet moest werken. Meer in het algemeen verklaarde hij dat hij 6 dagen per week werkte. Hij werkte niet op maandag, want dan was het restaurant gesloten.

Op weekdagen werkte hij van 11u tot 14u en dan opnieuw van 17u tot 23u (9u/dag). In het weekend werkte hij doorlopend van 11u tot 23u (12u/dag). Hij gaf aan nooit ongewettigd afwezig te zijn geweest.

J.R., de verloofde van K.K. bevestigde deze uren van tewerkstelling. Zij gaf aan dat K.K. uitzonderlijk op 31 januari 2019 niet moest werken en dat hij ook de donderdag ervoor niet moest komen werken. Hij zou ook nog in februari 2019 gewerkt hebben, tot wanneer hij op 14 februari 2019 terugkeerde naar Turkije.

Twee getuigen, K.Y. en K.C., verklaarden dat K.K. effectief als kok werkte, en dat hij van 's morgens tot 's avonds laat moest werken.

Hiertegenover staat de verklaring van G.Sa., die de tewerkstelling bevestigt maar die wel duidelijk zegt: *"We hebben hem zien werken. Dat was dan wel niet in de keuken zelf maar hij bracht bijvoorbeeld borden naar de klanten. Eigenlijk was hij eerst gestart als kok maar G.Os. was helemaal niet tevreden van zijn vaardigheden als kok. Hij liet hem gemakkelijke taken uitvoeren (...)"*

Ten slotte is er de verklaring van Y.E., die getuigt dat hij K.K. wel zag rondhangen in BYBA G.2., maar dat hij er niets nuttig deed. Dit strookt met de verklaring van de vierde beklaagde zelf.

116. De rechtbank is van oordeel dat, mede in het licht van de verklaring van G.Sa., er geen twijfel over kan bestaan dat het voor de derde beklaagde inderdaad snel duidelijk was K.K. niet beschikte over de nodige vaardigheden als kok en hij dus ook vlug niet meer als kok aan het werk werd gezet. Dit maakt de andersluidende verklaringen van J.R., K.Y. en, die allen voorhouden dat K.K. wel werkte als kok, ongeloofwaardig en onbetrouwbaar, te meer het duidelijk is dat elk van deze getuigen een persoonlijke band heeft met K.K. en er bij de rechtbank dus sterke twijfel is over hun objectiviteit.

De rechtbank acht het aangetoond dat K.K. in 2018 zekere taken heeft verricht bij BYBA G.2., maar het is onvoldoende aangetoond dat deze de omvang hadden die K.K. beweert. Het ontbreekt aan objectieve bewijselementen die aantonen dat K.K. in januari 2019 meer arbeidsuren presteerde dan aangegeven en dat hij nog verder gewerkt zou hebben in februari 2019. Er gebeurde geen enkele controle waarbij kon worden vastgesteld dat hij in de periode van 1 januari 2019 tot en met 10 januari 2019 of in de periode van 1 februari 2019 tot 14 februari 2019 aan het werk was. Het strafonderzoek leverde ook geen enkel materieel stuk op waaruit valt af te leiden dat K.K. in die periodes wel heeft gewerkt. De foto's die K.K. zelf voorlegde bewijzen hoogstens een aanwezigheid in de zaak, maar bieden geen uitsluitsel over de omvang van de arbeidsprestaties die hij verrichtte.

Tenlastelegging P.1 zoals verbeterd, is ook voor het jaar 2019 niet bewezen.

Niet betalen van het loon (tenlasteleggingen H, I, M, Q, allen zoals heromschreven en verbeterd)

117. Een werknemer heeft recht op de betaling, door de werkgever, van het hem verschuldigde loon (art. 3bis Loonbeschermingswet). Het loon wordt beschouwd als niet uitbetaald wanneer zulks is gebeurd met overtreding van de bepalingen van de artikelen 4 tot 6, 11, 2de en 3de lid, 13, 14, 16 en 17 van de Loonbeschermingswet en de besluiten genomen ter uitvoering van die bepalingen (art. 47bis Loonbeschermingswet).

Artikel 5 Loonbeschermingswet bepaalt sedert 1 oktober 2016 dat het loon in giraal geld betaald moet worden. Het kan slechts van hand tot hand worden uitbetaald, voor zover deze modaliteit bepaald is bij een in een paritair orgaan gesloten collectieve arbeidsovereenkomst, of door een impliciet akkoord of een gebruik in de sector. Indien de uitbetaling van het loon van hand tot hand gebeurt, moet de werkgever hoe dan ook een kwitantie van deze uitbetaling aan de werknemer ter ondertekening voorleggen. Die verplichting bestaat al sinds 1992, met name sinds de wet van 26 juni 1992 houdende sociale en diverse bepalingen, die in werking is getreden op 10 juli 1992. Die maatregel werd ingevoerd om het toezicht op de bescherming van het loon gemakkelijker te maken (*Parl. St.* Senaat, BZ 1991-1992, nr. 315-1, 37).

Uit artikel 47bis Loonbeschermingswet vloeit in samenlezing met artikel 5 Loonbeschermingswet sinds 1 juli 2011 voort dat het loon dat van hand tot hand wordt uitbetaald, zonder kwitantie van uitbetaling, geacht wordt niet te zijn betaald, zonder dat de werkgever het tegendeel kan bewijzen. De werknemer kan de betaling van dit loon dus eisen, zonder dat de werkgever hiertegen kan inbrengen dat hij feitelijk al loonbetalingen deed (Arbh. Luik 13 januari 2016, *JTT* 2016, 288; Arbh. Brussel 5 december 2022, *Soc. Kron*. 2024, 408).

Kortom, bij de beoordeling van de inbreuk op artikel 162 Sociaal Strafwetboek kan de rechtbank derhalve geen rekening houden met onwettige betalingen, zelfs al zou de werknemer erkend hebben deze betalingen te hebben ontvangen. Voor de periode voorafgaand aan 1 juli 2011 kan de werkgever wel met andere bewijsmiddelen aantonen dat hij het verschuldigde loon heeft betaald.

Wat BVBA P. betreft

118. De rechtbank verwijst naar hetgeen zij hierboven heeft uiteengezet onder randnummer 97. Het staat vast dat er voor de werknemers van BVBA P. tijdens hun aangegeven periode van tewerkstelling minder gewerkte arbeidsdagen werden doorgegeven dan dat zij werkelijk hadden gepresteerd.

Het strafonderzoek heeft ook uitgewezen dat de werknemers van BVBA P. hun loon van hand tot hand, in contant geld ontvingen, zonder dat er een kwitantie werd opgesteld. De verklaringen van de werknemers zijn op dat gebied met elkaar overeenstemmend en werden ook bevestigd door de dossierbeheerder van het boekhoudkantoor dat BVBA P. enige tijd bijstond. De eerste beklaagde ontkent ook niet dat hij bij BVBA P. het loon contant uitbetaalde.

De rechtbank merkt op dat ingevolge artikel 47bis Loonbeschermingswet alle betalingen die na 1 juli 2011 werden gedaan in strijd met de bepalingen van deze wet, geacht moeten worden niet te zijn gebeurd. Het betreft zowel de betalingen in contant geld gedaan vóór 1 oktober 2016 maar waarvoor geen kwitantie werd voorgelegd aan de werknemer als de betalingen die na 1 oktober 2016 in contant geld werden gedaan, terwijl de girale betaling vanaf dan verplicht was. Men kan zich immers niet beroepen op een wettelijke uitzondering, die het zou hebben

toegelaten het loon vanaf dan nog contant uit te betalen.

Zelfs in het geval rekening zou worden gehouden met de verklaringen van de werknemers, dringt de vaststelling zich op dat de uitbetaalde uur- en weeklonen in elk geval niet toereikend waren en onder het verschuldigde uurloonbarema lagen.

119. Door te weinig arbeidsuren aan te geven, waarvan het overeenstemmende loon bijgevolg ook niet op de loonbrief werd genoteerd, en door na 1 juli 2011 ook geen bewijs te kunnen leveren van het feit dat het verschuldigde loon op de bij wet bepaalde wijze werd betaald, niet alleen voor de aangegeven arbeidsuren maar ook voor niet voor niet-aangegeven arbeidsuren, pleegde men een inbreuk op artikel 162 Sociaal Strafwetboek.

De tenlasteleggingen I.1 tot met I.8, allen zoals heromschreven en verbeterd, zijn bijgevolg bewezen, weliswaar met dien verstande dat voor tenlastelegging I.4, zoals heromschreven en verbeterd, zich de vrijspraak opdringt voor de periode van 6 maart 2015 tot en met 11 maart 2015, en voor tenlastelegging I.8 voor de periode vanaf 1 augustus 2018. Voor die periodes is de tewerkstelling van de betrokken werknemer immers niet bewezen.

120. Wat de periode voorafgaand aan 1 juli 2011 betreft, die vervat is onder tenlastelegging H, zoals heromschreven en verbeterd, merkt de rechtbank het volgende op:

- Wat S.V. betreft:

    - Zijn tewerkstelling was aangegeven voor de periode van 12 oktober 2009 tot en met 3 augustus 2010. Er werden individuele rekeningen opgesteld, waarop echter ten onrechte dagen van afwezigheid staan vermeld.

    - Zijn tewerkstelling was niet aangegeven voor de periode van 4 augustus 2010 tot 31 december 2010, terwijl het met zekerheid vaststaat dat hij in die periode voor BVBA P. is blijven werken, zoals hierboven reeds uiteengezet.

  Van 1 januari 2011 tot 30 juni 2011 was hij valselijk ingeschreven als zelfstandige, zoals hierboven ook reeds uiteengezet.Het staat vast dat S.V. minstens 6 dagen op 7 werkte en minstens voltijdse arbeidsprestaties leverde. Dit blijkt uit de met elkaar overeenstemmende verklaringen van S.Ha., Z.N., H.E. en S.E., A.Ah., K.M., S.M. en S.V. zelf.

  Er wordt niet aangetoond dat S.V. in die periode het aan hem verschuldigde loon volledig heeft ontvangen. Het bedrag dat S.V. verklaard te hebben ontvangen en dat in het beste geval 1.000 euro per maand bedroeg, was ontoereikend. Van werkgeverszijde wordt niet op de bij wet voorgeschreven wijze of met andere bewijsmiddelen aangetoond dat S.V. meer heeft ontvangen en dat men zich zodoende heeft gekweten van de verplichting het volledige verschuldigde loon voor alle geleverde arbeidsprestaties te betalen.

- Wat H.E. betreft: hij legde gedurende het onderzoek tegenstrijdige verklaringen af over hetgeen hem als loon werd betaald. In 2011 hield hij nog voor dat hij ontving wat er op de loonbrieven stond vermeld. In 2019 verklaarde hij dat hij 10,5 euro per uur ontving, hetgeen neerkwam op 1.300 à 1.500 euro per

maand. Hij ontving steeds waar hij recht op had, ook al klopten de gewerkte uren op de loonbrief niet altijd.

De tegenstrijdigheden in de verklaringen van deze werknemer doen evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat de werkgever niet het sluitende bewijs levert, noch op de bij wet voorgeschreven wijze, noch met enig ander overtuigend bewijsmiddel, dat deze werknemer het loon heeft ontvangen waarop hij recht had. Zelfs in het geval rekening wordt gehouden met de voor de beklaagden meest gunstige verklaring dat een uurloon van 10,5 euro werd betaald, dringt de vaststelling zich op dat het uitbetaalde uurloon niet toereikend was en onder het verschuldigde uurloonbarema lagen.

De tenlasteleggingen H.1 en H.2 zoals verbeterd en heromschreven, zijn bewezen.

121. De misdrijven onder de tenlasteleggingen H.1, H.2, I.1, I.2, I.3, I.4 van 12 maart 2015 tot en met 15 juni 2015, I.5, I.6, I.7 en I.8 van 4 mei 2018 tot 31 juli 2018, allen zoals heromschreven en verbeterd, zijn toerekenbaar aan de eerste beklaagde. Hij stond in voor de uitbating van restaurant BVBA P. en voor de bijhorende loonadministratie en had daar de eindverantwoordelijkheid voor.

Wat BVBA G. betreft

122. De rechtbank verwijst naar hetgeen zij hierboven heeft uiteengezet onder randnummer 99.

Het staat vast dat er voor de werknemers van BVBA G. tijdens hun aangegeven periode van tewerkstelling minder gewerkte arbeidsdagen werden doorgegeven dan dat zij werkelijk hadden gepresteerd.

Het strafonderzoek heeft ook uitgewezen dat de werknemers van BVBA G. hun loon van hand tot hand, in contant geld ontvingen, zonder dat er een kwitantie werd opgesteld. De verklaringen van de werknemers zijn op dat gebied met elkaar overeenstemmend.

De rechtbank merkt op dat ingevolge artikel 47bis Loonbeschermingswet alle betalingen die na 1 juli 2011 werden gedaan in strijd met de bepalingen van deze wet, geacht moeten worden niet te zijn gebeurd. Het betreft zowel de betalingen in contant geld gedaan vóór 1 oktober 2016 maar waarvoor geen kwitantie werd voorgelegd aan de werknemer als de betalingen die na 1 oktober 2016 in contant geld werden gedaan, terwijl de girale betaling vanaf dan verplicht was. Men kan zich immers niet beroepen op een wettelijke uitzondering, die het zou hebben toegelaten het loon vanaf dan nog contant uit te betalen.

Zelfs in het geval rekening zou worden gehouden met de verklaringen van de werknemers, dringt de vaststelling zich op dat de uitbetaalde uur- en weeklonen in elk geval niet toereikend waren en onder het verschuldigde uurloonbarema lagen.

123. Door te weinig arbeidsuren aan te geven, waarvan het overeenstemmende loon bijgevolg ook niet op de loonbrief werd genoteerd, en door ook geen bewijs te kunnen leveren van het feit dat het verschuldigde loon op de bij wet bepaalde wijze werd betaald, niet alleen voor de aangegeven arbeidsuren maar ook voor niet-aangegeven arbeidsuren, pleegde men een inbreuk op artikel 162 Sociaal Strafwetboek.

De tenlasteleggingen M.1, M.2, M.3, M.6 en M.7 zoals heromschreven en verbeterd, zijn bewezen.

Ook tenlastelegging M.4 zoals heromschreven en verbeterd, met betrekking tot K.J. is bewezen, weliswaar slechts voor de aangegeven en dus vaststaande periode van tewerkstelling, van 30 juni 2017 tot 5 augustus 2017. Het staat vast dat deze werknemer geen kwitantie kreeg bij de uitbetaling van zijn loon, zodat het loon onweerlegbaar wordt vermoed niet te zijn uitbetaald (art. 47bis Loonbeschermingswet).

De tenlastelegging M.5, zoals heromschreven en verbeterd, is ook bewezen, doch slechts voor de aangetoonde periode van tewerkstelling van die werknemer, die liep van 2 juli 2017 tot 5 augustus 2017.

124. De misdrijven onder de tenlasteleggingen M.1, M.2, M.3, M.4 van 30 juni 2017 tot 5 augustus 2017, M.5 van 2 juli 2017 tot 5 augustus 2017, M.6 en M.7, allen zoals heromschreven en verbeterd, kunnen worden toegerekend aan de vijfde beklaagde, die op het ogenblik van de feiten als rechtspersoon optrad als juridische werkgever van de werknemers, en deze personen dus voor haar rekening tewerkstelde in het kader van de uitbating van een handelszaak.

Deze inbreuken kunnen ook worden toegerekend aan de eerste, de tweede en de achtste beklaagde, die op het ogenblik van de feiten minstens feitelijke zaakvoerders waren van de vijfde beklaagde, en dus verantwoordelijk waren voor het personeelsbeleid en -beheer bij de vijfde beklaagde, met inbegrip van de loonadministratie.

Wat BVBA G.2. betreft

125. Hierboven gaf de rechtbank reeds aan dat het is aangetoond dat K.K. in 2018 arbeidsprestaties leverde voor BVBA G.2.. Voorts is er ook de aangegeven tewerkstelling voor de periode van 11 januari 2019 tot 31 januari 2019.

Het staat vast dat deze werknemer zijn loon van hand tot hand, in contant geld ontving, zonder dat men zich kon beroepen op een wettelijke uitzondering die dat zou hebben toegelaten. Het loon wordt bijgevolg onweerlegbaar vermoed niet te zijn uitbetaald (art. 47bis Loonbeschermingswet).

Tenlastelegging Q.1 zoals heromschreven en verbeterd, is bewezen.

126. Deze inbreuk kan worden toegerekend aan de zevende beklaagde, die op het ogenblik van de feiten als rechtspersoon optrad als juridische werkgever van de werknemer, en deze persoon dus voor haar rekening tewerkstelde in het kader van de uitbating van een handelszaak.

Deze inbreuk kan ook worden toegerekend aan de derde beklaagde, die op het ogenblik van de feiten zaakvoerder was van de zevende beklaagde, en dus verantwoordelijk was voor het personeelsbeleid en -beheer bij de zevende beklaagde.

Deze inbreuk kan ten slotte ook toegerekend worden aan de vierde beklaagde, om de redenen hierna uiteengezet onder randnummer 133. Hij stond mee in voor het personeelsbeleid en -beheer bij de zevende beklaagde, en had daar zo mogelijk nog meer over te zeggen dan de

derde beklaagde zelf.

Geen afwijkingsdocument invullen bij deeltijdse arbeid (tenlastelegging R, zoals verbeterd)

127. De arbeidsauditeur vervolgt de derde, de vierde en de zevende beklaagde voor het niet naleven van de reglementering inzake deeltijdse arbeid, met name door voor een deeltijdse werknemer geen afwijkingsdocument te hebben ingevuld terwijl hij buiten het bekendgemaakte uurrooster aan het werk was.

Artikel 160 van de programmawet van 22 december 1989 bepaalt dat, behoudens wanneer een systeem van tijdsopvolging als bedoeld bij artikel 164 van die wet wordt gebruikt, de werkgever die deeltijdse werknemers tewerkstelt over een document beschikt waarin alle afwijkingen op de werkroosters bedoeld in de artikelen 157 tot 159 moeten worden opgetekend. Artikel 161 van de programmawet van 22 december 1989 bepaalt dat telkens wanneer wordt afgeweken van de werkroosters bedoeld bij de artikelen 157 tot 159 van die wet, in dit document, naast de naam van de werknemer en de datum, onder andere het volgende moet worden aangeduid: het begin van de prestaties, hun einde en de rustpauzes, in geval van prestaties uitgevoerd buiten de werkroosters bedoeld bij de artikelen 157 tot 159. Deze vermeldingen moeten respectievelijk aangeduid worden op het ogenblik dat deze prestaties beginnen, op het ogenblik dat ze eindigen en bij het begin en het einde van elke rustpauze.

De rechtbank onderstreept dat de verplichting om het afwijkingsdocument in te vullen of minstens te doen invullen, rust op de werkgever, zijn aangestelde of zijn lasthebber. Het is daarom ook de werkgever, zijn aangestelde of zijn lasthebber die op grond van artikel 152, §1, 2° Sociaal Strafwetboek gesanctioneerd kan worden wanneer hij een deeltijdse werknemer arbeidsprestatie heeft doen of laten verrichten buiten het werkrooster dat het voorwerp is van de wettelijk voorgeschreven bekendmaking, zonder vermelding ervan in het afwijkingsdocument.

128. Uit het strafdossier, en in het bijzonder uit de aangiftes aan de sociale zekerheid en uit de verklaringen van zowel de derde en de vierde beklaagde als de verklaringen van C.E. zelf, blijkt dat die laatste een deeltijdse werknemer is van de zevende beklaagde (BVBA G.2.), die volgens een vast uurrooster werkt.

C.E. werd op 7 oktober 2020 omstreeks 11u48 aan het werk aangetroffen in de uitbating van de zevende beklaagde. Nochtans moest hij die dag zijn arbeid pas aanvatten om 12u. C.E. verklaarde hieromtrent diezelfde dag:

> *"Normaal begin ik om 12u met werken. Vandaag ben ik om 11u30 gestart omdat ik vroeger weg moet. Ik werk deeltijds 30u/week. Normaal werk ik 5u/dag en 5 à 6 dagen per week. U vraagt of ik mijn afwijkende uren genoteerd had in het afwijkingsregister. Nee, ik had dit niet gedaan. Ik heb dit pas ingevuld nadat u er naar gevraagd had."*

Het staat vast dat men C.E. als deeltijdse werknemer arbeid heeft laten verrichten buiten het voorziene werkrooster, zonder dat in het afwijkingsdocument werd genoteerd dat hij op 7 oktober 2020 het werk had aangevat op 11u30.

Tenlastelegging R zoals verbeterd, is bewezen.

129. Deze inbreuk kan worden toegerekend aan de zevende beklaagde, die op het ogenblik van de feiten als rechtspersoon de juridische werkgever was van C.E., en C.E. dus voor haar rekening tewerkstelde in het kader van de uitbating van een handelszaak.

Deze inbreuk kan ook worden toegerekend aan de derde beklaagde, die op het ogenblik van de feiten zaakvoerder was van de zevende beklaagde, en dus verantwoordelijk was voor het personeelsbeleid en -beheer bij de zevende beklaagde.

Deze inbreuk kan ten slotte ook toegerekend worden aan de vierde beklaagde, om de redenen hierna uiteengezet onder randnummer 133. Hij stond mee in voor het personeelsbeleid en -beheer bij de zevende beklaagde, en had daar zo mogelijk nog meer over te zeggen dan de derde beklaagde zelf.

Het verweer dat C.E. op eigen verzoek vroeger was beginnen werken om ook vroeger te kunnen stoppen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het misdrijf zich heeft voltrokken, en biedt daar ook geen rechtvaardigings- of verschoningsgrond voor. De beklaagden dienden erover te waken dat C.E. niet buiten het voorziene werkrooster zou werken, of moesten minstens ervoor zorgen dat de vervroegde aanvang van de prestaties onmiddellijk in het afwijkingsregister zou worden genoteerd. Zij hebben dit nagelaten en zijn dus onachtzaam geweest.

Bedrieglijke onderwerping van een persoon aan het socialezekerheidsstelsel voor werknemers (tenlastelegging S)

130. De arbeidsauditeur vervolgt de derde, de vierde en de zevende beklaagde voor de bedrieglijke onderwerping van de vierde beklaagde aan het socialezekerheidsstelsel voor werknemers door voor te houden dat hij een werknemer was van BVBA G.2.. Dit is volgens de arbeidsauditeur een inbreuk op artikel 221, 1° Sociaal Strafwetboek.

Het staat vast en het wordt niet betwist dat in de geïncrimineerde periode de vierde beklaagde ingeschreven was als werknemer van BVBA G.2.. De vordering van de arbeidsauditeur houdt in dat de vierde beklaagde, niettegenstaande die inschrijving, een schijnwerknemer was.

131. Artikel 1, §1 van de RSZ-wet bepaalt dat zij van toepassing is op de werknemers en de werkgevers die door een arbeidsovereenkomst zijn verbonden.

Een arbeidsovereenkomst is een overeenkomst waarbij de werknemer zich ertoe verbindt tegen loon arbeid te verrichten onder het gezag van de werkgever (Artt. 2, 3, 4 en 5 Arbeidsovereenkomstenwet; Art. 328, 5°, a) Arbeidsrelatiewet). Uit deze definitie blijkt dat het element 'gezag' een essentieel bestanddeel is van deze overeenkomst (zie o.a. Cass. 27 april 1998, *Arr. Cass*. 1998, 471; Cass. 14 november 2001, *Arr. Cass*. 2001, 1925; Cass. 3 mei 2004, *RW* 2004-2005, 1220). Volgens het Hof van Cassatie is er sprake van gezag wanneer een persoon in feite gezag kan uitoefenen over andermans handelingen (zie o.a. Cass. 11 januari 1978, *Arr. Cass.* 1978, I, 558; Cass. 14 maart 1978, *Arr. Cass.* 1978, II, 825; Cass. 18 mei 1981, *Arr. Cass*. 1981, II, 1080; Cass. 15 februari 1982, *Arr. Cass*. 1981-1982, I, 741). Het komt er bij de beoordeling van het bestaan van een arbeidsovereenkomst voor de rechter dus op aan te beoordelen of de gegevens waarvan het bewijs wordt verstrekt, een toepassing of een mogelijkheid tot toepassing van gezag op de uitvoering van de arbeid zoals in een arbeidsovereenkomst aantonen (Cass. 29 september 2006, *RW* 2007-2008, 781).

De rechtbank wijst er op dat ook zogeheten familiale arbeidsrelaties gekwalificeerd kunnen worden als een tewerkstelling op grond van een arbeidsovereenkomst. Er moet echter steeds in concreto nagegaan worden of de desbetreffende familiale band, alsook de voorliggende vennootschapsstructuren en -constructies de daadwerkelijke uitoefening van werkgeversgezag mogelijk maken. De mogelijkheid tot gezagsuitoefening moet immers reëel zijn en mag dus niet louter fictief zijn (Cass. 14 juni 1957, *Arr. Cass.* 1957, 862; Cass. 11 januari 1978, *Arr. Cass.* 1978, 558. Zie ook Arbh. Antwerpen 24 december 2004, *JTT* 2005, 392; Arbrb. Antwerpen 21 oktober 1985, *RW* 1985-1986, 2850).

132. De beoordeling van het bestaan van een gezagsverhouding moet gebeuren aan de hand van de criteria bepaald in artikel 333, §1 van de Arbeidsrelatiewet (Cass. 6 december 2010, *RW* 2011-2012, 614; Cass. 26 maart 2013, P.12.0387.N). Dit artikel bepaalt dat de algemene criteria die het mogelijk maken het bestaan of de afwezigheid van een gezagsband te beoordelen de volgende zijn: (a) de wil der partijen zoals die in hun overeenkomst werd uitgedrukt, voor zover deze laatste overeenkomstig de bepalingen van artikel 331 wordt uitgevoerd; (b) de vrijheid van organisatie van de werktijd; (c) de vrijheid van organisatie van het werk; (d) de mogelijkheid een hiërarchische controle uit te oefenen.

Artikel 331 van de Arbeidsrelatiewet formuleert als maatgevend principe dat de partijen – zonder de openbare orde, de goede zeden en de dwingende wetten te kunnen overtreden – vrij de aard van hun arbeidsrelatie kiezen, waarbij de effectieve uitvoering van de overeenkomst moet overeenkomen met de aard van de arbeidsrelatie. Er moet voorrang worden gegeven aan de kwalificatie die uit de feitelijke uitoefening blijkt indien deze de door de partijen gekozen juridische kwalificatie uitsluit.

Artikel 332 van de Arbeidsrelatiewet en de rechtspraak van het Hof van Cassatie maken duidelijk dat de partijenkwalificatie niet onaantastbaar is. Indien de uitoefening van de arbeidsrelatie voldoende elementen naar voor brengt die, beoordeeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten, onverenigbaar zijn met de kwalificatie die door de partijen aan de arbeidsrelatie wordt gegeven, er een herkwalificatie van de arbeidsrelatie zal gebeuren (zie voor toepassingen: Cass. 9 juni 2008, *JTT* 2008, 380; Cass. 6 december 2010, *RABG* 2011/15, 1024; 10 oktober 2011, S.10.0185.F; 26 maart 2013, P.12.0387.N; Cass. 13 september 2016, P.15.0450.N).

133. Het strafonderzoek heeft uitgewezen dat de vierde beklaagde mee zeggenschap had in de zaak op een manier die onverenigbaar is met het bestaan van een arbeidsovereenkomst. Uit de omstandigheden zoals ze blijken uit dat onderzoek en zoals ze door de vierde beklaagde ook werden beschreven ter terechtzitting blijkt dat de derde beklaagde geenszins over hem werkgeversgezag kon uitoefenen. De vierde beklaagde besliste in het kader van de uitbating van de familiezaak, zelf over wat, hoe en wanneer hij het zou doen.

De rechtbank wijst meer bepaald op het volgende:

- Z.Na. wees de vierde beklaagde aan als haar baas, die ook instond voor de uitbetaling van het loon. I.A. wees de vierde beklaagde evenzeer als de grote baas aan, die haar instructies gaf en wie ze vakantie vraagt en aan wie ze ziektes meldt, terwijl ze niet goed kon zeggen welk statuut de derde beklaagde precies had.

- H.F. wees de vierde beklaagde en zijn echtgenote aan als de bazen, terwijl de derde beklaagde slechts meewerkt in de zaak.

- C.E. geeft aan dat hij werd aangeworven door de vierde beklaagde en zijn vrouw. Zijn werk wordt gecontroleerd door de echtgenote en de zoon van de vierde beklaagde.

- V.E. beschrijft in zijn verklaring van 22 oktober 2020 hoe de vierde beklaagde hem benaderde in verband met het regelen van de administratie voor de tewerkstelling van K.K. in België. Doorheen zijn verklaring verwijst hij duidelijk naar de vierde beklaagde als degene die zeggenschap heeft bij BVBA G.2.. K.K. bevestigt in zijn verklaring van 24 oktober 2020 dat hij over zijn tewerkstelling een bespreking had met de vierde beklaagde. In een eerdere verklaring, op 15 juli 2019, gaf hij te kennen dat de derde beklaagde de officiële baas is, maar dat zijn tewerkstelling feitelijk werd geregeld met de vierde beklaagde.
- Tijdens het eindverhoor wist de vierde beklaagde meer en duidelijkere verklaringen af te leggen over de bedrijfsvoering van BVBA G.2. dan zijn zoon (derde beklaagde). Kenschetsend voor hoe de vierde beklaagde zijn positie binnen de onderneming ziet, is de volgende verklaring, zelfs al zou de inhoud ervan niet stroken met de werkelijkheid: *"(H.F.) komt te pas en te onpas werken. (...) Dan schreef ik ze niet in. Ik kan geen mensen betalen die niet werken."* (de rechtbank onderlijnt) De derde beklaagde gaf trouwens aan dat zijn vader (vierde beklaagde) instond voor de administratie.

Uit de eigen verklaringen van de derde en de vierde beklaagde blijkt ook het bedrieglijk opzet van de onderwerping aan het sociale zekerheidsstelsel voor werknemers:

- De derde beklaagde verklaarde dat zijn vader (vierde beklaagde) werd ingeschreven om zijn pensioenrechten te behouden.

- De vierde beklaagde verklaarde dat hij de zaak (BVBA G.2.) oprichtte voor zijn vrouw, alwaar zijn zoon ook is ingestapt, en dat hij na zijn ontslag als werknemer van een textielfabriek door de RVA verplicht werd om werk te zoeken, op gevaar anders zijn werkloosheidsuitkering te verliezen. Om daaraan te ontsnappen, nadat hij reeds een sanctie had opgelopen omdat hij werk had geweigerd en dus ook om rechten te blijven opbouwen in het werknemersstelsel, werd hij ingeschreven als werknemer van BVBA G.2..

Tenlastelegging S.1 is bewezen.

134. Deze inbreuk kan worden toegerekend aan de zevende beklaagde, die op het ogenblik van de feiten als rechtspersoon optrad als juridische werkgever van de vierde beklaagde, en deelnam aan de kunstgreep van het schijnwerknemerschap door deze persoon in haar personeelsbestand op te nemen.

Deze inbreuk kan ook worden toegerekend aan de derde beklaagde, die op het ogenblik van de feiten zaakvoerder was van de zevende beklaagde, en dus verantwoordelijk was voor het personeelsbeleid en -beheer bij de zevende beklaagde.

Deze inbreuk kan ten slotte ook toegerekend worden aan de vierde beklaagde, om de redenen hierboven uiteengezet. Hij stond mee in voor het personeelsbeleid en -beheer bij de zevende beklaagde, en had daar zo mogelijk nog meer over te zeggen dan de derde beklaagde zelf. Hij bracht zijn inschrijving als werknemer vanuit die positie mee tot stand.

Mensenhandel door economische uitbuiting, met verzwarende omstandigheden (tenlasteleggingen T zoals heromschreven, U, V, W, X, Y en Z)

135. Er is volgens artikel 433*quinquies* Strafwetboek onder andere sprake van mensenhandel wanneer een persoon zich schuldig maakt aan de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over hem met als doel het verrichten van werk of het verlenen van diensten, in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid. Het misdrijf veronderstelt dus een concrete handeling (werving, vervoer, overbrenging, etc.) met een concrete bedoeling, die onder meer kan bestaan in het (willen) uitbuiten van arbeidskrachten. Het misdrijf mensenhandel is om die reden een misdrijf dat zich kenmerkt door een bijzonder opzet.

De rechtbank onderstreept dat er sprake kan zijn van het misdrijf mensenhandel wanneer is aangetoond dat in hoofde van de dader de bedoeling bestond om personen economisch uit te buiten, ook al is het door omstandigheden niet reëel en effectief gekomen tot een situatie van uitbuiting (*Parl. St.* Kamer 2004-2005, nr. 1560/1, 20; Cass. 5 juni 2018, *NC* 2019, 541). Omgekeerd is het zo dat het misdrijf niet is voltrokken louter en alleen omdat er sprake is van het verrichten van arbeid in mensonwaardige omstandigheden. Het moet wel degelijk vaststaan dat in hoofde van de dader de bedoeling bestond om de betrokken personen in die omstandigheden aan het werk te zetten. Dit bijzonder opzet kan wel worden afgeleid uit de materiële feiten, zoals ze zich voordoen of hebben voorgedaan (*Parl. St.* Kamer 2004-2005, nr. 1560/1, 20. Zie ook Cass. 8 oktober 2014, *Arr.Cass.* 2014, 2103).

Dwang is geen constitutief bestanddeel van het misdrijf, doch slechts een verzwarende omstandigheid (cf. Rb. West-Vlaanderen (afd. Kortrijk) 23 oktober 2017, *RABG* 2019, 244). Toestemming met de voorgenomen of daadwerkelijke uitbuiting is zonder invloed op het bestaan van het misdrijf (art. 433*quinquies*, §1, 2de lid Sw.)

136. Bij de invoering van artikel 433*quinquies* Strafwetboek benadrukte de wetgever dat het loutere feit dat een tewerkstelling niet in overeenstemming is met de (toepasselijke) sociale wetgeving op zich niet gelijkstaat met het verrichten van arbeid in strijd met de menselijke waardigheid. Zwartwerk, of zelfs de illegale tewerkstelling van een buitenlandse onderdaan, vereenzelvigt zich dus niet zomaar met economische uitbuiting via arbeid (*Parl. St.* 2004-2005, nr. 1560/1, 19).

Volgens de wetgever kunnen de volgende elementen wijzen op mensonwaardige omstandigheden:

- Een loon dat kennelijk niet in verhouding staat tot het zeer grote aantal verrichte arbeidsuren, eventueel zonder rustdag, of het verstrekken van niet-betaalde diensten, met als maatstaf het gemiddeld maandelijks minimuminkomen zoals bedoeld in een in de Nationale Arbeidsraad gesloten collectieve arbeidsovereenkomst;

- Een arbeidsklimaat dat kennelijk niet in overeenstemming is met de normen opgelegd in de wet van 4 augustus 1996 betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk.

Dat artikel 433*quinquies* Strafwetboek handelingen bestraft die bedoeld zijn om één of meerdere personen arbeid te laten verrichten in strijd met de menselijke waardigheid, kan volgens deze rechtbank in de Belgische rechtsorde niet los gezien worden van artikel 23 van de Grondwet dat bepaalt dat iedereen het recht heeft om een menswaardig leven te leiden, hetgeen inzonderheid ook de volgende rechten omvat:

- het recht op billijke arbeidsvoorwaarden en op een billijke beloning;
- het recht op informatie, overleg en collectief onderhandelen;
- het recht op sociale zekerheid;
- het recht op bescherming van de gezondheid.

Artikel 23 Gw. verankert met andere woorden het beginsel dat arbeid waardig moet zijn. Arbeid is waardig wanneer deze kan worden verricht in omstandigheden van vrijheid, billijkheid en veiligheid (cf. Rapport van de directeur-generaal van de IAO, *Decent work*,

Internationale Arbeidsconferentie, Geneve, 87ste sessie (1999)).

137. Wat de werknemers S.V. (T.1), S.M. (T.3), A.Ah. (U.1), S.Ha. (V.1) en S.H. (Y.1) betreft, blijkt uit het strafonderzoek dat de eerste beklaagde de volgende werkwijze hanteerde:

- Eens in contact gebracht of gekomen met de Turkse werknemer, voerde hij met die werknemer een gesprek in Turkije, waarbij hij het voorstel deed voor hem te komen werken in België. Hij spiegelde voor dat alles correct en legaal zou gebeuren. Hij beloofde ook in te staan voor de huisvesting;

- Hij ondernam de nodige administratieve stappen om een arbeidsvergunning te bekomen voor de werknemer en hij stond in voor de betaling van de vlucht naar België. Eens aangekomen in België huisvestte hij de werknemers:

  - S.V. verbleef in een woning te (...), en beschikte daar niet over een eigen slaapkamer. Hij moest in de woonkamer slapen. Later moest ook S.M. zijn intrek nemen in dat appartement. Ook hij sliep in de woonkamer. De vaststelling dat de huurappartementen van de eerste beklaagde te (...) in het algemeen redelijk comfortabel zijn, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het appartement in kwestie werd gebruikt om te veel werknemers op een te kleine ruimte te huisvesten, met als gevolg dat zij daardoor niet meer beschikten over het vereiste comfort en de vereiste privacy, en in het bijzonder niet konden beschikken over een eigen slaapkamer;
  - S.H., A.Ah. en S.Ha. verbleven boven restaurant BVBA G. en beschikten daar wel over een slaapplaats, maar over weinig tot geen comfort. De rechtbank verwijst ter zake naar het fotodossier, dat haaks staat op de vaststelling van de wijkagent uit 2017 dat de woonomstandigheden boven het restaurant aanvaardbaar zouden zijn. Het is veelzeggend dat een

voormalige werkneemster, B.M., de slaapplaats boven het restaurant een "brolruimte" noemde.

- De werknemers kwamen terecht in een onderneming, waar men op verschillende vlakken de sociale wetgeving manifest miskende. Arbeidsprestaties werden niet volledig aangegeven terwijl er van de werknemers werd verwacht dat ze zouden werken volgens de noden van het restaurant, zolang het restaurant open was. De werknemers die door de eerste beklaagde werden gehuisvest verkeerden daarbij in de slechtste situatie, want van hen werd het meeste verwacht en zij moesten de langste dagen werken, hetgeen aanleiding kon geven tot buitensporige overuren. Sociale documenten werden ook niet correct opgesteld. Lonen werden contant en zonder kwitantie uitbetaald. Overuren werden niet extra vergoed.

- Meer zelfs, de eerste beklaagde opende wel bankrekeningen voor verschillende van deze werknemers, maar behield daarover de controle. Zo verklaarde de zus van A.Ah. dat de eerste beklaagde de bankkaart van haar broer bij zich hield. Bedragen die aan de werknemers toekwamen, stortte hij door op een rekening van hem en/of zijn echtgenote. Zo ontving S.M. op 27 mei 2015 meer dan 3.000 euro aan vakantiegeld, maar werd dit bedrag twee dagen later doorgestort naar een rekening van de eerste beklaagde.

- De eerste beklaagde deinsde er ook niet voor terug, indien de omstandigheden dat vereisten, om de betrokken werknemers het schijnstatuut van zelfstandige te geven, niettegenstaande hij heel goed wist dat ze onder zijn gezag werkten. Zo kon hij hun verblijf in België bestendigen en/of de arbeidskost blijven drukken;

- De eerste beklaagde waakte er ook over dat de werknemers bij de beëindiging van hun tewerkstelling onverwijld zouden terugkeren naar Turkije. Tot tweemaal toe begeleidde hij een werknemer naar de luchthaven. Dit was zowel met betrekking tot S.H. als met betrekking tot A.Ah. het geval. Op die manier wenste de eerste beklaagde er zich duidelijk van te vergewissen dat de betrokken werknemers effectief het grondgebied zouden verlaten. Hij stelde zich controlerend op.

De verklaringen van de hierboven vernoemde werknemers zijn met elkaar overeenstemmend, vinden op sommige punten steun in het materieel bewijs dat kon worden teruggevonden tijdens de huiszoekingen en tijdens het financieel onderzoek, en worden ook bevestigd door andere werknemers en getuigen. De beweringen van de personen die de eerste beklaagde aanvoert als getuigen à décharge, dat onder andere S.V. en S.M. zouden samenspannen, zijn in het licht hiervan ongeloofwaardig.

Het staat vast dat de eerste beklaagde zich met betrekking tot deze werknemers schuldig maakte aan mensenhandel door economische uitbuiting. De manier waarop hij tewerk ging, was objectief gezien van aard de betrokken werknemers te krenken in hun mens-zijn. Ze werden door de eerste beklaagde gebruikt en misbruikt op een manier die hen degradeerde tot een gebruiksvoorwerp dat hij controleerde, en waarvoor hij betrachtte zo weinig mogelijk te betalen.

Wat S.H. betreft, kunnen deze feiten ook toegerekend worden aan de vijfde

beklaagde. Deze persoon werd immers naar hier gehaald om te werken in het restaurant van de vijfde beklaagde, hetgeen hij ook effectief deed. De eerste beklaagde handelde bij het plegen van het misdrijf als orgaan van de vijfde beklaagde. Het misdrijf heeft een intrinsiek verband met de verwezenlijking van het doel van de vijfde beklaagde of de waarneming van zijn belangen en is minstens, zoals blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening gepleegd.

De feiten kunnen echter niet toegerekend worden aan de tweede en de achtste beklaagde. Het is duidelijk dat het werven van S.H. gebeurde door de eerste beklaagde, die hem vervolgens aan het werk zette in BVBA G., waar hij het ook voor het zeggen had naast de tweede en de achtste beklaagde. Het strafonderzoek levert onvoldoende elementen op die aantonen dat de tweede en de achtste beklaagde het oogmerk deelden om S.H. uit te buiten. Voor die werknemer werd trouwens in eerste instantie een arbeidsvergunning bij BVBA P. aangevraagd. Het is ook niet aangetoond dat de tweede en de achtste beklaagde op enigerlei wijze wetens en willens rechtstreeks hebben meegewerkt aan het misdrijf mensenhandel, dan wel dat zij hulp zouden hebben verleend die noodzakelijk was opdat het misdrijf kon worden gepleegd, in het bijzonder op het vlak van het werven, , het vervoeren, het overbrengen, het huisvesten of opvangen of het controleren van de persoon van S.H.. In zijn verklaringen wijst S.H. enkel en alleen naar de eerste beklaagde, die hij ontmoette in Turkije, die zijn huisvesting regelde en die hem met twee andere personen, maar niet de tweede en de achtste beklaagde, naar de luchthaven in Oostende bracht. De vaststelling dringt zich op dat de eerste beklaagde over alle macht en alle mogelijkheden beschikte om zijn criminele intenties in de schoot van BVBA G. uit te voeren en dat ook deed, zonder dat hij hiervoor de medewerking of hulp van de tweede en de achtste beklaagde nodig had. Dat de tweede en de achtste beklaagde mee instonden voor de bedrijfsvoering van de vijfde beklaagde is onvoldoende om te stellen dat zij ook wetens en willens mee instonden voor het werven, vervoeren, overbrengen, huisvesten, opvangen of controleren van de persoon, of dat zij daaromtrent met het bij wet vereiste opzet enige noodzakelijke hulp hebben verstrekt.

Het staat vast dat de eerste beklaagde en de vijfde beklaagde misbruik maakten van de bijzonder kwetsbare positie en de kwetsbare toestand van de betrokken werknemers, hetgeen onder andere blijkt uit het feit dat aan verschillende werknemers tegen hun wil, en misbruik makend van hun onwetendheid, het schijnstatuut van zelfstandige werd opgedrongen. Er werd ook op andere manieren misbruik gemaakt van de precaire administratieve en sociale toestand, waarin zij allen verkeerden.

De eerste beklaagde maakte daarenboven een gewoonte van zijn activiteiten, door dezelfde illegale praktijk toe te passen ten aanzien van verschillende werknemers, waarover hij ook het gezag had, ook namens de vijfde beklaagde.

De tenlasteleggingen T.1 en T.3, beiden zoals heromschreven, U.1 en V.1 zijn bewezen in hoofde van de eerste beklaagde. Tenlastelegging Y.1 is bewezen in hoofde van de eerste en de vijfde beklaagde, doch niet in hoofde van de tweede en de achtste beklaagde, en wat de vijfde beklaagde betreft, ook zonder dat is aangetoond dat van deze activiteit een gewoonte werd gemaakt.

138. Ook H.E. (T.2) onderging het hierboven beschreven frauduleuze arbeidsregime bij BVBA P., met dat verschil:

- dat hij niet in Turkije werd aangeworven, maar zich op het ogenblik van zijn aanwerving reeds in België bevond;

- dat hij steeds als werknemer werd ingeschreven, en nooit het schijnstatuut van zelfstandige kreeg toegemeten.

- dat hij regelmatig, of zelfs systematisch overuren presteerde, maar wel minder dan S.V. en S.M. die langer moesten werken dan hem.

  - Over zijn eigen arbeidsuren verklaarde hij in 2019: "*Dat was telkens van woensdag tot en met de maandag, 6 dagen per week. Ik moest beginne om 11u30 en werkte tot 14h à 14h30. Vervolgens werkt ik van 17h tot 22h in de weekdagen, in de weekends was dat tot rond middernacht. (…) Ik werkte dus ongeveer 8 uren per dag op een weekdag, 10 uren per dag in het weekend.*"

  - Op de vraag of S.V. en S.M. vroeger begonnen werken dan ik, antwoordde hij "*Ja, dat is wel zo.(…) 's Avonds stopte ik ook vroeger dan hen.*"

Hij woonde samen met S.V. en S.M., maar beschikte wel over de enige slaapkamer.

Over zijn loon legde hij tegenstrijdige verklaringen af. In 2011 verklaarde hij dat hij het loon vermeld op de loonbrieven ontving, weliswaar contant en zonder kwitantie. In februari 2019, toen hij reeds uit dienst was, verklaarde hij 10,5 euro per uur te verdienen en een maandinkomen van 1.300 à 1.500 euro te hebben gehad. Hij verklaarde ook dat de eerste beklaagde hem de overuren die niet op de loonbrief stonden aanvullend contant uitbetaalde. Hij ontkende toen formeel dat hij niet betaald zou zijn geweest. Later, in december 2020 verklaarde hij veel meer uren gewerkt te hebben dan dat hij voorheen had verklaard, en stelde hij ook amper te zijn betaald voor zijn werk.

Alles bij elkaar genomen acht de rechtbank het grootste geloof aan zijn verklaring uit 2019, te meer ook Y.F. stellig verklaarde dat H.E. onmogelijk meer uren kan gedaan hebben dan het keukenpersoneel, waarvan zij samen met S.V. en S.M. deel uitmaakte.

De hierboven aangehaalde elementen wijzen erop dat de situatie van H.E. op verschillende punten gunstiger was dan deze van deze twee Turkse werknemers. De rechtbank is bijgevolg van oordeel dat er ten aanzien van hem geen sprake is van mensenhandel door economische uitbuiting.

Tenlastelegging T.2 zoals heromschreven, is niet bewezen.

139. Wat A.A. (Z.5) betreft stelt de rechtbank vast dat hij na een periode van tewerkstelling via het OCMW Gent op grond van artikel 60 OCMW-wet verder werd

tewerkgesteld in restaurant BVBA G.. Dit gebeurde in het schijnstatuut van zelfstandige, hoewel de arbeidsomstandigheden ongewijzigd bleven en A.A. nog steeds onder gezag werkte.

De rechtbank is evenwel van oordeel dat het niet is aangetoond dat A.A. werd aangeworven en tewerkgesteld met het oogmerk hem in mensonwaardige omstandigheden te laten werken. De rechtbank merkt immers op:

- dat A.A. vanuit de precaire situatie waarin hij zich reeds bevond op zoek was naar huisvesting, onder meer omdat hij gescheiden was van zijn vrouw. Hij stelde zelf de vraag of hij in de ruimte boven het restaurant mocht verblijven. Hij betaalde daarvoor 150 euro, en niet 500 euro zoals zijn raadsman in conclusie voorhoudt. De rechtbank herhaalt dat deze ruimte eigenlijk geen aanvaardbare en geschikte plaats was voor huisvesting, maar A.A. verklaarde ook wel dat de eerste beklaagde en de achtste beklaagde in eerste instantie hem daar niet wilden laten wonen en dit pas hebben toegestaan omdat hij aandrong;

- dat A.A. volgens zijn eigen verklaring regelmatig overuren deed, zonder dat echter met zekerheid kan worden vastgesteld dat de omvang van die systematische overuren ook buitensporig waren. Hij verklaarde meer bepaald: "*Als het heel druk was, moest ik soms wel werken tot de orders af waren. Dan werkte ik wel langer, dat was dan tot rond 23h. Dat was eigenlijk altijd zo op vrijdag en zaterdag. Eigenlijk moet ik toegeven dat ik in de zomerperiode altijd langer dan na tien uur. In het weekend was dat tot rond 23h, op weekdagen was dat dagelijks een halfuurtje later.*"

- Dat A.A. volgens zijn eigen verklaring als zelfstandige een loon van 100 euro per dag had dat hij ook effectief ontving. Dit komt bij een tewerkstelling van 6 dagen op 7 neer op 600 euro per week. Dat hij dit inkomen verdiende in het schijnstatuut van zelfstandige doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij een redelijke tegenwaarde ontving voor de arbeid die hij presteerde. Hij erkende trouwens ook dat hij méér ontving dan toen hij werd tewerkgesteld via het OCMW. Onder dat statuut ontving hij (slechts) rond de 1.500 euro per maand.

Tenlastelegging Z.5 is niet bewezen.

140. Wat de werknemers K.M. (W.1), S.E. (W.2, X.1, Z.1), Z.N. (W.3 en Z.2), I.S. (Y.2), B.M. (Y.3), H.Z. (Y.4), B.N. (Y.5), K.J. (Z.3) en S.S. (Z.4) betreft, is de rechtbank van oordeel dat het ook voor hen niet is aangetoond dat er sprake is van mensenhandel door economische uitbuiting. Ook hun situatie was niet vergelijkbaar en ook niet zo ernstig als deze van S.V., S.M., A.Ah., S.Ha. en S.H.

Uit de met elkaar overeenstemmende verklaringen van die werknemers blijkt zeker dat zij werden tewerkgesteld op een wijze die op verschillende vlakken in strijd was met de sociale wetgeving en dat ook zij moesten meedraaien in een frauduleus arbeidsregime. Evenwel, noch uit deze verklaringen, noch uit enig ander element van het strafdossier kan worden afgeleid dat men het oogmerk had deze werknemers uit te buiten door hen te onderwerpen aan onmenselijke arbeidsomstandigheden.

Tenlasteleggingen W.1, W.2, W.3, X.1, Y.2, Y.3, Y.4, Y.5, Z.1, Z.2, Z.3, Z.4 zijn niet bewezen.

III. BESTRAFFING

141. De rechtbank wijst erop dat wet van 15 mei 2024 houdende wijziging van het sociaal strafrecht en diverse arbeidsrechtelijke bepalingen de straffen voor de sanctieniveaus 3 en 4 in het sociaal strafrecht heeft verzwaard. De rechtbank past overeenkomstig artikel 2, 2de lid Strafwetboek de vroegere, mildere sanctievork toe, aangezien alle feiten dateren van vóór 1 juli 2024.

Het vroegere sanctieniveau 4, dat hier van toepassing is, behelst een gevangenisstraf van 6 maanden tot 3 jaar en/of een geldboete van 600 tot 6.000 euro. Het vroegere sanctieniveau 3, dat van toepassing is, behelst een geldboete van 100 tot 1.000 euro.

Ook voor de feiten die voorafgaan aan de inwerkingtreding van het Sociaal Strafwetboek op 1 juni 2010, past de rechtbank overeenkomstig artikel 2, 2de lid Strafwetboek de mildste straf toe.

142. Bij de straftoemeting wordt rekening gehouden, zowel met de aard en de ernst van de bewezen feiten, als de begeleidende omstandigheden en persoonlijkheid van de beklaagden, zoals die onder meer blijkt uit hun strafrechtelijk verleden.

EERSTE & VIJFDE BEKLAAGDE

143. Deze beklaagden maakten zich schuldig aan verschillende sociaalrechtelijke misdrijven. Zij maakten zich ook schuldig aan het misdrijf van mensenhandel met verzwarende omstandigheden.

Al deze misdrijven zijn met elkaar verbonden door eenheid van opzet. Deze misdrijven houden allen verband met de wijze waarop de beklaagden op sociaal-juridisch gebied instonden voor het personeelsbeheer, daarbij de sociale wetgeving miskenden en bepaalde werknemers onwaardig behandelden.

De rechtbank legt voor alle feiten samen dan ook maar één straf op, met name deze voor het zwaarste misdrijf (art. 65, 1ste lid Strafwetboek). Het gaat in deze zaak om de straf voor het misdrijf mensenhandel door economische uitbuiting, voor de eerste beklaagde ten aanzien van 5 slachtoffers en voor de vijfde beklaagde ten aanzien van één slachtoffer.

De vijfde beklaagde is een rechtspersoon, zodat de rechtbank bij het bepalen van de straf ook rekening moet houden met artikel 41bis Strafwetboek, dat een rekenregel inhoudt voor de omzetting van een gevangenisstraf naar een geldboete.

144. De beklaagden pleegden misdrijven die objectief gezien ernstig zijn. Het tijdig en stipt melden van een indiensttreding van een werknemer is een absolute vereiste om de handhaving van de sociale wetgeving mogelijk te maken. Het is de meest essentiële verplichting ter bestrijding van zwartwerk en sociale fraude en waarborgt ook dat de werknemers de sociale rechten kunnen genieten waarvan zij titularis zijn.

Het correct betalen van lonen en sociale bijdragen en het correct opstellen van sociale documenten zijn voor elke werkgever elementaire verplichtingen. Voor een werknemer is het loon immers vaak zijn enige bron van inkomen, waarover hij ten volle moet kunnen beschikken om in zijn eigen levensonderhoud en dat van zijn gezin te kunnen voorzien. De sociale bijdragen dienen ter financiering van het socialezekerheidsstelsel van de werknemers. Enkel indien werkgevers zich op een eerlijke en solidaire manier kwijten van deze verplichting kan de leefbaarheid en de houdbaarheid van dit socialezekerheidsstelsel op langere termijn worden gegarandeerd. De werkgever die zich aan deze betalingen onttrekt ondermijnt niet alleen dit stelsel, maar verschaft zichzelf ook een oneerlijk concurrentievoordeel ten opzichte van andere ondernemingen.

Ten slotte blijkt de ernst van de feiten ook uit de wijze waarop de beklaagden omgingen met één of meerdere personen die zij aanwierven en huisvestten om voor hen te werken. Hun werkwijze was erop gericht de arbeidskracht van deze personen maximaal te laten renderen, zonder enige aandacht voor de waardigheid van de arbeids- en leefomstandigheden. De beklaagden miskenden ten aanzien van hen de basiswaarden die gelden in onze samenleving bij het laten en doen verrichten van arbeid door een andere persoon. De eerste beklaagde maakte daar zelfs een gewoonte van.

145. De eerste en de vijfde beklaagde hebben elk een blanco strafregister.

146. Alle voormelde elementen samengenomen, komt voor de eerste beklaagde de hierna bepaalde gevangenisstraf en geldboete passend voor om hem bewust te maken van de ernst van de door hem gepleegde feiten en om verdere herhaling in de toekomst te vermijden. Om dezelfde redenen wordt aan de vijfde beklaagde de hierna bepaalde geldboete opgelegd.

Aan de beklaagden wordt met betrekking tot deze straffen geheel of gedeeltelijk de gunst van uitstel van tenuitvoerlegging verleend.

Mede omwille van het overschrijden van de redelijke termijn kiest de rechtbank ervoor om voor de gevangenisstraf opgelegd aan de eerste beklaagde een volledig uitstel te verlenen, en om voor beide beklaagden niet meer dan de minimumgeldboete op te leggen, waarvoor ook een gedeeltelijk uitstel wordt verleend dat ruimer is dan anders zou worden verleend.

TWEEDE & ACHTSTE BEKLAAGDE

147. Deze beklaagden maakte zich schuldig aan verschillende sociaalrechtelijke misdrijven. Al deze misdrijven zijn met elkaar verbonden door eenheid van opzet. Deze misdrijven houden allen verband met de wijze waarop de beklaagden op sociaal-juridisch gebied instonden voor het personeelsbeheer en daarbij de sociale wetgeving miskenden.

De rechtbank legt voor alle feiten samen dan ook maar één straf op, met name deze voor het zwaarste misdrijf (art. 65, 1ste lid Strafwetboek). Het gaat in deze zaak om de straf voor het misdrijf onder tenlastelegging K zoals verbeterd, met betrekking tot 11 werknemers.

148. De beklaagden pleegden misdrijven die objectief gezien ernstig zijn.

Het tijdig en stipt melden van een indiensttreding van een werknemer is een absolute vereiste om de handhaving van de sociale wetgeving mogelijk te maken. Het is de meest essentiële

verplichting ter bestrijding van zwartwerk en sociale fraude en waarborgt ook dat de werknemers de sociale rechten kunnen genieten waarvan zij titularis zijn.

Het correct betalen van lonen en sociale bijdragen en het correct opstellen van sociale documenten zijn voor elke werkgever elementaire verplichtingen. Voor een werknemer is het loon immers vaak zijn enige bron van inkomen, waarover hij ten volle moet kunnen beschikken om in zijn eigen levensonderhoud en dat van zijn gezin te kunnen voorzien. De sociale bijdragen dienen ter financiering van het socialezekerheidsstelsel van de werknemers. Enkel indien werkgevers zich op een eerlijke en solidaire manier kwijten van deze verplichting kan de leefbaarheid en de houdbaarheid van dit socialezekerheidsstelsel op langere termijn worden gegarandeerd. De werkgever die zich aan deze betalingen onttrekt ondermijnt niet alleen dit stelsel, maar verschaft zichzelf ook een oneerlijk concurrentievoordeel ten opzichte van andere ondernemingen.

149. De tweede en de achtste beklaagde hebben elk een blanco strafregister.

Alle voormelde elementen samengenomen, komen de hierna bepaalde geldboetes passend voor om hen bewust te maken van de ernst van de door hen gepleegde feiten en om verdere herhaling in de toekomst te vermijden.

De rechtbank is van oordeel dat, gelet op de aard van de gepleegde feiten en teneinde de achtste beklaagde voldoende bewust te maken van de ernst ervan, een maatschappelijke terechtwijzing in de vorm van een pecuniaire straf zich opdringt, zodat er geen redenen bestaan om de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling te verlenen , zoals de achtste beklaagde verzocht.

De rechtbank ziet voor de achtste beklaagde ook geen reden om voorkeur te geven aan een werkstraf. Het ontbreekt deze beklaagde niet aan werkethiek en structuur in haar leven, wel aan burgerzin en een attitude van goed werkgeverschap.

Aan de beklaagden wordt gedeeltelijk de gunst van uitstel van tenuitvoerlegging verleend.

Mede omwille van het overschrijden van de redelijke termijn kiest de rechtbank ervoor om voor beide beklaagden niet meer dan de minimumgeldboete op te leggen en hiervoor ook een gedeeltelijk uitstel te verlenen dat ruimer is dan anders zou worden verleend.

DERDE, VIERDE & ZEVENDE BEKLAAGDE

150. Deze beklaagden maakten zich schuldig aan verschillende sociaalrechtelijke misdrijven.

Al deze misdrijven zijn met elkaar verbonden door eenheid van opzet. Deze misdrijven houden allen verband met de wijze waarop de beklaagden op sociaal-juridisch gebied instonden voor het personeelsbeheer en daarbij de sociale wetgeving miskenden.

De rechtbank legt voor alle feiten samen dan ook maar één straf op, met name deze voor het zwaarste misdrijf (art. 65, 1ste lid Strafwetboek). Het gaat in deze zaak gelijkelijk om tenlasteleggingen N en O (zoals verbeterd), elk met betrekking tot twee werknemers.

De zevende beklaagde is een rechtspersoon, zodat de rechtbank bij het bepalen van de straf ook rekening moet houden met artikel 41bis Strafwetboek, dat een rekenregel inhoudt voor de omzetting van een gevangenisstraf naar een geldboete.

151. De beklaagden pleegden misdrijven die objectief gezien ernstig zijn.
Het tijdig en stipt melden van een indiensttreding van een werknemer is een absolute vereiste om de handhaving van de sociale wetgeving mogelijk te maken. Het is de meest essentiële verplichting ter bestrijding van zwartwerk en sociale fraude en waarborgt ook dat de werknemers de sociale rechten kunnen genieten waarvan zij titularis zijn.

Ook het (correct) betalen van sociale bijdragen is voor elke werkgever een elementaire verplichting. Deze sociale bijdragen dienen ter financiering van het socialezekerheidsstelsel van de werknemers. Enkel indien werkgevers zich op een eerlijke en solidaire manier kwijten van deze verplichting kan de leefbaarheid en de houdbaarheid van dit socialezekerheidsstelsel op langere termijn worden gegarandeerd. De werkgever die zich aan deze betalingen onttrekt ondermijnt niet alleen dit stelsel, maar verschaft zichzelf ook een oneerlijk concurrentievoordeel ten opzichte van andere ondernemingen.

Door zich schuldig te maken aan bedrieglijke onderwerping van een persoon als werknemer, pleegden de beklaagden ook een ernstige inbreuk op een belangrijk beginsel eigen aan de sociale wetgeving, met name dat toestanden worden geregeld – en rechten worden verleend – op grond van de feitelijke realiteit en niet op grond van geveinsde toestanden, die worden tot stand gebracht om een persoonlijk voordeel te (laten) bekomen.

152. De zevende beklaagde heeft een blanco strafregister. Voor de derde en de vierde beklaagde is dat niet het geval.

De derde beklaagde werd al meermaals veroordeeld voor verkeersovertredingen en ook voor het dragen van een verboden wapen. Het getuigt van een gedrag dat gekenmerkt wordt door het opzoeken van de grenzen.

Ook de vierde beklaagde liep reeds een veroordeling op voor een verkeersovertreding.

153. Alle voormelde elementen samengenomen, komen de hierna bepaalde geldboetes passend voor om de beklaagden bewust te maken van de ernst van de door hen gepleegde feiten en om verdere herhaling in de toekomst te vermijden.

Aan de beklaagden wordt met betrekking tot deze geldboetes gedeeltelijk de gunst van uitstel van tenuitvoerlegging verleend.

Mede omwille van het overschrijden van de redelijke termijn kiest de rechtbank ervoor niet meer dan de minimumgeldboete op te leggen en een uitstel te verlenen dat ruimer is dan anders zou worden verleend.

154. De derde, de vierde en de zevende beklaagde hebben in ondergeschikte orde gevraagd om hen de gunst van de opschorting van uitspraak van de veroordeling toe te staan of hen een werkstraf op te leggen.

De rechtbank is van oordeel dat, gelet op de aard van de gepleegde feiten en teneinde de beklaagden voldoende bewust te maken van de ernst ervan, een maatschappelijke terechtwijzing in de vorm van een pecuniaire straf zich opdringt, zodat er geen redenen bestaan om de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling te verlenen.

De rechtbank ziet voor de derde en de vierde beklaagde ook geen reden om voorkeur te geven aan een werkstraf. Het ontbreekt deze beklaagden niet aan werkethiek en structuur in hun leven, wel aan burgerzin en een attitude van goed werkgeverschap.

BIJZONDERE VERBEURDVERKLARINGEN

Vermogensvoordelen verkregen uit het misdrijf en het equivalent ervan (art. 42,3° en 43bis Sw.)

155. Het komt ook gepast voor de vermogensvoordelen verkregen uit de bewezen verklaarde misdrijven verbeurd te verklaren. Misdaad mag niet lonen.

Ten aanzien van de eerste beklaagde

156. De arbeidsauditeur vordert ten opzichte van de eerste beklaagde schriftelijk de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van 1.453.333,15 EUR, als vermogensvoordeel dat rechtstreeks is verkregen uit de door hem gepleegde misdrijven.

Het gaat enerzijds om de vermogensvoordelen voortvloeiende uit de misdrijven gepleegd bij BVBA P., bestaande uit 897.149,05 EUR aan loontekort en 505.243,88 EUR aan ontdoken sociale bijdragen. Het gaat anderzijds om 1/4de van de vermogensvoordelen voortvloeiende uit de misdrijven gepleegd bij BVBA G., bestaande uit 91.945,44 EUR aan loontekort en 27.953,86 EUR aan ontdoken bijdragen.

Wat BVBA P. betreft

157. De rechtbank stelt vast dat de sociaal inspecteur van TSW bij de becijfering van het loontekort zich steevast heeft gebaseerd op de verklaringen van de werknemers. De berekeningen gebeurden dus zonder enige vorm van terughoudendheid en voorzichtigheid in het voordeel van de beklaagde.

De rechtbank merkt op dat voor S.V. werd uitgegaan van 12,5 gewerkte uren per weekdag. Voor dagen in het weekend werd uitgegaan van 14 gewerkte uren. Daarenboven werd steevast ervan uitgegaan dat deze werknemer elke maand gedurende 2 weken 7 dagen op 7 werkte. Bij S.M. werd zelfs uitgegaan van werkdagen van 16 uur per dag, en dat 6 dagen op 7. Voor A.Ah. was het uitgangspunt voor de berekening ook 15 à 16 uren per dag. Voor K.M. ging men uit van 13 à 15 uren per dag en werd bij de berekening voorts ook rekening gehouden met arbeidsdagen die niet zijn bewezen.

Hoewel het met de vereiste graad van zekerheid vaststaat dat deze werknemers méér arbeidsuren presteerden dan aangegeven en ook dat zij hun loon steeds contant en zonder

kwitantie ontvingen, terwijl de eerste beklaagde ook niet aantoont dat hij het verschuldigde loon effectief heeft betaald, laten de elementen van het strafdossier niet toe met volstrekte zekerheid te stellen dat deze werknemers dermate excessieve arbeidsuren, volgens sommigen ook zonder pauze, hebben gepresteerd.

Over het algemeen blijkt dat bij BVBA P. de situatie de volgende was:

- het keukenpersoneel werkte zeker langer dan het andere personeel;
- op weekdagen werd er zeker in de keuken wel vaker doorgewerkt na het sluitingsuur (om 22u), maar dit was daarom nog niet altijd tot middernacht of erna: dat laatste staat alvast niet met zekerheid vast;
- in het weekend werd er wel vaker doorlopend gewerkt, en werd ook gewerkt tot na het sluitingsuur, zodat er wel vaker na middernacht werd gewerkt, zeker door het keukenpersoneel;
- de zaak was soms open op de voorziene sluitingsdag, maar het staat op basis van de verschillende verklaringen van werknemers niet vast dat dit met een zekere regelmaat gebeurde. Er kan bijgevolg niet als uitgangspunt genomen worden dat de zaak wekelijks of tweewekelijks ook op de sluitingsdag open was.

De rechtbank reduceert het berekende vermogensvoordeel aan loontekort voor de werknemers S.V., S.M., A.Ah. en K.M. om redenen van billijkheid en voorzichtigheid met 1/3de. Dat leidt tot de volgende bedragen, waarbij géén rekening wordt gehouden met contante betalingen waarvan het bewijs niet op de bij wet voorgeschreven wijze is geleverd:

Werknemer	Verschuldigd brutoloon
S.V.	202.551,94 EUR
A.Ah.	1.217,75 EUR
S.M.	322.882,10 EUR
K.M.	11.966,67 EUR

Voor de volgende werknemers vermeld onder tenlastelegging I, zoals heromschreven en verbeterd, komen de berekeningen correct voor.

Werknemer	Verschuldigd brutoloon
H.E.	115.211,74 EUR
S.E.	42.096,40 EUR
Z.N.	4.939,90 EUR

Voor S.Ha. moeten de dagen van niet-bewezen tewerkstelling vanaf 1 augustus 2018 worden afgetrokken. Het gaat om 58,5 uren aan 16,3126 EUR per uur, hetgeen neerkomt op 954,29 EUR.

Werknemer	Verschuldigd brutoloon
S.Ha.	15.743,62 EUR

In totaal is er dus een illegaal vermogensvoordeel aan loon dat de werknemers van BVBA P. moesten derven ten voordele van de eerste beklaagde, van 716.610,12 EUR in plaats van 986.874,05 EUR zoals vermeld in de dagvaarding onder de tenlasteleggingen H en I, zoals

heromschreven en verbeterd, dat na aftrek van het loon dat contant werd betaald door de arbeidsauditeur werd herleid tot 897.149,05 EUR.

158. Op gebied van ontdoken sociale bijdragen werd een berekening gemaakt die steunt op het berekende loontekort. Aangezien de rechtbank van oordeel is dat het loontekort lager moet worden ingeschat, moet ook het illegale vermogensvoordeel bestaande uit ontdoken sociale bijdragen billijkheidshalve herleid worden.

De rechtbank herleidt dit tot 72,61% van het geraamde bedrag omdat dit de verhouding is tussen het loontekort berekend door de inspectiedienst TSW en het loontekort aanvaard door de rechtbank (716.610,12/986.874,05 EUR=72,61%).

Het illegale vermogensvoordeel aan ontdoken sociale bijdragen bij BVBA P. wordt derhalve vastgesteld op 366.857,58 EUR.

Wat BVBA G. betreft

159. De rechtbank wijst erop dat het arbeidsregime bij BVBA G. gelijklopend was aan het regime dat hierboven werd beschreven en dat toegepast werd bij BVBA P.. Dit blijkt uit de verklaringen van de werknemers, die bijgevolg als basis kunnen dienen voor de berekening van de illegale vermogensvoordelen.

De rechtbank merkt wel op dat er met betrekking tot S.H. wel voorzichtigheid geboden is. Het staat vast dat hij meer arbeidsuren moest werken dan aangegeven en dat daarbij ook de grenzen van een voltijdse tewerkstelling werden overschreden. Dit laat echter nog niet toe ervan uit te gaan dat hij dagelijks, 7 dagen op 7, 13 uren per dag werkte. De rechtbank herleidt wat hem betreft het berekende loontekort voorzichtigheidshalve met 1/4de, dus tot 58.563,47 EUR.

Voor K.J. kan enkel rekening worden gehouden met het bedrag van 332,03 EUR. Hij kon immers niet verduidelijken op welke dagen en uren hij werkte. De loonbedragen die op zijn loonbrieven stonden, worden onweerlegbaar vermoed niet te zijn betaald. De werkgever kan daarvan immers geen bewijs van bankoverschrijving en ook geen bewijs van kwitantie voorleggen. K.J. is bijgevolg nog steeds gerechtigd op betaling van dat bedrag.

Voor S.S. kan geen rekening worden gehouden met de periode tijdens dewelke zijn tewerkstelling niet is bewezen. Er kan dus enkel rekening worden gehouden met de aangegeven periode van tewerkstelling, die liep van 2 juli 2017 tot 5 augustus 2017. Bij de berekening van het loontekort werd er bijgevolg ten onrechte rekening gehouden met 11 werkdagen, elk voor 12 uren per dag aan een uurloon van 11,4901 EUR. Het loontekort moet verminderd worden met 1.516,69 EUR (11x12x11,4901) tot 2.430,16 EUR.

Het illegale vermogensvoordeel aan loon dat werd gederfd door de werknemers van BVBA G. bedraagt samen bijgevolg 96.356,94 EUR en niet 119.705,47 EUR, zoals de arbeidsauditeur in de dagvaarding onder tenlastelegging M, zoals heromschreven en verbeterd, aangeeft (zonder rekening te houden met de aftrek van lonen die contant zouden zijn betaald).

160. Op gebied van ontdoken sociale bijdragen werd een berekening gemaakt die steunt op het berekende loontekort. Aangezien de rechtbank van oordeel is dat het loontekort lager moet worden ingeschat, moet ook het illegale vermogensvoordeel bestaande uit ontdoken sociale bijdragen billijkheidshalve herleid worden.

De rechtbank herleidt dit tot 80,5% van het geraamde bedrag omdat dit de verhouding is tussen het loontekort berekend door de inspectiedienst TSW en het loontekort aanvaard door de rechtbank (96.356,94/119.705,47 =80,5%).

Het illegale vermogensvoordeel aan ontdoken sociale bijdragen bij BVBA G. wordt derhalve vastgesteld op 90.011,43 EUR.

161. Het illegale vermogensvoordeel bestaat in hoofde van de eerste beklaagde samengevat dus uit het volgende:

Gederfd loon werknemers BVBA P.	716.610,12 EUR
Ontdoken sociale bijdragen BVBA P.	366.857,58 EUR
Gederfd loon werknemers BVBA G. (1/4)	24.089,24 EUR
Ontdoken sociale bijdragen BVBA G. (1/4)	22.502,86 EUR
Totaal	**1.130.059,80 EUR**

Teneinde overbestraffing te vermijden, ook rekening houdende met de financiële draagkracht van de eerste beklaagde en rekening houdende met de overschrijding van de redelijke termijn, matigt de rechtbank het bedrag van de bijzondere verbeurdverklaring tot **500.000 EUR**. De bijzondere verbeurdverklaring van het volledige illegale vermogensvoordeel uitspreken zou een onevenredige maatregel zijn (cf. GwH, nr. 12/2017, 9 februari 2017) en leiden tot een onredelijk zware straf (art. 43bis, in fine Sw.)

Aangezien het vermogensvoordeel niet in het vermogen van de beklaagde kan worden aangetroffen aangezien het om een besparing gaat, wordt de bijzondere verbeurdverklaring overeenkomstig artikel 43bis, 2de lid Sw. bij equivalent uitgesproken.

Ten aanzien van de tweede, de vijfde en de achtste beklaagde

162. De rechtbank verwijst naar hetgeen zij hierboven onder de randnummers 159 en 160 heeft uiteengezet met betrekking tot BVBA G..

De tweede, de vijfde en de achtste beklaagde genoten elk het volgende illegaal vermogensvoordeel:

Gederfd loon werknemers BVBA G. (1/4)	24.089,24 EUR
Ontdoken sociale bijdragen BVBA G. (1/4)	22.502,86 EUR
Totaal	**46.592,10 EUR**

Teneinde overbestraffing te vermijden, ook rekening houdende met de financiële draagkracht van de beklaagden en rekening houdende met de overschrijding van de redelijke termijn, matigt de rechtbank het bedrag van de bijzondere verbeurdverklaring tot **25.000 EUR** elk. De

bijzondere verbeurdverklaring van het volledige illegale vermogensvoordeel uitspreken zou een onevenredige maatregel zijn (cf. GwH, nr. 12/2017, 9 februari 2017) en leiden tot een onredelijk zware straf (art. 43bis, in fine Sw.)

Aangezien het vermogensvoordeel niet in het vermogen van de beklaagden kan worden aangetroffen aangezien het om een besparing gaat, wordt de bijzondere verbeurdverklaring overeenkomstig artikel 43bis, 2de lid Sw. bij equivalent uitgesproken.

Ten aanzien van de derde, de vierde en de zevende beklaagde

163. De arbeidsauditeur vordert ten opzichte van de derde, de vierde en de zevende beklaagde schriftelijk de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van 16.558,25 euro per hoofd, als vermogensvoordeel dat rechtstreeks is verkregen uit de gepleegde misdrijven.

Het gaat per beklaagde enerzijds om 1/3de van het vermogensvoordeel voortvloeiende uit het misdrijf onder tenlastelegging O.2, zoals verbeterd, met betrekking tot K.K. (19.356,19 EUR aan ontdoken sociale bijdragen) en anderzijds om 1/3de van het vermogensvoordeel voortvloeiende uit tenlastelegging Q.1, zoals heromschreven en verbeterd, (30.318,57 EUR aan verschuldigd loon na vermindering met het loon dat contant werd uitbetaald).

164. Volgens de inspectiedienst TSW had K.K. recht op het volgende loon: Voor 2018:

- 25.996,66 EUR bruto

165. Voor 2019: 7.351,67 EUR bruto

Van deze som van in totaal 33.348,33 EUR (en niet 33.348,57 EUR zoals de arbeidsauditeur in dagvaarding voorhoudt) ontving hij volgens de inspectiedienst TSW 5.310 EUR contant (en niet 3.030 EUR, zoals de arbeidsauditeur in dagvaarding voorhoudt). Er zou dus minstens nog een verschuldigd loon van 28.038,33 EUR zijn.
De rechtbank merkt echter op dat loon dat contant en zonder kwitantie werd betaald, onweerlegbaar vermoed wordt niet te zijn betaald, zodat de werknemer (nog steeds) recht heeft op correcte betaling hiervan. Er moet geen rekening worden gehouden met betalingen die niet op de bij wet voorgeschreven wijze zijn gebeurd (zie art. 47bis Loonbeschermingswet; Arbh. Luik 13 januari 2016, *JTT* 2016, 288; Arbh. Brussel 5 december 2022, *Soc. Kron*. 2024, 408).

De rechtbank merkt voorts op:

- Dat de sociaal inspecteur van TSW wat het uurloon betreft uitgegaan is van het loonbarema voor een alleenwerkende kok (categorie VIII), terwijl het volgens de rechtbank niet is aangetoond dat K.K. die functie gedurende heel zijn tewerkstelling heeft uitgevoerd. Op de individuele rekening van 2019 staat K.K. ingeschaald in categorie III (o.a. afwasser). Het is niet aangetoond dat hij taken uitoefende die behoren tot een hogere functiecategorie;

- wat de omvang van de dagprestaties betreft werd uitgegaan van de verklaringen van K.K., terwijl het geenszins voldoende is bewezen dat dit overeenstemt met

de werkelijkheid. Er werd ook uitgegaan van een doorlopende tewerkstelling van 16 juli 2018 tot en met 13 februari 2019, terwijl het geenszins voldoende is aangetoond dat er op al deze dagen arbeid werd verricht.

Rekening houdende met deze elementen staat het enkel met zekerheid vast dat K.K. voor januari 2019 recht heeft op de correcte uitbetaling van 764,14 EUR netto, en dat hem ook voor arbeidsprestaties in 2018 loon verschuldigd is, zonder dat echter de omvang hiervan met zekerheid kan worden bepaald.
Wat de sociale bijdragen betreft, staat het onvoldoende vast dat er in januari 2019 te weinig sociale bijdragen werden betaald, en kan ook niet worden bepaald wat de omvang is van de ontdoken sociale bijdragen, omdat er niet met zekerheid kan worden bepaald wat de omvang was van de arbeidsprestaties die K.K. in 2018 leverde. De rechtbank verwerpt bijgevolg de berekening dat er sprake zou zijn van een bedrag van 19.356,19 EUR aan ontdoken sociale bijdragen.

Samenvattend, het aangetoonde illegale vermogensvoordeel bestaat uit 764,14 EUR netto aan niet correct uitbetaald loon.

165. De rechtbank veroordeelt zowel de derde als de vierde en de zevende beklaagde om hiervan elk 1/3de te betalen. Het gaat dus om een bedrag van **254,71 EUR** elk. Aangezien het vermogensvoordeel niet in het vermogen van de beklaagde kan worden aangetroffen aangezien het om een besparing gaat, wordt de bijzondere verbeurdverklaring overeenkomstig artikel 43bis, 2de lid Sw. bij equivalent uitgesproken.

In beslag genomen gelden

166. Tijdens het strafonderzoek werd in handen van de tweede en de achtste beklaagde bewarend beslag gelegd op een geldbedrag van 22.300 EUR (zie PV 014243/2020 en 014311/2020).

Het betreft een bedrag deels equivalent aan het vermogensvoordeel (de besparing aan sociale bijdragen en lonen) waarvan de bijzondere verbeurdverklaring wordt gevorderd, en dat voor de tweede en de achtste beklaagde elk ten belope van 11.150 EUR toegerekend moet worden op de bijzondere verbeurdverklaring van de hierboven bepaalde som van 25.000 EUR.

In beslag genomen voertuigen

167. Tijdens het strafonderzoek werden twee voertuigen in beslag genomen, die later door de onderzoeksrechter onder rijdend beslag werden geplaatst, met name:

- Het voertuig (...), eigendom van de eerste beklaagde (PV 012468/2020). De arbeidsauditeur verzoekt de bevestiging van het beslag met het oog op uitvoering.
- Het voertuig (...), eigendom van de tweede beklaagde (PV 012513/2020).

Een voertuig (...) werd ook in beslag genomen tijdens het gerechtelijk onderzoek, maar later vrijgegeven aan de achtste beklaagde.

De voertuigen (...) en (...) zijn goederen waarvan de waarde deels equivalent is aan het vermogensvoordeel (de besparing aan sociale bijdragen en lonen)

waarvan de bijzondere verbeurdverklaring wordt gevorderd. De rechtbank verklaart deze voertuigen of het geldbedrag dat na de eventuele vervreemding ervan in de plaats wordt gesteld, verbeurd.

De in de plaats gestelde geldsom moet voor de eerste beklaagde toegerekend worden op de hierboven bepaalde som van 500.000 EUR. Voor de tweede beklaagde moet de in de plaats gestelde geldsom toegerekend worden op de hierboven bepaalde geldsom van 25.000 EUR, verminderd met 11.150 EUR (dus op 13.850 EUR).

In beslag genomen onroerende goederen

168. Artikel 43bis, 5de lid Sw. bepaalt het volgende: "*de bijzondere verbeurdverklaring van de onroerende goederen moet of kan, naargelang de rechtsgrond die dit bepaalt, door de rechter worden uitgesproken, maar slechts voor zover zij door het openbaar ministerie schriftelijk werd gevorderd.*"

De rechtbank stelt vast dat de arbeidsauditeur géén bijzondere verbeurdverklaring van de in beslag genomen onroerende goederen vordert, maar de rechtbank daaromtrent integendeel verzoekt geen beslissing te nemen.

Bij ontstentenis van vordering van de arbeidsauditeur, spreekt de rechtbank zich niet uit over de bijzondere verbeurdverklaring van de in beslag genomen onroerende goederen.

BEOORDELING OP BURGERLIJK GEBIED

I. VORDERINGEN VAN DE BURGERLIJKE PARTIJEN

169. De burgerlijke rechtsvordering kan terzelfdertijd en voor dezelfde rechters vervolgd worden als de strafvordering (art. 4 VT. Sv.).

Om schadevergoeding te kunnen toekennen moet de strafrechter vaststellen dat de schade voortvloeit uit het bewezen verklaarde misdrijf dat het voorwerp van de vervolging uitmaakt.

In de mate dat de burgerlijke vordering gericht is tegen een persoon die niet werd vervolgd voor de tenlasteleggingen waarop deze vordering steunt, is deze niet ontvankelijk. De rechtbank is ook niet bevoegd om te oordelen over de vordering van een burgerlijke partij, wanneer een beklaagde is vrijgesproken voor het misdrijf waarvoor hij wordt vervolgd.

De burgerlijke partijen die een schadevergoeding vorderen op grond van artikel 1382-1383 oud B.W. (oud). moeten naast de fout van de beklaagde, die bestaat uit het bewezen verklaarde misdrijf, ook hun schade bewijzen, alsook het oorzakelijk verband tussen de fout(en) en de schade.

A. Ah.

170. Deze burgerlijke partij richt zijn vorderingen op grond van de tenlasteleggingen A.4, zoals verbeterd, I.5, zoals heromschreven en verbeterd en U.1 tegen de eerste en de zesde beklaagde. Evenwel, ten aanzien van de zesde beklaagde is de strafvordering vervallen, zodat de burgerlijke vordering ten aanzien van die partij niet ontvankelijk is. De burgerlijke vordering is dus enkel ontvankelijk ten aanzien van de eerste beklaagde.

Deze burgerlijke partij toont aan dat het bewezen verklaarde misdrijf van de tenlastelegging I.5, zoals heromschreven en verbeterd, hem schade berokkende. Hij moest loon derven. Deze schade kan worden geraamd op 1.217,75 EUR. De rechtbank verwijst ter zake naar de overwegingen hierboven inzake de bijzondere verbeurdverklaring die door de arbeidsauditeur wordt gevorderd.

Deze burgerlijke partij leed ook onmiskenbaar pijn, smart en verdriet door de manier waarop hij als mens werd behandeld. Hij was het slachtoffer van mensenhandel door economische uitbuiting (U.1). De rechtbank kent hem een morele schadevergoeding van 500 EUR toe.

De schade bestaande uit administratief achternageloop staat vast. De schadevergoeding hiervoor kan naar billijkheid worden vastgesteld op 100 EUR.

De rechtbank veroordeelt de eerste beklaagde om aan A.Ah. de som van 1.817,75 EUR te betalen, te vermeerderen met de vergoedende interest vanaf 1 juli 2015, en vanaf heden tot en met de volledige betaling ervan, met de gerechtelijke interest, telkens aan de wettelijke intrestvoet.

171. A.Ah. is gerechtigd op een rechtsplegingsvergoeding van 600 EUR.

A.A.

172. Deze burgerlijke partij leed schade door het misdrijf onder tenlastelegging J.7. Het feit ingezet te worden als schijnzelfstandige, veroorzaakte bij hem een moreel leed, in de vorm van smart, pijn of verdriet. De rechtbank kent hem ter erkenning van dit leed een morele schadevergoeding van 1 EUR toe, te vermeerderen met de vergoedende interest vanaf 1 juli 2020, en vanaf heden tot en met de volledige betaling ervan, met de gerechtelijke interest, hoofdelijk ten aanzien van de eerste, de tweede en de vijfde beklaagde.

De vordering van deze burgerlijke partij is in die mate gegrond.

173. A.A. is gerechtigd op een rechtsplegingsvergoeding van 225 EUR.

A.M.

174. Deze burgerlijke partij vordert een vergoeding van de eerste, de tweede en de vijfde beklaagde voor de morele schade veroorzaakt door het misdrijf onder tenlastelegging J.5. De rechtbank sprak deze beklaagden echter vrij voor deze tenlastelegging.

De rechtbank merkt voorts nog op dat deze beklaagden als dusdanig ook niet werden vervolgd voor het feit A.M. tegen haar wil in of buiten haar medeweten zaakvoerder te hebben gemaakt van BVBA P.. Deze feiten maken van geen enkele tenlastelegging het voorwerp uit.

De rechtbank is onbevoegd om te oordelen over de vordering van deze burgerlijke partij.

K.K.

175. Het staat vast dat deze burgerlijke partij nadeel heeft geleden door de misdrijven onder tenlastelegging Q.1, zoals heromschreven en verbeterd. De met zekerheid vaststaande schade bedraagt 764,14 EUR netto aan gederfd loon.

Deze burgerlijke partij leed morele schade door de misdrijven onder tenlasteleggingen N.2, O.2, zoals verbeterd en Q.1, zoals heromschreven en verbeterd, in de vorm van smart, pijn of verdriet. De rechtbank kent hem ter erkenning van dit leed een morele schadevergoeding van 1 EUR toe.

De schade bestaande uit administratief achternageloop staat wel vast. De schadevergoeding hiervoor kan naar billijkheid worden vastgesteld op 100 EUR.

De rechtbank veroordeelt de derde, de vierde en de zevende beklaagde hoofdelijk om aan K.K. de som van 865,14 EUR te betalen, te vermeerderen met de vergoedende interest vanaf 1 november 2018, en vanaf heden tot en met de volledige betaling ervan, met de gerechtelijke interest, telkens aan de wettelijke intrestvoet.

176. K.K. voert één en hetzelfde geschil op eenzelfde grondslag met de derde, de vierde en de zevende beklaagde. Hij is gerechtigd op een rechtsplegingsvergoeding van **600 euro**, die voornoemde beklaagden hoofdelijk verschuldigd zijn.

S.M.

177. Deze burgerlijke partij richt zijn vorderingen op grond van de tenlasteleggingen A.3, G.2, beiden zoals verbeterd, I.3, zoals heromschreven en verbeterd en T.3, zoals heromschreven, tegen de eerste en de zesde beklaagde. Evenwel, ten aanzien van de zesde beklaagde is de strafvordering vervallen, zodat de burgerlijke vordering ten aanzien van die partij niet ontvankelijk is. De burgerlijke vordering is dus enkel ontvankelijk ten aanzien van de eerste beklaagde.

Deze burgerlijke partij toont aan dat het bewezen verklaarde misdrijf onder tenlastelegging I.3, zoals heromschreven en verbeterd,hem schade berokkende. Hij moest loon derven, onder meer teneinde zijn huisvesting te bekostigen. Deze schade kan worden geraamd op 322.882,10 EUR. De rechtbank verwijst ter zake naar de overwegingen hierboven inzake de bijzondere verbeurdverklaring die door de arbeidsauditeur wordt gevorderd.

Deze burgerlijke partij leed ook onmiskenbaar pijn, smart en verdriet door de manier waarop hij als mens werd behandeld. Hij was het slachtoffer van mensenhandel door economische uitbuiting (T.3, zoals heromschreven). De rechtbank kent hem een morele schadevergoeding van 500 EUR toe.

De schade bestaande uit administratief achternageloop staat vast. De schadevergoeding hiervoor kan naar billijkheid worden vastgesteld op 100 EUR.

De rechtbank veroordeelt de eerste beklaagde om aan S.M. de som van 323.482,10 EUR te betalen, te vermeerderen met de vergoedende interest vanaf 1 januari 2016, en vanaf heden tot en met de volledige betaling ervan, met de gerechtelijke interest telkens aan de wettelijke intrestvoet..

178. S.M. is gerechtigd op een rechtsplegingsvergoeding van 10.500 EUR.

S.Ha.

179. Deze burgerlijke partij richt zijn vorderingen op grond van de tenlasteleggingen A.6, C.2 (die echter niet op hem betrekking heeft), E.7, G.8, allen zoals verbeterd, I.8, zoals heromschreven en verbeterd en V.1 tegen de eerste en de zesde beklaagde. Evenwel, ten aanzien van de zesde beklaagde is de strafvordering vervallen, zodat de burgerlijke vordering ten aanzien van die partij niet ontvankelijk is. De burgerlijke vordering is dus enkel ontvankelijk ten aanzien van de eerste beklaagde.

Deze burgerlijke partij toont aan dat het bewezen verklaarde misdrijf onder tenlastelegging I.8, zoals heromschreven en verbeterd, hem schade berokkende. Hij moest loon derven, onder meer teneinde zijn huisvesting te bekostigen. Deze schade kan worden geraamd op 15.743,62 EUR. De rechtbank verwijst ter zake naar de overwegingen hierboven inzake de bijzondere verbeurdverklaring die door de arbeidsauditeur wordt gevorderd.

Deze burgerlijke partij leed ook onmiskenbaar pijn, smart en verdriet door de manier waarop hij als mens werd behandeld. Hij was het slachtoffer van mensenhandel door economische

uitbuiting (V.1). De rechtbank kent hem een morele schadevergoeding van 500 EUR toe.

De schade bestaande uit administratief achternageloop staat vast. De schadevergoeding hiervoor kan naar billijkheid worden vastgesteld op 100 EUR.

De rechtbank veroordeelt de eerste beklaagde om aan S.Ha. de som van 16.343,62 EUR te betalen, te vermeerderen met de vergoedende interest vanaf 1 januari 2016, en vanaf heden tot en met de volledige betaling ervan, met de gerechtelijke interest, telkens aan de wettelijke intrestvoet..

180. S.Ha. is gerechtigd op een rechtsplegingsvergoeding van 1.650 EUR.

S.H.

181. Deze burgerlijke partij richt zijn vorderingen op grond van de tenlasteleggingen J.3, K.4, zoals verbeterd, L.4, zoals verbeterd, M.3, zoals heromschreven en verbeterd en Y.1 tegen de eerste, de tweede, de vijfde en de achtste beklaagde. De burgerlijke vordering is ontvankelijk, met dien verstande dat S.H. zich ten aanzien van de tweede en de achtste beklaagde niet kan steunen op het misdrijf onder tenlastelegging Y.1.

Deze burgerlijke partij toont aan dat het bewezen verklaarde misdrijf onder tenlastelegging M.3, zoals heromschreven en verbeterd, hem schade berokkende. Hij moest loon derven, onder meer teneinde zijn huisvesting te bekostigen. Deze schade kan worden geraamd op 58.563,47 EUR. De rechtbank verwijst ter zake naar de overwegingen hierboven inzake de bijzondere verbeurdverklaring die door de arbeidsauditeur wordt gevorderd.

Deze burgerlijke partij leed ook onmiskenbaar pijn, smart en verdriet door de manier waarop hij als mens werd behandeld. Hij was het slachtoffer van mensenhandel door economische uitbuiting (Y.1). De rechtbank kent hem een morele schadevergoeding van 500 EUR toe, doch enkel ten laste van de eerste en de vijfde beklaagde.

De schade bestaande uit administratief achternageloop staat vast. De schadevergoeding hiervoor kan naar billijkheid worden vastgesteld op 100 EUR.

De rechtbank veroordeelt de eerste, de tweede, de vijfde en de achtste beklaagde om aan S.H. hoofdelijk de som van 58.663,47 EUR te betalen, te vermeerderen met de vergoedende interest vanaf 1 januari 2018, en vanaf heden tot en met de volledige betaling ervan, met de gerechtelijke interest, telkens aan de wettelijke intrestvoet..

De rechtbank veroordeelt de eerste en de vijfde beklaagde ook om aan S.H. hoofdelijk de som van 500 EUR te betalen, te vermeerderen met de vergoedende interest vanaf 1 januari 2018, en vanaf heden tot en met de volledige betaling ervan, met de gerechtelijke interest, telkens aan de wettelijke intrestvoet..

182. S.H. voert één en hetzelfde geschil op eenzelfde grondslag met de eerste, de tweede, de vijfde en de achtste beklaagde. Hij is gerechtigd op een rechtsplegingsvergoeding van 4.500 EUR, die voornoemde beklaagden hoofdelijk moeten dragen.

MYRIA - Het federaal centrum voor de analyse van de migratiestromen, de bescherming van de grondrechten van de vreemdelingen en de strijd tegen de mensenhandel

183. MYRIA heeft, binnen de grenzen van de federale bevoegdheden, tot opdracht te waken over het respect van de grondrechten van de vreemdelingen en de overheid te informeren over de aard en de grootte van de migratiestromen. Zij voert haar opdrachten uit in een geest van dialoog en overleg met alle overheidsactoren en private actoren die betrokken zijn bij het opvang- en integratiebeleid van de immigranten. Ze heeft, binnen de grenzen van de federale bevoegdheden, eveneens de opdracht de bestrijding van de mensenhandel en de mensensmokkel te stimuleren (artikel 2 van de wet van 15 februari 1993 tot oprichting van een federaal Centrum voor de analyse van de migratiestromen, de bescherming van de grondrechten van de vreemdelingen en de strijd tegen de mensenhandel).

Binnen deze opdracht is MYRIA bevoegd om in rechte op te treden in rechtsgeschillen over de toepassing van onder andere de wet van 13 april 1995 houdende bepalingen tot bestrijding van de mensenhandel en van de mensensmokkel (artikel 3, 5° van de wet van 15 februari 1993).

Het bestaan van een wettelijke verplichting verhindert op zich niet dat vergoeding van schade op grond van artikel 1382 Oud B.W. mogelijk is. Wanneer echter uit de wettekst of de geest van de wet blijkt dat de betrokken prestaties of uitgaven definitief ten laste vallen van diegene op wie deze verplichting rust, dan kan voor die prestaties of uitgaven geen schadevergoeding worden gevraagd. (Cass. 14 juni 2024, AR P.24.0239.F)

Noch uit de tekst van de wet van 15 februari 1993 en de uitvoeringsbesluiten, noch uit de voorbereidende werkzaamheden blijkt dat MYRIA de kosten voor de uitoefening van haar wettelijke opdrachten definitief zelf moet dragen. Er is weliswaar geen wettelijk terugvorderingsrecht voorzien, maar dat verhindert niet dat vergoeding van de bewezen schade mogelijk is op grond van artikel 1382 Oud B.W.

De burgerlijke vordering van MYRIA tegen de eerste en de vijfde beklaagde is ontvankelijk. De rechtbank is evenwel onbevoegd om te oordelen over de burgerlijke vordering tegen de tweede en de achtste beklaagde, die werden vrijgesproken voor het feit van mensenhandel door economische uitbuiting.

184. Door de feiten van mensenhandel te plegen, hebben de eerste beklaagde en de vijfde beklaagde de wettelijke doelstellingen van MYRIA manifest geschonden. Deze morele schade moet worden vergoed. Een begroting hiervan naar redelijkheid en billijkheid dringt zich op. Een schadevergoeding van 2.500,00 EUR komt de rechtbank gepast voor rekening houdende met de ernst van de feiten.

Alle wegens eenzelfde misdrijf veroordeelde personen zijn hoofdelijk gehouden tot teruggave en schadevergoeding (art. 50, 1ste lid Sw.). De verbintenis tot de schuld is hoofdelijk ongeacht de graad van deelname van elk van de daders aan het gemeenschappelijke misdrijf. De strafrechter is niet bevoegd om de bijdrage van de medeverantwoordelijken te bepalen in functie van de omvang van hun respectieve fout en van de leer of minder grote invloed ervan op de totstandkoming van de schade. (Cass. 17 maart 2021, *Dr. Pén. Entr.* 2021, 137) Wanneer de schade het gevolg is van verschillende inbreuken, kan de rechter de onrechtmatige daad als uniek beschouwen en alle beklaagden die eraan hebben deelgenomen hoofdelijk

veroordelen in toepassing van artikel 1382 Oud B.W., tot volledige vergoeding van de veroorzaakte schade (Cass. 14 oktober 2020, *JT* 2021, 73).

De eerste en de vijfde beklaagde worden allen veroordeeld voor eenzelfde misdrijf, de eerste weliswaar met betrekking tot meer en ook andere slachtoffers dan de vijfde beklaagde. Het gaat niettemin om een unieke onrechtmatige daad, waarbij de fouten van de eerste en de vijfde beklaagde aanleiding hebben gegeven tot één en dezelfde schade. Zij zijn dan ook hoofdelijk gehouden om deze te vergoeden.

Op de toegekende schadevergoeding is er vergoedende interest verschuldigd, dit vanaf de gemiddelde datum van 1 maart 2015 tot heden. Vanaf heden tot de dag van volledige betaling is er gerechtelijke interest verschuldigd, telkens aan de wettelijke intrestvoet..

185. De verhouding tussen MYRIA enerzijds en de eerste en de vijfde beklaagde anderzijds geldt als één geschil, waarbij de vorderingen ten aanzien van deze beklaagden ook eenzelfde grondslag hebben. MYRIA heeft bijgevolg slechts recht op één rechtsplegingsvergoeding.

De verschuldigde rechtsplegingsvergoeding bedraagt 975 EUR. De eerste en de vijfde beklaagde zijn er hoofdelijk toe gehouden deze vergoeding te betalen.

PAG-ASA VZW

186. Deze burgerlijke partij is een vereniging zonder winstoogmerk, die erkend is als centrum dat gespecialiseerd is in de opvang en begeleiding van slachtoffers van mensenhandel (zie KB 28 juni 2023 betreffende het verlenen van erkenning aan de centra gespecialiseerd in de opvang en begeleiding van slachtoffers van mensenhandel en van bepaalde zwaardere vormen van mensensmokkel en inzake de erkenning om in rechte op te treden, voorafgegaan door een KB van 22 juni 2018 met dezelfde titel).

De erkenning als opvangcentrum gespecialiseerd inzake mensenhandel geldt eveneens als erkenning om in rechte op te treden overeenkomstig artikel 11, § 5, van de wet van 13 april 1995 houdende bepalingen tot bestrijding van de mensenhandel en van de mensensmokkel (art. 2 KB 18 april 2013 inzake de erkenning van de centra gespecialiseerd in de opvang en begeleiding van slachtoffers van mensenhandel en van bepaalde zwaardere vormen van mensensmokkel en inzake de erkenning om in rechte op te treden). Art. 11, §5 van voornoemde wet bepaalt dat onverminderd artikel 17, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek de door de Koning daartoe vergunde verenigingen en de instellingen van openbaar nut in rechte optreden in alle rechtsgeschillen waartoe de toepassing van deze wet aanleiding kan geven.

Het bestaan van een wettelijke verplichting verhindert op zich niet dat vergoeding van schade op grond van artikel 1382 Oud B.W. mogelijk is. Wanneer echter uit de wettekst of de geest van de wet blijkt dat de betrokken prestaties of uitgaven definitief ten laste vallen van diegene op wie deze verplichting rust, dan kan voor die prestaties of uitgaven geen schadevergoeding worden gevraagd. (Cass. 14 juni 2024, AR P.24.0239.F)

Noch uit voornoemde wetsbepalingen, noch uit de voorbereidende werkzaamheden hierbij, blijkt dat erkende centra gespecialiseerd in de opvang en begeleiding van slachtoffer van mensenhandel de kosten voor de uitoefening van hun wettelijke opdracht definitief zelf moeten dragen. Er is weliswaar geen wettelijk terugvorderingsrecht voorzien, maar dat

verhindert niet dat vergoeding van de bewezen schade mogelijk is op grond van artikel 1382 Oud B.W.

De burgerlijke vordering van PAG-ASA is ontvankelijk, doch slechts ten aanzien van de eerste en de vijfde beklaagde, die werden veroordeeld voor het misdrijf mensenhandel. De rechtbank is niet bevoegd om te oordelen over de burgerlijke vordering tegen de tweede, de en de achtste beklaagde, die werden vrijgesproken voor het feit van mensenhandel door economische uitbuiting. De burgerlijke vordering tegen de zesde beklaagde ten aanzien van wie de strafvordering is vervallen, .is niet ontvankelijk. Ook de burgerlijke vordering tegen de derde, de vierde en de zevende beklaagde is niet ontvankelijk. Zij werden immers niet vervolgd voor het misdrijf mensenhandel door economische uitbuiting.

187. Door de feiten van mensenhandel te plegen, hebben de eerste beklaagde en de vijfde beklaagde PAG-ASA ertoe gebracht slachtoffers te moeten begeleiden en ondersteunen. PAG-ASA heeft hiervoor mensen en middelen moeten inzetten. Deze materiële schade moet worden vergoed. Een begroting hiervan naar redelijkheid en billijkheid dringt zich op. Een schadevergoeding van 2.500,00 EUR komt de rechtbank gepast voor.

Alle wegens eenzelfde misdrijf veroordeelde personen zijn hoofdelijk gehouden tot teruggave en schadevergoeding (art. 50, 1ste lid Sw.). De verbintenis tot de schuld is hoofdelijk ongeacht de graad van deelname van elk van de daders aan het gemeenschappelijke misdrijf. De strafrechter is niet bevoegd om de bijdrage van de medeverantwoordelijken te bepalen in functie van de omvang van hun respectieve fout en van de leer of minder grote invloed ervan op de totstandkoming van de schade. (Cass. 17 maart 2021, *Dr. Pén. Entr.* 2021, 137) Wanneer de schade het gevolg is van verschillende inbreuken, kan de rechter de onrechtmatige daad als uniek beschouwen en alle beklaagden die eraan hebben deelgenomen hoofdelijk veroordelen in toepassing van artikel 1382 Oud B.W., tot volledige vergoeding van de veroorzaakte schade (Cass. 14 oktober 2020, *JT* 2021, 73).

De eerste en de vijfde beklaagde worden allen veroordeeld voor eenzelfde misdrijf, de eerste weliswaar met betrekking tot meer en ook andere slachtoffers dan de vijfde beklaagde. Het gaat niettemin om een unieke onrechtmatige daad, waarbij de fouten van de eerste en de vijfde beklaagde aanleiding hebben gegeven tot één en dezelfde schade. Zij zijn dan ook hoofdelijk gehouden om deze te vergoeden.

Op de toegekende schadevergoeding is er vergoedende interest verschuldigd, dit vanaf de gemiddelde datum van 1 maart 2015 tot heden. Vanaf heden tot de dag van volledige betaling is er gerechtelijke interest verschuldigd, telkens aan de wettelijke intrestvoet.

188. De eerste en de vijfde beklaagde worden ook hoofdelijk veroordeeld om aan PAG-ASA VZW een rechtsplegingsvergoeding van 975 EUR te betalen.

<u>Toewijzing van het verbeurdverklaarde aan de burgerlijke partijen</u>

189. Ingeval de verbeurdverklaarde zaken aan de burgerlijke partij toebehoren, zullen zij aan haar worden teruggegeven. Dat gebeurt ook als de rechter de verbeurdverklaring heeft uitgesproken omwille van het feit dat zij goederen en waarden vormen die door de veroordeelde in de plaats gesteld zijn van de zaken die toebehoren aan de burgerlijke partij of omdat zij het equivalent vormen van zulke zaken (artikel 43bis, 3de lid Sw.).

De hierboven in hoofde van de desbetreffende beklaagden uitgesproken verbeurdverklaringen worden overeenkomstig artikel 43bis, 3de lid Sw. uitgesproken met toewijzing aan de burgerlijke partijen die zich stelden tegen deze beklaagden met evenredige verdeling naargelang de hen toegekende bedragen.

II. AMBTSHALVE VEROORDELING (ART. 236 SOC.SW.)

190. Artikel 236, 1ste lid Sociaal Strafwetboek bepaalt dat wanneer de benadeelde derden zich geen burgerlijke partij hebben gesteld, de rechter die de straf uitspreekt voorzien in de artikelen 162, tweede lid en derde lid, 171/1, 171/2/1, 171/3,171/4, 181, 181/1, 218, 219, 220, 223, § 1, eerste lid, 1°, en 234, § 1 en § 2 of die de schuld vaststelt voor een inbreuk op deze bepalingen, de schuldenaar van het onbetaalde loon of de schuldenaar van onbetaalde of gedeeltelijk onbetaalde bijdragen ambtshalve veroordeelt tot het betalen van het loon vermeerderd met de verwijlinteresten en het betalen van de achterstallige bijdragen, de bijdrageopslagen en de verwijlinteresten.

Deze bepaling trad in werking op 1 juli 2024, maar is onmiddellijk van toepassing in lopende gedingen. Het betreft immers geen straf, maar een burgerlijke herstelmaatregel, waarop artikel 1.2 BW inzake de toepassing van de wet in de tijd van toepassing is.

191. De rechtbank veroordeelde geen enkele beklaagde voor een inbreuk op artikel 162, 2de lid Sociaal Strafwetboek, maar wel voor een inbreuk op artikel 162, 1ste lid Sociaal Strafwetboek of voor een inbreuk op artikel 42, 1° Loonbeschermingswet. Het waren deze laatste strafbepalingen die van toepassing waren op het ogenblik van de feiten en die de grondslag vormen voor de veroordeling. Dat deze feiten thans strafbaar zijn op grond van artikel 162, 2de lid Sociaal Strafwetboek doet geen afbreuk aan die vaststelling. Immers,

> *"De feiten moeten immers steeds worden omschreven volgens de strafbaarstelling van toepassing op het moment dat ze werden gepleegd.*
> *(...)*
> *Uiteraard zal de strafrechter bij toepassing van artikel 2, tweede lid Strafwetboek de minst zware straf toepassen indien de straf ten tijde van de uitspraak verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald, zodat de vaststelling ter zake door de strafrechter niet van belang is voor de strafbaarstelling op zich, maar ook voor de toepasselijke strafmaat. Maar de vaststelling dat de ten laste gelegde feiten nog steeds strafbaar zijn op basis van de nieuwe wetgeving maakt geen deel uit van de eigenlijke tenlastelegging of van de kwalificatie van het misdrijf.*
> *(...)*
> *Dit soort aanvullingen van de omschrijving van het ten laste gelegde moeten dus goed worden begrepen als een expliciete overweging dat de feiten nog steeds strafbaar zijn onder de nieuwe Strafwet."*

(J. Decoker, "De heromschrijving van het ten laste gelegde: een greep uit de cassatierechtspraak (vanaf 2000 tot nu)", *T. Strafr.* 2017/6, 356: de rechtbank onderlijnt).

De rechtbank ziet bijgevolg geen grondslag om ten aanzien van de eerste, de tweede, de derde, de vierde, de vijfde, de zevende en de achtste beklaagde een ambtshalve veroordeling uit te spreken voor het onbetaalde loon.

Wat de zesde beklaagde betreft merkt de rechtbank op dat deze heeft opgehouden te bestaan, met als gevolg dat het verval van strafvordering wordt uitgesproken. De zesde beklaagde kan bijgevolg ook niet ambtshalve worden veroordeeld tot betaling van het onbetaalde loon.

192. De rechtbank veroordeelde de eerste, de tweede, de derde, de vierde, de vijfde, de zevende en de achtste beklaagde wel elk voor inbreuken op artikel 181 en 234, §1 Sociaal Strafwetboek.

Het gaat om inbreuken die in verband kunnen worden gebracht met het ontduiken van sociale bijdragen verschuldigd aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid. Deze Rijksdienst stelde zich géén burgerlijke partij in deze zaak.

Artikel 236, 4de lid Sociaal Strafwetboek bepaalt dat wanneer er geen afrekening is met betrekking tot de in het eerste lid bedoelde bedragen, de rechter zijn beslissing over de ambtshalve veroordeling kan aanhouden.

De rechtbank stelt vast dat zich in het strafdossier enkel een vermogensvoordeelberekening bevindt van een sociaal inspecteur van de RSZ. Dit kan niet gelijkgesteld worden met een volwaardige en volledige afrekening, te meer deze berekening met betrekking tot sommige werknemers arbeidsprestaties en/of periodes van tewerkstelling in acht nam die volgens de rechtbank niet zijn bewezen. Uit de vermogensvoordeelberekening blijkt trouwens ook niet welke bijdrageopslagen verschuldigd zouden zijn. In die omstandigheden houdt de rechtbank zijn beslissing over de ambtshalve veroordeling aan.

III. OVERIGE BURGERLIJKE BELANGEN

De rechtbank houdt ook de overige burgerlijke belangen aan.

TOEGEPASTE WETTEN

De rechtbank houdt rekening met de volgende artikelen die de bestanddelen van de misdrijven en de strafmaat bepalen, en het taalgebruik in gerechtszaken regelen:

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35, 41 Wet van 15 juni 1935;
art. 4, 20, 21ter Wet van 17 april 1878 - Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering;
art. 162, 162bis 182, 184, 185, 186, 189, 190, 191, 194, 195, 227 Wetboek van Strafvordering;
art. 101, 103, 162, 181, 187, 221, 234 van het Sociaal Strafwetboek;
art. 1, 2, 3 Wet van 4 oktober 1867;
art. 1, 2, 3, 5, 7, 7bis, 25, 31, 38, 39, 40, 41, 41bis, 42, 43bis, 50, 65, 66, 79, 80, 100, 433sexies, lid 1, 1°, 433septies, 6°, 2°, 433novies, lid 1 Strafwetboek;
art. 1, 2, 3 Wet van 5 maart 1952;
art. 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken;
art. 28, 29 van de wet van 1 augustus 1985;
art. 1 (§1, 2° en §2), 8, 14, 18bis van de Wet van 29 juni 1964;
art. 1382 e.v. Oud Burgerlijk Wetboek;
art. 1022 Gerechtelijk Wetboek;
alsook de overige wetsbepalingen aangehaald in de inleidende akte en in huidig vonnis.

De rechtbank:

op tegenspraak ten aanzien van **G.O.**, **G.S.**, **G.Y.**, **G.Y.**, **BVBA G.**, **BVBA G.2.**, **G.I.**,
bij verstek ten aanzien van **BVBA P.**,

VOORAF

Verbetert de tenlasteleggingen A, C, D, E, F, G, K, L, O, P en R als volgt:

"Als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het Strafwetboek;

(...)

de eerste, de zesde,

te Gent in de periode van 4 augustus 2010 tot en met 1 augustus 2018, meermaals, en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet, zonder onderbreking gedurende vijf jaar, waarvan het laatste feit plaatsvond op 1 augustus 2018

A. geen of geen correcte Dimona-aangifte bij indiensttreding

(...)

- (...)
- (...) vanaf 1 mei ***2016*** strafbaar gesteld door artikel 181, §1, eerste lid, 1°, van het Sociaal Strafwetboek (...)
- (...)
- (...)

de eerste, de zesde,

voor tenlasteleggingen B en C te Gent in de periode van 12 oktober 2009 tot en met 14 augustus 2016, meermaals, en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet, zonder onderbreking gedurende vijf jaar, waarvan het laatste feit plaatsvond op 14 augustus 2016

(...)

in de periode van 1 juli 2011 tot en met 14 augustus 2016, meermaals

C. wetens en willens geen of minder bijdragen betalen dan die welke men verschuldigd is wetens en willens geen of minder bijdragen betaald hebben dan die welke men verschuldigd is ingevolge een verklaring bedoeld bij artikel ***234***, ***§1***, 1° van het Sociaal Strafwetboek, het nalaten of het weigeren van het afleggen van een verklaring of van het verstrekken van inlichtingen bedoeld bij artikel ***234***, ***§1***, 2°, van hetzelfde wetboek of met een akte bedoeld bij de artikelen 232 en 235 van dit wetboek

(...)

de eerste, de zesde,

voor tenlasteleggingen D en E te Gent in de periode van 24 juni 2010 tot en met 7 augustus 2018, meermaals, en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet, zonder onderbreking gedurende vijf jaar, waarvan het laatste feit plaatsvond op 7 augustus 2018

in de periode van 24 juni 2010 tot en met 30 juni 2011, meermaals,

D. geen of minder bijdragen betalen dan die welke men verschuldigd is
(...)

(...);
*thans strafbaar gesteld door artikel 234, eerste lid, §1, **1°**, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 4.*

in de periode van 1 juli 2011 tot en met 7 augustus 2018, meermaals

E. wetens en willens geen of minder bijdragen betalen dan die welke men verschuldigd is

wetens en willens geen of minder bijdragen betaald hebben dan die welke men verschuldigd is ingevolge een verklaring bedoeld bij artikel **234**, ***§1***, 1° van het Sociaal Strafwetboek, het nalaten of het weigeren van het afleggen van een verklaring of van het verstrekken van inlichtingen bedoeld bij artikel **234**, ***§1***, lid, 2°, van hetzelfde wetboek of met een akte bedoeld bij de artikelen 232 en 235 van dit wetboek

(...)

de eerste, de zesde,

voor tenlasteleggingen F en G te Gent in de periode van 12 oktober 2009 tot en met 7 augustus 2018, meermaals, en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet, zonder onderbreking gedurende vijf jaar, waarvan het laatste feit plaatsvond op 7 augustus 2018

in de periode van 12 oktober 2009 tot en met 30 juni 2011, meermaals

F. individuele rekening: onvolledig opmaken
(...)

(...);
*thans strafbaar gesteld door artikel **187, §1** van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek **en gewijzigd bij wet van 15 mei 2024**, met een sanctie van niveau **3**.*

in de periode van 1 juli 2011 tot en met 7 augustus 2018, meermaals

G. individuele rekening onvolledig of onjuist opgesteld
(...)

- (...)
- *Misdrijf strafbaar overeenkomstig artikel 187, §2 eerste lid, 2° van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 2*
- ***Thans strafbaar gesteld door artikel 187, §1 van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 3***

(...)

de eerste, de tweede, de vijfde, de achtste,

te Gent in de periode van 15 juli 2016 tot en met 4 augustus 2019, meermaals, en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet, waarvan het laatste feit plaatsvond op 4 augustus 2019

K. wetens en willens geen of minder bijdragen betalen dan die welke men verschuldigd is
wetens en willens geen of minder bijdragen betaald hebben dan die welke men verschuldigd is ingevolge een verklaring bedoeld bij artikel ***234***, ***§1***, 1° van het Sociaal Strafwetboek, het nalaten of het weigeren van het afleggen van een verklaring of van het verstrekken van inlichtingen bedoeld bij artikel ***234***, ***§1***, 2°, van hetzelfde wetboek of met een akte bedoeld bij

de artikelen 232 en 235 van dit wetboek

(...)

Aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: twaalf
Namelijk

(...)
11. ***H.Z.*** van 13 juli 2018 tot en met 1 december 2018
(...)

de eerste, de tweede, de vijfde, de achtste,

te Gent in de periode van 15 juli 2016 tot en met 7 oktober 2020, meermaals, en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet, waarvan het laatste feit plaatsvond op 7 oktober 2020

L. individuele rekening onvolledig of onjuist opgesteld
(...)

Aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: twaalf
namelijk

(...)
11. ***H.Z.*** van 13 juli 2018 tot en met 1 december 2018
(...)

- (...)
- *Misdrijf strafbaar overeenkomstig artikel 187, §2 eerste lid, 2° van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 2*
- ***Thans strafbaar gesteld door artikel 187, §1 van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 3***

(...)

de derde, de vierde, de zevende,

te Gent in de periode van 5 oktober 2017 tot en met 18 februari 2021, meermaals, en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet, waarvan het laatste feit plaatsvond op 18 februari 2021

O. wetens en willens geen of minder bijdragen betalen dan die welke men verschuldigd is
wetens en willens geen of minder bijdragen betaald hebben dan die welke men verschuldigd is ingevolge een verklaring bedoeld bij artikel ***234***, ***§1***, 1° van het Sociaal Strafwetboek, het nalaten of het weigeren van het afleggen van een verklaring of van het verstrekken van inlichtingen bedoeld bij artikel ***234***, ***§1***, 2°, van hetzelfde wetboek of met een akte bedoeld bij de artikelen 232 en 235 van dit wetboek

(...)

de derde, de vierde, de zevende,

te Gent in de periode van 17 juli 2018 tot en met 13 februari 2019, meermaals, en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet, waarvan het laatste feit plaatsvond op 13 februari 2019

P. individuele rekening onvolledig of onjuist opgesteld
(...)

- (...)
- *Misdrijf strafbaar overeenkomstig artikel 187, §2 eerste lid, 2° van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 2*
- ***Thans strafbaar gesteld door artikel 187, §1 van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 3***

(...)

de derde, de vierde, de zevende,

te Gent op 7 oktober 2020

R. afwijkingsdocument niet invullen voor een deeltijdse werknemer die tewerkgesteld wordt buiten het bekendgemaakte uurrooster
(...)

- *inbreuk op artikel 161 van de programmawet van 22 december 1989*
- *op het ogenblik van de feiten strafbaar gesteld door artikel 152, eerste lid, 2°, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 3 of met een sanctie van niveau 4 wanneer een waarschuwing of een termijn voor zich in regel te stellen vooraf schriftelijk voor deze inbreuk werd gegeven, krachtens artikel 151, tweede lid, van het Sociaal Strafwetboek*
- ***thans in het algemeen strafbaar gesteld met een sanctie van niveau 3"***

Verbetert de dagvaarding op pagina 20 als volgt:

"(...)

De ***zevende*** (G.2. BVBA).

(...)"

Heromschrijft en verbetert de tenlasteleggingen H, I, M en Q als volgt:

"(...)

de eerste, de zesde,

voor tenlasteleggingen H en I te Gent in de periode van 12 oktober 2009 tot en met 7 augustus 2018, meermaals, en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting

uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet, zonder onderbreking gedurende vijf jaar, waarvan het laatste feit plaatsvond op 7 augustus 2018

in de periode van 12 oktober 2009 tot en met 30 juni 2011, meermaals

H. niet betalen loon

( )

...

aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: twee namelijk:

1. S.V. van 12 oktober 2009 tot en met 30 juni 2011
2. H.E. van 24 juni 2010 tot en met 30 juni 2011

(zie verslag van de RSZ van 18 september 2019, bijlage II, karton II)

misdrijf strafbaar overeenkomstig artikel 42, 1° van voormelde wet met een gevangenisstraf van acht dagen tot één maand en/of een geldboete van 26 tot 500 EUR;
thans strafbaar gesteld door artikel 162, ***tweede lid, 1°***, van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek ***en gewijzigd bij wet van 15 mei 2024*** met een sanctie van niveau **3**

in de periode van 1 juli 2011 tot en met 7 augustus 2018, meermaals

I. loon van de werknemer niet (tijdig) uitbetalen

(...)

aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: acht namelijk:

1. S.V. van 1 juli 2011 tot en met 10 juni 2013
2. H.E. van 1 juli 2011 tot en met 4 juli 2013
3. S.M. van 4 augustus 2011 tot en met 14 augustus 2016
4. K.M. van 6 maart 2015 tot en met 15 juni 2015
5. A.Ah. van 24 juni 2015 tot en met 1 juli 2015
6. S.E. van 13 januari 2016 tot en met 14 juli 2016 en van 31 juli 2016 tot en met 5 september 2016
7. Z.N. van 4 april 2016 tot en met 22 mei 2017
8. S.Ha. van 4 mei 2018 tot en met 7 augustus 2018

(zie verslag van de RSZ van 18 september 2019, bijlage II, karton II)

- inbreuk op artikelen 3, 3bis, 4, 9 tot 9quinquies en 11 van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers
- Misdrijf strafbaar overeenkomstig artikel 162, eerste lid, 1° van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 2
- ***Thans strafbaar gesteld door artikel 162, tweede lid, 1° van het Sociaal Strafwetboek strafbaar met een sanctie van niveau 3***

(...)

de eerste, de tweede, de vijfde, de achtste,

te Gent in de periode van 15 juli 2016 tot en met 1 juli 2018, meermaals, en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet, waarvan het laatste feit plaatsvond op 1 juli 2018

M. loon van de werknemer niet (tijdig) uitbetalen
(...)

aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: zeven namelijk:

1. S.E. van 15 juli 2016 tot en met 30 juli 2016
2. Z.N. van 8 april 2017 tot en met 13 juli 2017
3. S.H. van 12 mei 2017 tot en met 23 mei 2018
4. K.J. van 20 juni 2017 tot en met 26 augustus 2017
5. S.S. van 1 juli 2017 tot en met 30 augustus 2017
6. A.Ay. van 26 december tot en met 31 januari 2019
7. B.M. van 30 april 2018 tot en met 1 juli 2018

(zie verslag van de RSZ van 18 september 2019, bijlage II, karton II)

- inbreuk op artikelen 3, 3bis, 4, 9 tot 9quinquies en 11 van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers
- Misdrijf strafbaar overeenkomstig artikel 162, eerste lid, 1° van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 2
- ***Thans strafbaar gesteld door artikel 162, tweede lid, 1° van het Sociaal Strafwetboek strafbaar met een sanctie van niveau 3***

(...)

de derde, de vierde, de zevende,

te Gent in de periode van 17 juli 2018 tot en met 13 februari 2019, meermaals, en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet, waarvan het laatste feit plaatsvond op 13 februari 2019

Q. loon van de werknemer niet (tijdig) uitbetalen
(...)

aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: één namelijk:

1. K.K.

(zie verslag van de RSZ van 18 september 2019, bijlage II, karton II)

- inbreuk op artikelen 3, 3bis, 4, 9 tot 9quinquies en 11 van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers
- Misdrijf strafbaar overeenkomstig artikel 162, eerste lid, 1° van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 2

- ***Thans strafbaar gesteld door artikel 162, tweede lid, 1° van het Sociaal Strafwetboek strafbaar met een sanctie van niveau 3"***

<u>Heromschrijft de tenlastelegging T als volgt:</u>

"(...)

de eerste, de zesde

voor tenlasteleggingen T, U en V te Gent <u>in de periode van 12 oktober 2009 tot en met 7 augustus 2018</u> en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet, zonder onderbreking gedurende vijf jaar, waarvan het laatste feit plaatsvond op 7 augustus 2018

<u>in de periode van 12 oktober 2009 tot en met 14 augustus 2016</u>

T. mensenhandel met het oog op uitbuiting door arbeid met verzwarende omstandigheden
het misdrijf mensenhandel te hebben gepleegd, zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, de wisseling of de overdracht van de controle over hem teneinde deze persoon ***in de periode van 12 oktober 2009 tot en met 1 augustus 2013*** *aan het werk te zetten of te laten aan het werk zetten,* ***en in de periode van 2 augustus 2013 tot en met 14 augustus 2016 met het doel het verrichten van werk of het verlenen van diensten,*** *in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, waarbij zijn toestemming van geen belang was.*

- (...)"

Herkwalificeert de tenlastelegging B als volgt:

"(...)

de eerste, de zesde,

voor tenlasteleggingen B en C te Gent <u>in de periode van 12 oktober 2009 tot en met 14 augustus 2016, meermaals</u>, en terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaakten van hetzelfde misdadig opzet, zonder onderbreking gedurende vijf jaar, waarvan het laatste feit plaatsvond op 14 augustus 2016

<u>in de periode van 12 oktober 2009 tot en met 30 juni 2011, meermaals</u>,

B. geen aangifte doen van de bijdragen welke men verschuldigd is
met inbreuk op de artikelen 21 en 22 van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders en artikel 33 §2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van voormelde wet, als verzekeringsplichtige werkgever, zijn aangestelde of lasthebber, nagelaten te hebben een aangifte met verantwoording van het bedrag van de verschuldigde sociale zekerheidsbijdragen te bezorgen aan de Rijksdienst voor sociale zekerheid ten aanzien van de

hierna vermelde werknemer

met name door S.V. te werk te stellen bij BVBA P. als zelfstandige en niet langer als werknemer, terwijl er in werkelijkheid niets veranderde aan zijn tewerkstelling en hij onder zijn zogenaamde zelfstandigenstatuut nog steeds onder gezag arbeid verrichtte voor BVBA P.

aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: één namelijk:

1. S.V.

*misdrijf op het ogenblik strafbaar overeenkomstig artikel 35 §1, eerste lid, 1°, van voormelde wet met een gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en/of een geldboete van 130 tot 2.500 EUR; de geldboete wordt zoveel maal toegepast ais er werknemers zijn ten overstaan van dewelke een inbreuk is gepleegd, zonder dat het totaal bedrag van de geldboete evenwel hoger mag zijn dan 500.000 EUR; thans strafbaar gesteld door artikel **234, §1, eerste lid, 2°** van het Sociaal Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 6 juni 2010 tot invoering van het Sociaal Strafwetboek met een sanctie van niveau 4."*

OP STRAFGEBIED

Ten aanzien van **G.O.**, eerste beklaagde

Spreekt G.O. voor de feiten van de tenlasteleggingen **A.2** zoals verbeterd, **A.4** zoals verbeterd, **A.6** zoals verbeterd, **B.1** voor de periode van 12 oktober 2009 tot en met 31 augustus 2010, zoals geherkwalificeerd, **C.2** voor de periode van 4 augustus 2011 tot en met 3 mei 2015, zoals verbeterd, **E.2** voor de periode van 6 maart 2015 tot en met 11 maart 2015, zoals verbeterd, **E.7** voor de periode van 1 augustus 2018 tot en met 7 augustus 2018, zoals verbeterd, **G.3** voor de periode van 6 maart 2015 tot en met 11 maart 2015, zoals verbeterd, **G.6** zoals verbeterd, **G.8** voor de periode van 1 augustus 2018 tot en met 7 augustus 2018, zoals verbeterd, **I.4** voor de periode van 6 maart 2015 tot en met 11 maart 2015, zoals heromschreven en verbeterd, **I.8** voor de periode van 1 augustus 2018 tot en met 7 augustus 2018, zoals heromschreven en verbeterd, **J.1**, **J.2**, **J.4**, **J.5**, **K.5** zoals verbeterd, **K.6** op 1 juli 2017 en voor de periode van 6 augustus 2017 tot en met 30 augustus 2017, zoals verbeterd, **K.10** voor de periode van 16 juli 2018 tot en met 22 juli 2018, zoals verbeterd, **K.12** voor de periode van 3 juni 2019 tot en met 26 juli 2019, zoals verbeterd, **L.5** zoals verbeterd, **L.6** op 1 juli 2017 en voor de periode van 6 augustus 2017 tot en met 30 augustus 2017, zoals verbeterd, **L.10** voor de periode van 16 juli 2018 tot en met 22 juli 2018, zoals verbeterd, **M.4** voor de periode van 20 juni 2017 tot en met 29 juni 2017 en voor de periode van 6 augustus 2017 tot en met 26 augustus 2017, zoals heromschreven en verbeterd, **M.5** op 1 juli 2017 en voor de periode van 6 augustus 2017 tot en met 30 augustus 2017, zoals heromschreven en verbeterd, **T.2** zoals heromschreven, **W.1**, **W.2**, **W.3**, **X.1**, **Y.2**, **Y.3**, **Y.4**, **Y.5**, **Z.1**, **Z.2**, **Z.3**, **Z.4**, **Z.5**, **vrij**.

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen **A.1** zoals verbeterd, **A.3** zoals verbeterd, **A.5** zoals verbeterd, **B.1** voor de periode van 1 september 2010 tot en met 30 juni 2011, zoals geherkwalificeerd, **C.1** zoals verbeterd, **C.2** voor de periode van 4 mei 2015 tot en met 14 augustus 2016, zoals verbeterd, **D.1**, zoals verbeterd, **E.1** zoals verbeterd, **E.2** voor de periode van 12 maart 2015 tot en met 15 juni 2015, zoals verbeterd, **E.3** zoals verbeterd, **E.4** zoals

verbeterd, **E.5** zoals verbeterd, **E.6** zoals verbeterd, **E.7** voor de periode van 4 mei 2018 tot en met 31 juli 2018, zoals verbeterd, **F.1** zoals verbeterd, **F.2** zoals verbeterd, **G.1** zoals verbeterd, **G.2** zoals verbeterd, **G.3** voor de periode van 12 maart 2015 tot en met 15 juni 2015, zoals verbeterd, **G.4** zoals verbeterd, **G.5** zoals verbeterd, **G.7** zoals verbeterd, **G.8** voor de periode van 4 mei 2018 tot en met 31 juli 2018, zoals verbeterd, **H.1** zoals heromschreven en verbeterd, **H.2** zoals heromschreven en verbeterd, **I.1** zoals heromschreven en verbeterd, **I.2** zoals heromschreven en verbeterd, **I.3** zoals heromschreven en verbeterd, **I.4** voor de periode van 12 maart 2015 tot en met 15 juni 2015, zoals heromschreven en verbeterd, **I.5** zoals heromschreven en verbeterd, **I.6** zoals heromschreven en verbeterd, **I.7** zoals heromschreven en verbeterd, **I.8** voor de periode van 4 mei 2018 tot 31 juli 2018, zoals heromschreven en verbeterd, **J.3**, **J.6**, **J.7**, **K.1** zoals verbeterd, **K.2** zoals verbeterd, **K.3** zoals verbeterd, **K.4** zoals verbeterd, **K.6** voor de periode van 2 juli 2017 tot en met 5 augustus 2017, zoals verbeterd, **K.7** zoals verbeterd, **K.8** zoals verbeterd, **K.9** zoals verbeterd, **K.10** voor de periode van 1 juli 2018 tot en met 15 juli 2018, zoals verbeterd, **K.11** zoals verbeterd, **K.12** voor de periode van 4 mei 2019 tot en met 2 juni 2019, zoals verbeterd, **L.1** zoals verbeterd, **L.2** zoals verbeterd, **L.3** zoals verbeterd, **L.4** zoals verbeterd, **L.6** voor de periode van 2 juli 2017 tot en met 5 augustus 2017, zoals verbeterd, **L.7** zoals verbeterd, **L.8** zoals verbeterd, **L.9** zoals verbeterd, **L.10** voor de periode van 1 juli 2018 tot en met 15 juli 2018, zoals verbeterd, **L.11** zoals verbeterd, **L.12** zoals verbeterd, **M.1** zoals heromschreven en verbeterd, **M.2** zoals heromschreven en verbeterd, **M.3** zoals heromschreven en verbeterd, **M.4** voor de periode van 30 juni 2017 tot en met 5 augustus 2017, zoals heromschreven en verbeterd, **M.5** voor de periode van 2 juli 2017 tot en met 5 augustus 2017, zoals heromschreven en verbeterd, **M.6** zoals heromschreven en verbeterd, en **M.7** zoals heromschreven en verbeterd, **T.1** zoals heromschreven, T.3 zoals heromschreven, **U.1**, **V.1**, **Y.1**, bewezen.

Veroordeelt G.O. voor de vermengde feiten van de tenlasteleggingen **A.1** zoals verbeterd, **A.3** zoals verbeterd, **A.5** zoals verbeterd, **B.1** voor de periode van 1 september 2010 tot en met 30 juni 2011, zoals geherkwalificeerd, **C.1** zoals verbeterd, **C.2** voor de periode van 4 mei 2015 tot en met 14 augustus 2016, zoals verbeterd, **D.1**, zoals verbeterd, **E.1** zoals verbeterd, **E.2** voor de periode van 12 maart 2015 tot en met 15 juni 2015, zoals verbeterd, **E.3** zoals verbeterd, **E.4** zoals verbeterd, **E.5** zoals verbeterd, **E.6** zoals verbeterd, **E.7** voor de periode van 4 mei 2018 tot en met 31 juli 2018, zoals verbeterd, **F.1** zoals verbeterd, **F.2** zoals verbeterd, **G.1** zoals verbeterd, **G.2** zoals verbeterd, **G.3** voor de periode van 12 maart 2015 tot en met 15 juni 2015, zoals verbeterd, **G.4** zoals verbeterd, **G.5** zoals verbeterd, **G.7** zoals verbeterd, **G.8** voor de periode van 4 mei 2018 tot en met 31 juli 2018, zoals verbeterd, **H.1** zoals heromschreven en verbeterd, **H.2** zoals heromschreven en verbeterd, **I.1** zoals heromschreven en verbeterd, **I.2** zoals heromschreven en verbeterd, **I.3** zoals heromschreven en verbeterd, **I.4** voor de periode van 12 maart 2015 tot en met 15 juni 2015, zoals heromschreven en verbeterd, **I.5** zoals heromschreven en verbeterd, **I.6** zoals heromschreven en verbeterd, **I.7** zoals heromschreven en verbeterd, **I.8** voor de periode van 4 mei 2018 tot 31 juli 2018, zoals heromschreven en verbeterd, **J.3**, **J.6**, **J.7**, **K.1** zoals verbeterd, **K.2** zoals verbeterd, **K.3** zoals verbeterd, **K.4** zoals verbeterd, **K.6** voor de periode van 2 juli 2017 tot en met 5 augustus 2017, zoals verbeterd, **K.7** zoals verbeterd, **K.8** zoals verbeterd, **K.9** zoals verbeterd, **K.10** voor de periode van 1 juli 2018 tot en met 15 juli 2018, zoals verbeterd, **K.11** zoals verbeterd, **K.12** voor de periode van 4 mei 2019 tot en met 2 juni 2019, zoals verbeterd, **L.1** zoals verbeterd, **L.2** zoals verbeterd, **L.3** zoals verbeterd, **L.4** zoals verbeterd, **L.6** voor de periode van 2 juli 2017 tot en met 5 augustus 2017, zoals verbeterd, **L.7** zoals verbeterd, **L.8** zoals verbeterd, **L.9** zoals verbeterd, **L.10** voor de periode van 1 juli 2018 tot en met 15 juli

2018, zoals verbeterd, **L.11** zoals verbeterd, **L.12** zoals verbeterd, **M.1** zoals heromschreven en verbeterd, **M.2** zoals heromschreven en verbeterd, **M.3** zoals heromschreven en verbeterd, **M.4** voor de periode van 30 juni 2017 tot en met 5 augustus 2017, zoals heromschreven en verbeterd, **M.5** voor de periode van 2 juli 2017 tot en met 5 augustus 2017, zoals heromschreven en verbeterd, **M.6** zoals heromschreven en verbeterd, en **M.7** zoals heromschreven en verbeterd, T.1 zoals heromschreven, T.3 zoals heromschreven, **U.1**, **V.1**, **Y.1**:

tot een **gevangenisstraf** van **1 jaar** en tot een **geldboete** van **40.000,00 EUR**, zijnde een geldboete van **1.000,00 EUR x 5 werknemers**, vermeerderd met 70 opdeciemen.

Boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** wat betreft de **gevangenisstraf** voor een termijn van **5 jaar** en wat betreft de **geldboete** voor een termijn van 3 jaar, doch slechts voor een gedeelte van **20.000,00 EUR**, zijnde **500,00 EUR x 5 werknemers**, vermeerderd met 70 opdeciemen.

Ontzet G.O., overeenkomstig oud artikel 433novies, eerste lid Sw. thans art. 433novies §1 Sw. uit de rechten genoemd in **artikel 31 lid 1 Strafwetboek** gedurende een termijn van **5 jaar**:

1. openbare ambten, bedieningen of betrekkingen te vervullen;
2. verkozen te worden;
3. enig ereteken te dragen of enige adellijke titel te voeren;
4. gezworene of deskundige te zijn, als instrumentair of attesterend getuige bij akten op te treden; in rechte te getuigen, anders dan om enkel inlichtingen te geven;
5. geroepen te worden tot het ambt van voogd, toeziend voogd of curator, behalve over hun eigen kinderen, of om het ambt van gerechtelijk bewindvoerder over de goederen van een vermoedelijk afwezige of bewindvoerder van een persoon die krachtens artikel 492/1 van het Burgerlijk Wetboek is beschermd uit te oefenen.
6. een wapen of munitie te vervaardigen, te wijzigen, te herstellen, over te dragen, voorhanden te hebben, te dragen, te vervoeren, in, uit, of door te voeren, of te dienen in de Krijgsmacht.

Beveelt de **bijzondere verbeurdverklaring** overeenkomstig de artikelen 42 en 43bis Strafwetboek van een bedrag van **500.000,00 EUR**, zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen.

Verklaart **verbeurd** overeenkomstig artikel 42, 3 en 43*bis* Sw. het **voertuig (...), met chassisnummer (...)** (PV 012468/2020) eigendom van de eerste beklaagde of het geldbedrag dat na de eventuele vervreemding van het voertuig (...) in de plaats wordt gesteld.

Zegt voor recht dat de in de plaats gestelde geldsom toegerekend moet worden op de verbeurdverklaarde geldsom van 500.000,00 EUR.

Veroordeelt G.O. tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdeciemen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders;

- een bijdrage van 24,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand;

- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 61,01 EUR;

- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op 389,53 EUR, ondeelbaar veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven.

Ten aanzien van **G.S.**, tweede beklaagde

Spreekt G.S. voor de tenlasteleggingen **J.1**, **J.2**, **J.4**, **J.5**, **K.5** zoals verbeterd, **K.6** op 1 juli 2017 en voor de periode van 6 augustus 2017 tot en met 30 augustus 2017 zoals verbeterd, **K.10** voor de periode van 16 juli 2018 tot en met 22 juli 2018, zoals verbeterd, **K.12** voor de periode van 3 juni 2019 tot en met 26 juli 2019, zoals verbeterd, **L.5** zoals verbeterd, **L.6** op 1 juli 2017 en voor de periode van 6 augustus 2017 tot 30 augustus 2017, zoals verbeterd, **L.10** voor de periode van 16 juli 2018 tot en met 22 juli 2018, zoals verbeterd, **M.4** voor de periode van 20 juni 2017 tot 29 juni 2017 en voor de periode van 6 augustus 2017 tot en met 26 augustus 2017, zoals heromschreven en verbeterd, **M.5** op 1 juli 2017 en voor de periode van 6 augustus 2017 tot en met 30 augustus 2017, zoals heromschreven en verbeterd, **Y.1**, **Y.2**, **Y.3**, **Y.4**, **Y.5**, **Z.1**, **Z.2**, **Z.3**, **Z.4** en **Z.5**, **vrij**.

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen **J.3**, **J.6**, **J.7**, **K.1** zoals verbeterd, **K.2** zoals verbeterd, **K.3** zoals verbeterd, **K.4** zoals verbeterd, **K.6** voor de periode van 2 juli 2017 tot en met 5 augustus 2017, zoals verbeterd, **K.7** zoals verbeterd, **K.8** zoals verbeterd, **K.9** zoals verbeterd, **K.10** voor de periode van 1 juli 2018 tot en met 15 juli 2018, zoals verbeterd, **K.11** zoals verbeterd, **K.12** voor de periode van 4 mei 2019 tot en met 2 juni 2019, zoals verbeterd, **L.1** zoals verbeterd, **L.2** zoals verbeterd, **L.3** zoals verbeterd, **L.4** zoals verbeterd, **L.6** voor de periode van 2 juli 2017 tot en met 5 augustus 2017, zoals verbeterd, **L.7** zoals verbeterd, **L.8** zoals verbeterd, **L.9** zoals verbeterd, **L.10** voor de periode van 1 juli 2018 tot en met 15 juli 2018, zoals verbeterd, **L.11** zoals verbeterd, **L.12** zoals verbeterd, **M.1** zoals heromschreven en verbeterd, **M.2** zoals heromschreven en verbeterd, **M.3** zoals heromschreven en verbeterd, **M.4** voor de periode van 30 juni 2017 tot en met 5 augustus 2017, zoals heromschreven en verbeterd, **M.5** voor de periode van 2 juli 2017 tot en met 5 augustus 2017, zoals heromschreven en verbeterd, **M.6** zoals heromschreven en verbeterd, en **M.7** zoals heromschreven en verbeterd, bewezen.

Veroordeelt G.S. voor de vermengde feiten van de tenlasteleggingen **J.3**, **J.6**, **J.7**, **K.1** zoals verbeterd, **K.2** zoals verbeterd, **K.3** zoals verbeterd, **K.4** zoals verbeterd, **K.6** voor de periode van 2 juli 2017 tot en met 5 augustus 2017, zoals verbeterd, **K.7** zoals verbeterd, **K.8** zoals verbeterd, **K.9** zoals verbeterd, **K.10** voor de periode van 1 juli 2018 tot en met 15 juli

2018, zoals verbeterd, **K.11** zoals verbeterd, **K.12** voor de periode van 4 mei 2019 tot en met 2 juni 2019, zoals verbeterd, **L.1** zoals verbeterd, **L.2** zoals verbeterd, **L.3** zoals verbeterd, **L.4** zoals verbeterd, **L.6** voor de periode van 2 juli 2017 tot en met 5 augustus 2017, zoals verbeterd, **L.7** zoals verbeterd, **L.8** zoals verbeterd, **L.9** zoals verbeterd, **L.10** voor de periode van 1 juli 2018 tot en met 15 juli 2018, zoals verbeterd, **L.11** zoals verbeterd, **L.12** zoals verbeterd, **M.1** zoals heromschreven en verbeterd, **M.2** zoals heromschreven en verbeterd, **M.3** zoals heromschreven en verbeterd, **M.4** voor de periode van 30 juni 2017 tot en met 5 augustus 2017, zoals heromschreven en verbeterd, **M.5** voor de periode van 2 juli 2017 tot en met 5 augustus 2017, zoals heromschreven en verbeterd, **M.6** zoals heromschreven en verbeterd, en **M.7** zoals heromschreven en verbeterd:

> tot een geldboete van **52.800,00 EUR**, zijnde een geldboete van **600,00 EUR x 11 werknemers**, vermeerderd met 70 opdeciemen.
>
> Boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 3 maanden.
>
> Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** wat betreft de **geldboete** voor een termijn van 3 jaar, doch slechts voor een gedeelte van **39.600,00 EUR**, zijnde **450,00 EUR x 11 werknemers**, vermeerderd met 70 opdeciemen.

Beveelt de **bijzondere verbeurdverklaring** overeenkomstig de artikelen 42 en 43bis Strafwetboek van een bedrag van **25.000,00 EUR**, zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen.

Beveelt de **bijzondere verbeurdverklaring** overeenkomstig de artikelen 42 en 43bis Strafwetboek van een bedrag van **11.150,00 EUR**, zijnde de helft van de in beslag genomen geldsommen van 19.900,00 EUR (**SIN AABC0545**) en 2.400,00 EUR (**SIN AABC0546**).

Zegt voor recht dat deze geldsom van 11.150,00 EUR toegerekend moet worden op de verbeurdverklaarde geldsom van 25.000,00 EUR.

Verklaart **verbeurd** overeenkomstig artikel 42, 3° en 43*bis* Sw. het **voertuig (...) met chassisnummer (...)** (PV 012513/2020, stuk nr. 093), eigendom van de tweede beklaagde of het geldbedrag dat na de eventuele vervreemding van het voertuig (...) in de plaats wordt gesteld.

Zegt voor recht dat de in de plaats gestelde geldsom toegerekend moet worden op de verbeurdverklaarde geldsom van 25.000,00 EUR.

Veroordeelt G.S. tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdeciemen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders;

- een bijdrage van 24,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand;

- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 61,01 EUR;

- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op 377,75 EUR, ondeelbaar veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven.

Ten aanzien van **G**.Y., derde beklaagde

Spreekt G.Y. voor de feiten van de tenlasteleggingen **N.3**, **O.3** zoals verbeterd, **O.4** zoals verbeterd, en **P.1** zoals verbeterd, **vrij**.

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen **N.1**, **N.2**, **O.1** zoals verbeterd, **O.2** zoals verbeterd, **Q.1** zoals heromschreven en verbeterd, **R.1** zoals verbeterd, en **S.1**, bewezen.

Veroordeelt **G**.Y. voor de vermengde feiten van de tenlasteleggingen **N.1**, **N.2**, **O.1** zoals verbeterd, **O.2** zoals verbeterd, **Q.1** zoals heromschreven en verbeterd, **R.1** zoals verbeterd, en **S.1:**

tot een **geldboete** van **9.600,00 EUR**, zijnde een geldboete van **600,00 EUR x 2 werknemers**, vermeerderd met 70 opdeciemen.

Boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** wat betreft de **geldboete** voor een termijn van 3 jaar, doch slechts voor een gedeelte van **4.800,00 EUR**, zijnde **300,00 EUR x 2 werknemers**, vermeerderd met 70 opdeciemen.

Beveelt de **bijzondere verbeurdverklaring** overeenkomstig de artikelen 42 en 43bis Strafwetboek van een bedrag van **254,71 EUR,** zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen.

Veroordeelt **G**.Y. tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdeciemen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders;

- een bijdrage van 24,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand;

- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 61,01 EUR;

- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op 377,75 EUR, ondeelbaar veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven.

Ten aanzien van **G**.Os., vierde beklaagde

Spreekt G.Os. voor de tenlasteleggingen **N.3**, **O.3** zoals verbeterd, **O.4** zoals verbeterd en **P.1** zoals verbeterd, **vrij**.

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen **N.1**, **N.2**, **O.1** zoals verbeterd, **O.2** zoals verbeterd, **Q.1** zoals heromschreven en verbeterd, **R.1** zoals verbeterd en **S.1**, bewezen.

Veroordeelt **G**.Os. voor de vermengde feiten van de tenlasteleggingen **N.1**, **N.2**, **O.1** zoals verbeterd, **O.2** zoals verbeterd, **Q.1** zoals heromschreven en verbeterd, **R.1** zoals verbeterd en **S.1**:

tot een geldboete van **9.600,00 EUR**, zijnde een geldboete van **600,00 EUR x 2 werknemers**, vermeerderd met 70 opdeciemen.

Boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** wat betreft de **geldboete** voor een termijn van 3 jaar, doch slechts voor een gedeelte van **4.800,00 EUR**, zijnde **300,00 EUR x 2 werknemers**, vermeerderd met 70 opdeciemen.

Beveelt de **bijzondere verbeurdverklaring** overeenkomstig de artikelen 42 en 43bis Strafwetboek van een bedrag van **254,71 EUR,** zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen.

Veroordeelt **G**.Os. tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdeciemen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders;

- een bijdrage van 24,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand;

- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 61,01 EUR;

- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op 375,96 EUR, ondeelbaar veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven.

Ten aanzien van **BVBA G.**, vijfde beklaagde

Spreekt BVBA **G**. voor tenlasteleggingen **J.1**, **J.2**, **J.4**, **J.5**, **K.5** zoals verbeterd, **K.6** op 1 juli 2017 en voor de periode van 6 augustus 2017 tot en met 30 augustus 2017, zoals verbeterd,

K.10 voor de periode van 16 juli 2018 tot en met 22 juli 2018, zoals verbeterd, **K.12** voor de periode van 3 juni 2019 tot en met 26 juli 2019, zoals verbeterd, **L.5** zoals verbeterd, **L.6** op 1 juli 2017 en voor de periode van 6 augustus 2017 tot en met 30 augustus 2017, zoals verbeterd, **L.10** voor de periode van 16 juli 2018 tot en met 22 juli 2018, zoals verbeterd, **M.4** voor de periode van 20 juni 2017 tot 29 juni 2017 en voor de periode van 6 augustus 2017 tot 26 augustus 2017, zoals heromschreven en verbeterd, **M.5** op 1 juli 2017 en voor de periode van 6 augustus 2017 tot en met 30 augustus 2017, zoals heromschreven en verbeterd, **Y.1** enkel wat betreft de verzwarende omstandigheid van de gewoonte, **Y.2**, **Y.3**, **Y.4**, **Y.5**, **Z.1**, **Z.2**, **Z.3**, **Z.4**, **Z.5**, **vrij**.

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen **J.3**, **J.6**, **J.7**, **K.1** zoals verbeterd, **K.2** zoals verbeterd, **K.3** zoals verbeterd, **K.4** zoals verbeterd, **K.6** voor de periode van 2 juli 2017 tot en met 5 augustus 2017, zoals verbeterd, **K.7** zoals verbeterd, **K.8** zoals verbeterd, **K.9** zoals verbeterd, **K.10** voor de periode van 1 juli 2018 tot en met 15 juli 2018, zoals verbeterd, **K.11** zoals verbeterd, **K.12** voor de periode van 4 mei 2019 tot en met 2 juni 2019, zoals verbeterd, **L.1** zoals verbeterd, **L.2** zoals verbeterd, **L.3** zoals verbeterd, **L.4** zoals verbeterd, **L.6** voor de periode van 2 juli 2017 tot en met 5 augustus 2017, zoals verbeterd, **L.7** zoals verbeterd, **L.8** zoals verbeterd, **L.9** zoals verbeterd, **L.10** voor de periode van 1 juli 2018 tot en met 15 juli 2018, zoals verbeterd, **L.11** zoals verbeterd, **L.12**, zoals verbeterd, **M.1** zoals heromschreven en verbeterd, **M.2** zoals heromschreven en verbeterd, **M.3** zoals heromschreven en verbeterd, **M.4** voor de periode van 30 juni 2017 tot en met 5 augustus 2017, zoals heromschreven en verbeterd, **M.5** voor de periode van 2 juli 2017 tot 5 augustus 2017, zoals heromschreven en verbeterd, **M.6** zoals heromschreven en verbeterd, **M.7** zoals heromschreven en verbeterd, **Y.1** uitgezonderd de verzwarende omstandigheid van de gewoonte, bewezen.

Veroordeelt BVBA G. voor de vermengde feiten van de tenlasteleggingen **J.3**, **J.6**, **J.7**, **K.1** zoals verbeterd, **K.2** zoals verbeterd, **K.3** zoals verbeterd, **K.4** zoals verbeterd, **K.6** voor de periode van 2 juli 2017 tot en met 5 augustus 2017, zoals verbeterd, **K.7** zoals verbeterd, **K.8** zoals verbeterd, **K.9** zoals verbeterd, **K.10** voor de periode van 1 juli 2018 tot en met 15 juli 2018, zoals verbeterd, **K.11** zoals verbeterd, **K.12** voor de periode van 4 mei 2019 tot en met 2 juni 2019, zoals verbeterd, **L.1** zoals verbeterd, **L.2** zoals verbeterd, **L.3** zoals verbeterd, **L.4** zoals verbeterd, **L.6** voor de periode van 2 juli 2017 tot en met 5 augustus 2017, zoals verbeterd, **L.7** zoals verbeterd, **L.8** zoals verbeterd, **L.9** zoals verbeterd, **L.10** voor de periode van 1 juli 2018 tot en met 15 juli 2018, zoals verbeterd, **L.11** zoals verbeterd, **L.12**, zoals verbeterd, **M.1** zoals heromschreven en verbeterd, **M.2** zoals heromschreven en verbeterd, **M.3** zoals heromschreven en verbeterd, **M.4** voor de periode van 30 juni 2017 tot en met 5 augustus 2017, zoals heromschreven en verbeterd, **M.5** voor de periode van 2 juli 2017 tot 5 augustus 2017, zoals heromschreven en verbeterd, **M.6** zoals heromschreven en verbeterd, **M.7** zoals heromschreven en verbeterd, **Y.1** uitgezonderd de verzwarende omstandigheid van de gewoonte:

> tot een **geldboete** van **24.000,00 EUR**, zijnde een geldboete van **3.000,00 EUR**, vermeerderd met 70 opdeciemen.
>
> Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** wat betreft de **geldboete** voor een termijn van 3 jaar, doch slechts voor een gedeelte van **12.000,00 EUR**, zijnde een geldboete van **1.500,00 EUR**, vermeerderd met 70 opdeciemen.

Beveelt de **bijzondere verbeurdverklaring** overeenkomstig de artikelen 42 en 43bis Strafwetboek van een bedrag van **25.000,00 EUR**, zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen.

Veroordeelt **BVBA G.** tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdeciemen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders;

- een bijdrage van 24,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand;

- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 61,01 EUR;

- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op 375,96 EUR, ondeelbaar veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven.

Ten aanzien van **BVBA P.**, zesde beklaagde

Verklaart de **strafvordering vervallen** voor de tenlasteleggingen **A** zoals verbeterd, **B** zoals geherkwalificeerd, **C** zoals verbeterd, **D** zoals verbeterd, **E** zoals verbeterd, **F** zoals verbeterd, **G** zoals verbeterd, **H** zoals heromschreven en verbeterd, **I** zoals heromschreven en verbeterd, **T** zoals heromschreven, **U**, **V**, **W** en **X**.

Ten aanzien van **BVBA G.2.**, zevende beklaagde

Spreekt BVBA G.2. voor de tenlasteleggingen **N.3**, **O.3** zoals verbeterd, **O.4** zoals verbeterd en **P.1** zoals verbeterd, **vrij**.

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen **N.1**, **N.2**, **O.1** zoals verbeterd, **O.2** zoals verbeterd, **Q.1** zoals heromschreven en verbeterd, **R.1** zoals verbeterd en **S.1**, bewezen.

Veroordeelt BVBA G.2. voor de vermengde feiten van de tenlasteleggingen **N.1**, **N.2**, **O.1** zoals verbeterd, **O.2** zoals verbeterd, **Q.1** zoals heromschreven en verbeterd, **R.1** zoals verbeterd en **S.1**:

tot een **geldboete** van **48.000,00 EUR**, zijnde een **geldboete** van **3.000,00 EUR x 2 werknemers**, vermeerderd met 70 opdeciemen.

Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** wat betreft de **geldboete** voor een termijn van 3 jaar, doch slechts voor een gedeelte van **38.400,00 EUR**, zijnde een geldboete van **2.400,00 EUR x 2 werknemers**, vermeerderd met 70 opdeciemen.

Beveelt de **bijzondere verbeurdverklaring** overeenkomstig de artikelen 42 en 43bis Strafwetboek van een bedrag van **254,71 EUR,** zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen.

Veroordeelt BVBA G.2. tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdeciemen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders;

- een bijdrage van 24,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand;

- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 61,01 EUR;

- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op 375,96 EUR, ondeelbaar veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven.

Ten aanzien van **G.I.**, achtste beklaagde

Spreekt G.I. voor de tenlasteleggingen **J.1**, **J.2**, **J.4**, **J.5**, **K.5** zoals verbeterd, **K.6** op 1 juli 2017 en voor de periode van 6 augustus 2017 tot en met 30 augustus 2017, zoals verbeterd, **K.10** voor de periode van 16 juli 2018 tot en met 22 juli 2018, zoals verbeterd, **K.12** voor de periode van 3 juni 2019 tot en met 26 juli 2019, zoals verbeterd, **L.5** zoals verbeterd, **L.6** op 1 juli 2017 en voor de periode van 6 augustus 2017 tot en met 30 augustus 2017, zoals verbeterd, **L.10** voor de periode van 16 juli 2018 tot en met 22 juli 2018, zoals verbeterd, **M.4** voor de periode van 20 juni 2017 tot en met 29 juni 2017 en voor de periode van 6 augustus 2017 tot 26 augustus 2017, zoals heromschreven en verbeterd, **M.5** op 1 juli 2017 en voor de periode van 6 augustus 2017 tot 30 augustus 2017, zoals heromschreven en verbeterd, **Y.1**, **Y.2**, **Y.3**, **Y.4**, **Y.5**, **Z.1**, **Z.2**, **Z.3**, **Z.4** en **Z.5**, vrij.

Verklaart de tenlasteleggingen **J.3**, **J.6**, **J.7**, **K.1** zoals verbeterd, **K.2** zoals verbeterd, **K.3** zoals verbeterd, **K.4** zoals verbeterd, **K.6** voor de periode van 2 juli 2017 tot en met 5 augustus 2017, zoals verbeterd, **K.7** zoals verbeterd, **K.8** zoals verbeterd, **K.9** zoals verbeterd, **K.10** voor de periode van 1 juli 2018 tot en met 15 juli 2018, zoals verbeterd, **K.11** zoals verbeterd, **K.12** voor de periode van 4 mei 2019 tot en met 2 juni 2019, zoals verbeterd, **L.1** zoals verbeterd, **L.2** zoals verbeterd, **L.3** zoals verbeterd, **L.4** zoals verbeterd, **L.6** voor de periode van 2 juli 2017 tot en met 5 augustus 2017, zoals verbeterd, **L.7** zoals verbeterd, **L.8** zoals verbeterd, **L.9** zoals verbeterd, **L.10** voor de periode van 1 juli 2018 tot en met 15 juli 2018, zoals verbeterd, **L.11** zoals verbeterd, **L.12** zoals verbeterd, **M.1** zoals heromschreven en verbeterd, **M.2** zoals heromschreven en verbeterd, **M.3** zoals heromschreven en verbeterd, **M.4** voor de periode van 30 juni 2017 tot en met 5 augustus 2017, zoals heromschreven en verbeterd, **M.5** voor de periode van 2 juli 2017 tot en met 5 augustus 2017, zoals heromschreven en verbeterd, **M.6** zoals heromschreven en verbeterd, en **M.7** zoals heromschreven en verbeterd, bewezen.

Veroordeelt G.I. voor de vermengde feiten van de tenlasteleggingen **J.3**, **J.6**, **J.7**, **K.1**

zoals verbeterd, **K.2** zoals verbeterd, **K.3** zoals verbeterd, **K.4** zoals verbeterd, **K.6** voor de periode van 2 juli 2017 tot en met 5 augustus 2017, zoals verbeterd, **K.7** zoals verbeterd, **K.8** zoals verbeterd, **K.9** zoals verbeterd, **K.10** voor de periode van 1 juli 2018 tot en met 15 juli 2018, zoals verbeterd, **K.11** zoals verbeterd, **K.12** voor de periode van 4 mei 2019 tot en met 2 juni 2019, zoals verbeterd, **L.1** zoals verbeterd, **L.2** zoals verbeterd, **L.3** zoals verbeterd, **L.4** zoals verbeterd, **L.6** voor de periode van 2 juli 2017 tot en met 5 augustus 2017, zoals verbeterd, **L.7** zoals verbeterd, **L.8** zoals verbeterd, **L.9** zoals verbeterd, **L.10** voor de periode van 1 juli 2018 tot en met 15 juli 2018, zoals verbeterd, **L.11** zoals verbeterd, **L.12** zoals verbeterd, **M.1** zoals heromschreven en verbeterd, **M.2** zoals heromschreven en verbeterd, **M.3** zoals heromschreven en verbeterd, **M.4** voor de periode van 30 juni 2017 tot en met 5 augustus 2017, zoals heromschreven en verbeterd, **M.5** voor de periode van 2 juli 2017 tot en met 5 augustus 2017, zoals heromschreven en verbeterd, **M.6** zoals heromschreven en verbeterd, en **M.7** zoals heromschreven en verbeterd:

> tot een **geldboete** van **52.800,00 EUR**, zijnde een geldboete van **600,00 EUR x 11 werknemers**, vermeerderd met 70 opdeciemen.
>
> Boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 3 maanden.
>
> Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** wat betreft de **geldboete** voor een termijn van 3 jaar, doch slechts voor een gedeelte van **39.600,00 EUR**, zijnde **450,00 EUR x 11 werknemers**, vermeerderd met 70 opdeciemen.

Beveelt de **bijzondere verbeurdverklaring** overeenkomstig de artikelen 42 en 43bis Strafwetboek van een bedrag van **25.000,00 EUR**, zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen.

Beveelt de **bijzondere verbeurdverklaring** overeenkomstig de artikelen 42 en 43bis Strafwetboek van een bedrag van **11.150,00 EUR**, zijnde de helft van de in beslag genomen geldsommen van 19.900,00 EUR (**SIN AABC0545**) en 2.400,00 EUR (**SIN AABC0546**).

Zegt voor recht dat deze geldsom van 11.150,00 EUR toegerekend moet worden op de verbeurdverklaarde geldsom van 25.000,00 EUR.

Veroordeelt G.I. tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdeciemen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders;

- een bijdrage van 24,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand;

- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 61,01 EUR;

- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op 377,75 EUR, ondeelbaar

veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven.

Overtuigingsstukken

Beveelt de **teruggave** aan de **eerste beklaagde, rechtmatige eigenaar zijnde**, van het in beslag genomen overtuigingsstuk met SIN-nummer **BADH0403**, voor wat betreft de nummers 1, 2, 3, 4 en 12.

Beveelt de **teruggave** aan de **tweede beklaagde, rechtmatige eigenaar zijnde**, van het in beslag genomen overtuigingsstuk met SIN-nummer **BADH0403**, voor wat betreft de nummers 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 13, 14 en 15, en van de in beslag genomen overtuigingsstukken met SIN-nummers **BADH0404**, **BADH0406** en **BADH0407**.

Gelast de **voeging** bij het strafdossier van de in beslag genomen overtuigingsstukken met SIN-nummers **BADH0402**, **BADH0409** en **BADH0416**.

Beveelt de **teruggave** aan de **Federale Gerechtelijke Politie Oost-Vlaanderen** van het overtuigingsstuk met SIN-nummer **BADH0408**.

OP BURGERLIJK GEBIED

Ten aanzien van **A.Ah.**, burgerlijke partij

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij voor zover gesteld tegen de zesde beklaagde niet ontvankelijk.

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij voor zover gesteld tegen de eerste beklaagde ontvankelijk en in de hierna bepaalde mate gegrond.

Veroordeelt de eerste beklaagde G.O. om aan A.Ah. de som van **1.817,75 EUR** te betalen, te vermeerderen met de vergoedende interest tegen de wettelijke interestvoet vanaf 1 juli 2015 tot vandaag en met de gerechtelijke interest tegen de wettelijke intrestvoet vanaf heden tot de dag van volledige betaling.

Veroordeelt de eerste beklaagde G.O. om te betalen aan de burgerlijke partij een rechtsplegingsvergoeding van **600,00 EUR**.

Ten aanzien van **A.A.** burgerlijke partij

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij gesteld tegen de eerste, de tweede en de vijfde beklaagde ontvankelijk en in de hierna bepaalde mate gegrond.

Veroordeelt de eerste beklaagde G.O., de tweede beklaagde G.S. en de vijfde beklaagde BVBA G. hoofdelijk om aan A.A. de som van **1,00 EUR** te betalen, te vermeerderen met de vergoedende interest tegen de wettelijke interestvoet vanaf 1 juli

2020 tot vandaag en met de gerechtelijke interest tegen de wettelijke intrestvoet vanaf heden tot de dag van volledige betaling.

Veroordeelt de eerste beklaagde G.O., de tweede beklaagde G.S. en de vijfde beklaagde BVBA G. hoofdelijk om te betalen aan de burgerlijke partij een rechtsplegingsvergoeding van **225,00 EUR**.

Ten aanzien van **A.M.** burgerlijke partij

Verklaart zich onbevoegd om te oordelen over de vordering van deze burgerlijke partij.

Ten aanzien van **K.K.**, burgerlijke partij

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij ontvankelijk en in de hierna bepaalde mate gegrond.

Veroordeelt de derde beklaagde G.Y., de vierde beklaagde G.Y. en de zevende beklaagde BVBA G.2. hoofdelijk om aan K.K. de som van **865,14 EUR** te betalen, te vermeerderen met de vergoeden de interest tegen de wettelijke interestvoet vanaf 1 november 2018 tot vandaag en met de gerechtelijke interest tegen de wettelijke interestvoet vanaf heden tot de dag van volledige betaling.

Veroordeelt de derde beklaagde G.Y., de vierde beklaagde G.Y. en de zevende beklaagde BVBA G.2. hoofdelijk om te betalen aan de burgerlijke partij een rechtsplegingsvergoeding van **600 EUR**.

Ten aanzien van **S.M.**, burgerlijke partij

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij gesteld tegen de zesde beklaagde niet ontvankelijk.

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij gesteld tegen de eerste beklaagde ontvankelijk en in de hierna bepaalde mate gegrond.

Veroordeelt de eerste beklaagde G.O. om aan S.M. de som van **323.482,10 EUR** te betalen, te vermeerderen met de vergoed ende interest tegen de wettelijke interestvoet vanaf 1 januari 2016 tot vandaag en met de gerechtelijke interest tegen de wettelijke interestvoet vanaf heden tot de dag van volledige betaling.

Veroordeelt de eerste beklaagde G.O. om te betalen aan de burgerlijke partij een rechtsplegingsvergoeding van **10.500,00 EUR**.

Ten aanzien van **S.Ha.**, burgerlijke partij

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij gesteld tegen de zesde beklaagde niet ontvankelijk.

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij gesteld tegen de eerste beklaagde ontvankelijk en in de hierna bepaalde mate gegrond.

Veroordeelt de eerste beklaagde G.O. om aan S.Ha. de som van **16.343,62 EUR** te betalen, te vermeerderen met de vergoedende interest tegen de wettelijke interestvoet vanaf 1 januari 2016 tot heden en met de gerechtelijke interest tegen de wettelijke interestvoet vanaf heden tot de dag van volledige betaling.

Veroordeelt de eerste beklaagde G.O. om te betalen aan de burgerlijke partij een rechtsplegingsvergoeding van **1.650,00 EUR**.

Ten aanzien van **Ş.H.**, burgerlijke partij

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij ontvankelijk en in de hierna bepaalde mate gegrond.

Veroordeelt de eerste beklaagde G.O., de tweede beklaagde G.S., de vijfde beklaagde BVBA G. en de achtste beklaagde G.I. hoofdelijk om aan S.H. de som van **58.663,47 EUR** te betalen, te vermeerderen met de vergoedende interest tegen de wettelijke interestvoet vanaf 1 januari 2018 tot heden en met de gerechtelijke interest tegen de wettelijke interestvoet vanaf heden tot de dag van volledige betaling.

Veroordeelt de eerste beklaagde G.O. en de vijfde beklaagde BVBA G. hoofdelijk om aan S.H. de som van **500,00 EUR** te betalen, te vermeerderen met de vergoedende interest tegen de wettelijke interestvoet vanaf 1 januari 2018 tot heden en met de gerechtelijke interest tegen de wettelijke interestvoet vanaf heden tot de dag van volledige betaling.

Veroordeelt de eerste beklaagde G.O., de tweede beklaagde G.S., de vijfde beklaagde BVBA G. en de achtste beklaagde G.I. hoofdelijk om te betalen aan de burgerlijke partij een rechtsplegingsvergoeding van **3.750,00 EUR**.

Ten aanzien van **MYRIA**, burgerlijke partij

Verklaart zich niet bevoegd om te oordelen over de vordering van de burgerlijke partij gesteld tegen de tweede en de achtste beklaagde.

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij gesteld tegen de eerste en de vijfde beklaagde ontvankelijk en in de hierna bepaalde mate gegrond.

Veroordeelt de eerste beklaagde G.O. en de vijfde beklaagde BVBA G. hoofdelijk om aan MYRIA de som van **2.500,00 EUR** te betalen, te vermeerderen met de vergoedende interest tegen de wettelijke interestvoet vanaf 1 maart 2015 tot heden en met de gerechtelijke

interest tegen de wettelijke interestvoet op de hoofdsom en de vergoedende interest vanaf heden tot de dag van volledige betaling.

Veroordeelt de eerste beklaagde G.O. en de vijfde beklaagde BVBA G. hoofdelijk om te betalen aan de burgerlijke partij een rechtsplegingsvergoeding van **600,00 EUR**.

Ten aanzien van VZW **PAG-ASA**, burgerlijke partij

Verklaart zich niet bevoegd om te oordelen over de vordering van de burgerlijke partij voor zover gesteld tegen de tweede en de achtste beklaagde.

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij voor zover gesteld tegen de derde, de vierde, de zesde en de zevende beklaagde niet ontvankelijk.

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij gesteld tegen de eerste en de vijfde beklaagde ontvankelijk en in de hierna bepaalde mate gegrond.

Veroordeelt de eerste beklaagde G.O. en de vijfde beklaagde BVBA G. hoofdelijk om aan VZW PAG-ASA de som van **2.500,00 EUR** te betalen, te vermeerderen met de vergoedende interest tegen de wettelijke interestvoet vanaf 1 maart 2015 tot heden en met de gerechtelijke interest tegen de wettelijke interestvoet vanaf heden tot de dag van volledige betaling.

Veroordeelt de eerste beklaagde G.O. en vijfde beklaagde BVBA G. hoofdelijk om te betalen aan de burgerlijke partij een rechtsplegingsvergoeding van **600,00 EUR**.

Toewijzing van het verbeurdverklaarde aan de burgerlijke partijen

Zegt voor recht dat de in hoofde van de beklaagden uitgesproken verbeurdverklaringen overeenkomstig artikel 43bis, 3de lid Sw. worden uitgesproken met toewijzing aan de burgerlijke partijen die zich stelden tegen deze beklaagden met evenredige verdeling naargelang de hen toegekende bedragen.

Zegt voor recht dat de bedragen die effectief aan de burgerlijke partijen worden overgemaakt op grond van artikel 43bis, 3de lid Sw., in mindering gebracht moeten worden van de aan hen toegekende bedragen.

Ambtshalve veroordeling

Houdt de beslissing over de **ambtshalve veroordeling** overeenkomstig art. 236, laatste lid SSW aan met betrekking tot de bewezen verklaarde tenlasteleggingen A.1 zoals verbeterd, A.3 zoals verbeterd, A.5 zoals verbeterd, C.1 zoals verbeterd, C.2 voor de periode van 4 mei 2015 tot en met 14 augustus 2016, zoals verbeterd, E1 zoals verbeterd, E.2 voor de periode van 12 maart 2015 tot en met 15 juni 2015, E.3 zoals verbeterd, E.4 zoals verbeterd, E.5 zoals verbeterd, E.6 zoals verbeterd, E.7 voor de periode van 4 mei 2018 tot en met 31 juli 2018, zoals verbeterd,

J.3, J.6, J.7, K.5 zoals verbeterd, K.6 op 1 juli 2017 en voor de periode van 6 augustus tot en met 30 augustus 2017, zoals verbeterd, K.10 voor de periode van 16 juli 2018 tot en met 22 juli 2018, zoals verbeterd, K.12 voor de periode van 3 juni 2019 tot en met 26 juli 2019, zoals verbeterd, N.1, N.2, O.1 zoals verbeterd, en O.2, zoals verbeterd.

Overige burgerlijke belangen

Houdt ambtshalve de overige burgerlijke belangen aan.

Dit vonnis is, na beraadslaging, gewezen door kamer G29 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, door de volgende magistraten:

- C.P., Ondervoorzitter,
- N.K., rechter, die in de onmogelijkheid verkeert om het vonnis te ondertekenen waarvoor hij aan de beraadslaging heeft deelgenomen,
- V.K., plaatsvervangend rechter

en uitgesproken in openbare terechtzitting op 5 februari 2025 door de voorzitter,
in aanwezigheid van het lid van het openbaar ministerie vermeld in het proces-verbaal van de terechtzitting,
met bijstand van griffier D.E..

De voormelde griffier bevestigt de onmogelijkheid om het vonnis te ondertekenen door dhr. N.K., rechter.